

[z353][b336]

LUKU 39
SYKLIT JA AVATÂRAT

Olemme jo kiinnittäneet huomiota niihin seikkoihin, että Maailmanvapahtajan elämää koskeva kertomus on vertauskuvallinen ja sitä on tutkittava mystisessä merkityksessä ja että numeroilla 432 on kosminen kehitysopillinen merkitys. Huomaamme näiden kahden tosiasian valaisevan eksoteerisen kristinuskon alkuperää ja selventävän huomattavasti sitä hämäryyttä, joka ympäröi sen alkua. Sillä eikö ole selvää, että nimet ja henkilöt synoptisissa ja Johanneksen evankeliumeissa eivät ole historiallisia? Eikö ole ilmeistä, että Kristuksen elämän laatijat halutessaan osoittaa, että heidän mestarinsa syntymä oli kosminen, astronominen ja jumalallisesti ennalta säädetty tapahtuma, yrittivät rinnastaa sen salaisen syklin, 4320, loppuun? Kun tosiasioita verrataan, tämä vastaa niitä yhtä vähän kuin toinen ”kolmenkymmenenkolmen aurinkovuoden, seitsemän kuukauden ja seitsemän päivän” sykli, joka on myös esitetty, jotta se tukisi samaa väitettä, aurinko-kuu-sykliä, jossa Aurinko pääsee lähemmäksi Kuuta yhden aurinkovuoden. Kolmen numeron, 4, 3, 2, yhdistelmä ja nolliä sitä mukaa kuin ne koskevat syklejä ja manvantaraa oli ja on mitä suurimmassa määrin hindulainen. Se tulee jäämään salaisuudeksi, vaikkakin sen monet tärkeät yksityiskohdat paljastetaan. Se koskee esim. rotujen pralaya niiden määräaikaesine häviämisineen. Näiden tapahtumien edellä on tietty avatâra aina laskeutunut ja inkarnoitunut maan päälle.

Kaikki vanhemmat maat, sellaiset kuin Egypti ja Kaldea, olivat ottaneet nämä luvut käyttöön, ja ennen heitä ne olivat yleisesti atlantislaiten tiedossa. Ilmeisesti jotkut oppineemmat varhaiset kirkkoisät, jotka olivat harrastelleet temppeლისalaisuuksia – kun taas pakanat tiesivät niiden koskevan avatârista eli messiaanista mysteeriä –, yrittivät soveltaa tätä kierrosta Messiaansa syntymään. He epäonnistuivat, koska luvut koskevat kantarotujen vastaavia loppuja eivätkä mitään yksilöä. Heidän huonosti johdetuissa yrityksissään oli lisäksi viiden vuoden virhe. Onko mahdollista, sikäli kuin heidän väitteensä tapahtuman tärkeyden ja universaalisuuden suhteen olivat oikeat, että Jumalan sormi olisi sallinut sellaisen virheen pujahtavan ennalta säädettyyn ja taivaista johdettuun aikalaskelmaan? Entä mitä sitten pakanalliset ja juutalaiset vihityt puuhasivat, jos tämä Jeesusta koskeva väite on oikea? Olisivatko he, nuo salaisia [z354] syklejä ja avatâroja koskevan avaimen vartijat, nuo kaiken arjalaisen, egyptiläisen ja kaldealaisen viisauden perilliset, voineet olla tunnistamatta suurta ”jumalainkarnaatiotaan”, joka oli yhtä Jehovan¹ kanssa, viimeis-

---

¹ 1326 kohdassa *Uudessa Testamentissa*, missä Jumala-sana mainitaan, ei mikään osoita, että Jumalaan sisältyy useampia olentoja kuin Jumala. Päinvastoin, 17 paikassa Jumalaa kutsutaan vain Jumalaksi. 320 kohdassa Isää on kutsuttu siten. 105 kohdassa Jumalaa kutsutaan komealta kalskahtavilla nimillä, 90 kohdassa kaikki rukoukset ja kiitokset osoitetaan Isälle. 350 kertaa *Uudessa Testamentissa* Poika ilmoitetaan

ten aikojen Vapahtajaansa, häntä, jota kaikki Aasian kansat vieläkin odottavat Kalki-avatâraanaan, Maitreya Buddhanaan, Saoshyantinaan, Messiaanaan jne.?

Yksinkertainen salaisuus on tämä: On olemassa syklejä suurempien syklien sisällä ja kaikki sisältyvät yhteen 4 320 000 vuoden kalpaan. Tämän syklin lopussa odotetaan Kalki-avatâraa – avatâraa, jonka nimi ja tunnusmerkit ovat salaisia ja joka tulee esiin Shambhalasta, ”jumalien kaupungista”, joka sijaitsee lännessä joidenkin kansojen mielestä, idässä toisten ja pohjoisessa tai etelässä muiden mielestä. Ja tämä on syy siihen, miksi kaikki intialaisesta rishistä Vergiliukseen, Zoroasterista aina viimeiseen sibyllaan ovat viidennen Rodun alusta lähtien ennustaneet, laulaneet ja luvanneet Neitsyen – Neitsyen tähtikuvio – syklistä paluuta ja jumalallisen lapsen syntymää, joka olento toisi takaisin maan päälle kulta-ajan.

Ei kellään, ei edes kiihkomielisimmälläkään ole ollut kylliksi julkeutta väittää, että kristillinen aika olisi merkinnyt paluuta kulta-aikaan – Neitsyen itse asiassa vaihtuessa sen jälkeen Vaakaan. Seuratkaamme mahdollisimman lyhyesti kristillisten perinteiden historiaa niiden todelliseen alkuun.

Aivan ensimmäiseksi löytyy Vergiliuksen muutamista riveistä selvä ennustus Kristuksen syntymästä. Tästä ennustuksesta on kuitenkin mahdotonta saada selville mitään nykyistä kautta koskevia piirteitä. Puoli vuosisataa ennen ajanlaskuamme Pollio pyytää kuuluisassa neljännessä *eklogissa* Sisilian muusia laulamaan hänelle suurista tapahtumista.

[z355] ”Cumaelaisen laulun viimeinen aika on nyt koittanut ja aikakausien suuri sarja [se sarja joka palaa aina uudelleen maailmamme kiertokulussa] alkaa uudelleen. Nyt Neitsyt Astraea palaa ja Saturnuksen valta alkaa uudelleen. Nyt uudet jälkeläiset *laskeutuvat taivaan valtakunnista*. Hymyile, puhdas Lucina, suosiollisesti pikku pojalle, joka saattaa päätökseen nykyisen rauta-ajan,¹ ja panee alulle kulta-ajan koko maailmassa.... Hän on osallinen jumalien elämästä ja näkee sankareita jumalien seurassa. He ja koko rauhallinen maailma näkevät hänet.... Silloin eivät eläinlaumat enää pelkää valtavaa leijonaa, käärmeekin kuolee, ja petollinen myrkkukasvi menehtyy. Tule silloin, sinä jumalien suloinen lapsi, Jupiterin suuri jälkeläinen!... Aika on lähellä. Katso, maailma ja sen kupu vapisevat tervehtiessään sinua: maa, merialueet ja korkeat taivaat.”²

Näistä muutamista riveistä, joita kutsutaan Sibyllan ennustukseksi Kristuksen tulemisesta, hänen seuraajansa näkevät nyt selvän ennustuksen tuosta tapahtumasta. Kuka rohkenee nyt väittää, että joko Jeesuksen syntyessä tai nk.

---

alemmaksi kuin Isä. 85 kertaa Jeesusta kutsutaan Ihmisen Pojaksi. 70 kertaa häntä kutsutaan ihmiseksi. Yhdessäkään paikassa *Raamattua* ei sanota, että Jumala pitää sisällään kolme eri olentoa tai persoonaa jotka siitä huolimatta ovat yksi olento tai persoona. – Tri Karl von Bergens, *Lectures in Sweden*.

¹ Kali-yuga, musta eli rautakausi.

² Virgil, *Eclogae*, iv.

kristinuskon perustamisen jälkeen osa edellä lainatuista lauseista voidaan osoittaa ennustukseksi? Onko ”viimeinen kausi” – rauta-aika eli kali-yuga – päättynyt silloin? Aivan päinvastoin, koska sen on osoitettu olevan täydessä menossa juuri nyt, ei vain siksi että hindut käyttävät nimeä vaan universaalina persoonallisen kokemuksen takia. Missä on se ”uusi rotu, joka on laskeutunut taivaan valtakunnista”? Oliko se rotu, joka nousi pakanuudesta kristinuskoon?

Vai onko se nykyinen rotumme kansoineen, jotka ovat aina valmiita taisteluun ja kateellisia ja innokkaita hyökkäämään toistensa kimppuun osoittaen keskinäistä vihaa, joka saisi kissat ja koiratkin hämmentymään, aina valehtelemassa ja pettämässä toisiaan? Onko tämä meidän aikamme se luvattu ”kulta-aika” – missä ei käärmeen enempää kuin minkään kasvinkaan myrky ole enää kuolettava ja missä olemme kaikki turvassa Jumalan valitsemien hallitsijoiden lempeän vallan alla? Oopiumin käyttäjän villeinkään mielikuvitus voisi tuskin esittää epäasianmukaisempaa kuvausta, jos sen pitäisi sopia meidän aikaamme tai johonkin muuhun aikaan vuoden yksi jälkeen ajanlaskuamme. Entä lahkojen keskinäiset joukkosurmat, kun pakanat tappavat kristittyjä ja kristityt pakanoita ja harhaoppisia, tai keskiajan ja [z356] inkvisition kauhut tai Napoleon ja hänen aikansa jälkeen ”aseistettu rauha” parhaassa tapauksessa – pahimmassa verivirrat maa-alueiden herruuden ja muutaman pakanan takia? Tai miljoonat sotilaat aseissa valmiina taisteluun: diplomaattikunta leikkimässä kaineja ja juudaksia. Ja ”jumalallisen hallitsijan lempeän vallan” asemesta yksinvaltiuden universaali, vaikkakin huomaamaton valta, ”oikean” asemesta ”mahti” ja sen synnyttämät kaikenlaiset anarkistit, sosialistit, murhapolttajat ja tuhoajat?

Sibyllan ennustus ja Vergiliuksen innoittava runous jäävät toteutumatta joka kohdassa, kuten huomaamme.

Pellot ovat keltaisia vehnän pehmeistä tähkistä,
mutta niin ne olivat myös ennen meidän aikaamme.

Punertavat viinirypäleet riippuvat vankoista pensaista, ja kostea mesi tihkuu jykevistä tammista,

mutta näin ei ole käynyt toistaiseksi. Meidän on haettava toista tulkintaa. Mikä se on? Naisprofeetta Sibylla puhui tuhansien muiden ennustajien ja näkijöiden tavoin, vaikka kristityt ja vääräuskoiset ovatkin torjuneet koko joukon sellaisia säilyneitä kertomuksia, ja niiden tulkinta on sallittua ja hyväksyttyä vain vihittyjen keskuudessa. Sibylla viittasi sykleihin yleensä ja suureen sykliin erityisesti. Palauttakaamme mieliimme, miten *purānat*, *Vishnupurāna* muiden muassa, vahvistavat edellä olevan:

”Kun Vedojen opettamat tavat ja lain periaatteet ovat häviämässä ja kun kali-kaus [Vergiliuksen rautakausi] on päättymässä, tuon jumalallisen olennon puoli, joka on omasta henkisestä luonnostaan olemassa Brahmān henkilössä ja joka on myös alku ja loppu...laskeutuu maan päälle: hän tu-

lee syntymään Vishnuyashasin – korkean shambhalalaisen bramiinin – perheeseen...hänellä on kahdeksan yliluonnollista kykyä. Vastustamattomalla voimallaan hän hävittää...kaikki, jotka ovat omistautuneet pahuudelle. Hän palauttaa silloin jälleen oikeudenmukaisuuden maan päälle, ja [kali-]kauden lopussa herätetään elävien ymmärrys, joka on kristallinkirkas.¹ Ihmiset, jotka tuo erityinen aika vaikutuksineen tulee muuttamaan, [z357] tulevat olemaan inhimillisten olentojen siemeninä [shistha, tulevan mullistuksen eloonjääneet] ja tulevat synnyttämään rodun, joka tulee seuraamaan krita [eli satya] -yugan [puhtauden ajan eli ”kulta-ajan”] lakeja. Sillä sanotaan: ”Kun Aurinko, Kuu ja Tishya [tähtikuviot] ja planeetta Jupiter ovat samassa eläinradan merkissä, krita- [kulta-] kausi palaa.”²

Hindujen julkisesti opettamat astronomiset syklit on ymmärretty riittävän hyvin, mutta niiden esoteerinen merkitys, joka koskee niiden yhteydessä olevia transsendentaalisia asioita, on aina jäänyt kuolleeksi kirjaimeksi. Syklien lukumäärä oli suunnattoman suuri. Se ulottui 4 320 000 vuoden mahâ-yugasyklistä pieniin seitsen- ja viisivuotissykleihin. Jälkimmäiset muodostuivat viidestä vuodesta ja niitä kutsuttiin vastaavasti nimillä Samvatsara, Parivatsara, Idvatsara, Anuvatsara ja Vatsara, ja jokaiseen liittyi salaisia ominaisuuksia. Vriddhagarga esittää nämä tutkielmassa, joka on nyt erään Himalajan takaisen mathamin (eli temppelin) omaisuutta, ja kuvaa suhdetta tämän viisivuotis- ja brihaspati-syklin välillä. Se perustuu Auringon ja Kuun konjunktioon joka kuudeskymmenes vuosi: sykli on yhtä salaperäinen – suhteessa kansallisiin tapahtumiin yleensä ja arjalaisen hindukansan tapahtumiin erityisesti – kuin se on tärkeä.

[z358][b340]

LUKU 40

SALAISET SYKLIT

Edellisessä luvussa mainittu viisivuotissykli käsittää 60 aurinkotähtikuukautta eli 1800 päivää, 61 aurinkokuukautta (eli 1830 päivää); 62 lunaarista kuukautta (eli 1860 lunaatiota) ja 67 kuu-asterismikuukautta (eli 1809 sellaista päivää).

Eversti Warren pitää näitä vuosia *Kâla Sankalitassaan* aivan oikein sykleinä. Sitä ne ovat, sillä kullakin vuodella on oma erityinen merkityksensä ja kukin vuosi on jossain tekemisissä ja yhteydessä yksilöllisten horoskooppien

¹ Sanotaan, että meidän Rotumme lopussa ihmisistä tulee kärsimyksen ja tyytymättömyyden seurauksena henkisiä. Selvänäöstä tulee tavallinen kyky. Olemme lähestymässä kolmannen ja toisen Rodun henkistä tilaa.

² *Vishnupurâna*, Wilson, osa iv, s. 228-229.

yksityiskohtaisten tapahtumien kanssa. Hän kirjoittaa, että kuudenkymmenen sykliin

”sisältyy viisi 12 vuoden sykliä, kunkin oletettavasti vastatessa planeetan (Brihaspatin eli Jupiterin) yhtä vuotta... Mainitsen tämän syklin, koska löysin sen mainittuna eräistä kirjoista, mutten tiedä mitään kansaa tai heimoa, joka laskee ajan tuon selostuksen mukaan.”¹

Tämä tietämättömyys on aivan luonnollista, koska eversti Warren ei voinut tietää mitään salaisista kierroksista ja niiden merkityksistä. Hän lisää:

Viiden syklin eli yugan nimet ovat:... 1) Samvatsara, 2) Parivatsara, 3) Idvatsara, 4) Anuvatsara, 5) Udravatsara.

Oppinut eversti olisi kuitenkin voinut olla varma, että oli olemassa ”muita kansoja”, joilla oli sama salainen sykli, jos hän olisi vain muistanut, että roomalaisilla oli myös viiden vuoden *lustruminsa*² (saatu epäilemättä hinduilta), joka vastaa samaa ajanjaksoa, jos se kerrotaan kahdellatoista.³ Lähellä Benaresia on yhä jäännöksiä näistä kaikista syklimerkinnöistä ja astronomisista välineistä, jotka on hakattu kiinteään kallioon ja jotka ovat muinaisesta viikimyksestä kertovia ikuisia merkintöjä. Sir W. Jones kutsuu niitä (kuten hänen ympärillään olleet järkevät bramiinit ehdottivat) vanhoiksi ”kaukaisiksi merkinnöiksi” eli laskelmiksi. Ja Stonehengessä ne ovat olemassa tänäkin päivänä. Godfrey Higgins sanoo Waltiren huomanneen, että tätä jättiläistempeliä ympäröivät hautakummut kiviröykkiöineen vastaavat täsmälleen [z359] kiinteiden tähtien paikkaa ja suuruusluokkaa muodostaen täydellisen planetaarion tai planisfääriin.⁴ Kuten Colebrooke totesi, juuri *Vedojen* sykli – joka on merkitty muistiin *Jyotishaan*, yhteen Vedângoista, astronomisista tutkielmista – on laskentaperusta kaikille muille sykleille, suuremmille tai pienemmille.⁵ *Vedat* kirjoitettiin kirjoitusmerkein, vaikkakin muinaisaikaisin, kauan sen jälkeen kun kolmannen Rodun ihmiset, jotka olivat saaneet ohjeensa dhyâni-chohaneilta, olivat tallentaneet nuo luonnon havainnot, jotka oli tehty jättiläismäisten matemaattisten ja astronomisten laitteiden avulla. Maurice on oikeassa todetessaan, että kaikki sellaiset

”Pyöreät, kiviset muistomerkit oli tehnyt astronomisten syklien kestäviksi symboleiksi eräs rotu, jolla ei ollut mitään muuta pysyvää menetel-

¹ *Main. teos*, s. 212. [Ks. myös ev. Warren, *Collection of Memoirs on the Various Modes According to which the nations of the Southern Parts of India Divide Time*, painettu College Pressissä, Madras 1825.]

² Lustrum oli viisivuotiskausi, jonka nimi johtuu joka viides vuosi toimitetusta puhdistusuhrista, lustrumista. – Suom. toim.

³ Joka tapauksessa temppelien tuntema salainen merkitys oli sama.

⁴ [*The Celtic Druids...*, Lontoo 1829, s. xviii; offsetpainos, Philosophical Research Society, Los Angeles, Calif., 1977.]

⁵ *Asiatic Research*, osa viii, s. 489 eteenpäin.

mää opettaa oppilaitaan tai jättää tietoaan jälkimaailmalle, koska se ei tuntenut kirjainten käyttöä tai kielsi ne [poliittisista syistä].”

Hän erehtyy vain viimeisessä ajatuksessa. Heidän oli määrä salata tietonsa maalliselta jälkimaailmalta sen jäädessä perinnöksi vain vihityille. Sen vuoksi suunniteltiin muistomerkkejä, jotka olivat samalla kertaa kallio-observatorioita ja astronomisia tutkielmia.

Ei ole mitään uutta, että koska hindut jakoivat maan seitsemään vyöhykkeeseen, niin lännempänä asuvat kansat – kaldealaiset, foinikialaiset ja jopa juutalaiset, jotka saivat oppinsa joko suoraan tai välillisesti bramiineilta – suorittivat kaikki salaiset ja pyhät laskelmansa lukua 6 tai 12 käyttäen, ja kun tämä ei käynyt päinsä, he käyttivät lukua 7. Siten kantalukua 6, Aryabhattan antamaa eksoteerista lukua, käytettiin hyväksi. Ensimmäisestä salaisesta 600:n syklistä – naros, joka on muutettu peräkkäin luvuiksi 60 000, 60 ja 6 ja muine nollineen, jotka lisättiin muihin salaisiin sykleihin – aina pienimpään asti arkeologi ja matemaatikko voivat helposti löytää [z360] sen toistettuna jokaisessa maassa. Kaikki kansat tunsivat sen. Tästä syystä pallo jaettiin 60 asteeseen, josta kerrottuna 60:lla tuli 3600, ”suuri vuosi”. Tästä johtuu myös tunti, johon kuuluu 60 minuuttia ja minuuttiin 60 sekuntia. Aasialaisilla on myös 60-vuotinen kierros, jonka jälkeen tulee onnellinen seitsemäs vuosikymmen, ja kiinalaisilla on pieni 60-päiväinen kierroksensa, juutalaisilla 6 päivän ja kreikkalaisilla 6 vuosisadan ajanjaksonsa – naros jälleen.

Babylonialaisilla oli suuri vuosi 3600, joka on 6:lla kerrottu Naros. Tataarien sykli nimeltään van oli 180 vuotta eli kolme kertaa kuusikymmentä. Tämä kerrottuna 12 kertaa 12:lla = 144:llä tekee 25 920 vuotta, joka on taivaan kierroksen täsmällinen ajanjakso.

Intia on aritmetiikan ja matematiikan syntymäpaikka, kuten prof. Max Müllerin artikkeli ”Our Figures” teoksessa *Chips from a German Workshop*, vol. II, epäilyksettä osoittaa. Kuten Krishna Shâstri Godbole selittää hyvin *The Theosophistissa*:

Juutalaiset... esittivät peruslukuja (1-9) aakkostensa yhdeksällä ensimmäisellä kirjaimella; kymmeniä (10-90) yhdeksällä seuraavalla kirjaimella; neljää ensimmäistä sataa (100-400) neljällä viimeisellä kirjaimella ja loppuja (500-900) kirjainten *kaf* (11.), *mem* (13.), *nun* (14.), *pe* (17.) ja *tsade* (18.) toisilla muodoilla. Muita lukuja he esittivät yhdistämällä näitä kirjaimia niiden arvon mukaan... Nykyiset juutalaiset pitävät yhä kiinni tästä merkkijärjestelmäkäytännöstä hepreankielisissä kirjoissaan. Kreikkalaisilla oli samanlainen numerojärjestelmä kuin juutalaisilla, mutta he veivät sen hiukan pidemmälle käyttämällä aakkosten kirjaimia ja kynänvetoa tai vinoivaa takana merkitsemään tuhansia (1000–9000), kymmeniätuhansia (10 000–90000) ja satojatuhansia (100 000). Esim. viimeksi mainittu esitettiin *rho*:lla ja viivalla takana, samalla kun ”rho” yksinään vastasi lukua sata. Roomalaiset esittivät kaikkia lukuarvojaan yhdistelemällä aakkostensa kuutta kirjainta (lisätään kun toinen kirjain on sama tai pienempi); I

(=1), V (=5), X (=10), C (centum = 100), D (=500) ja M (= 1000). Siten 20 = XX, 15 = XV ja 9 = IX. Näitä kutsutaan roomalaisiksi numeroiksi, ja kaikki Euroopan kansat ottivat ne käyttöön roomalaisia aakkosia käyttäessään.

Arabit seurasivat ensin naapureitaan juutalaisia laskemistavassaan niin paljon, että he kutsuivat sitä abjad’iksi, joka tulee neljästä ensimmäisestä heprealaisesta kirjaimesta – *alef*, *bet*, *gimel* tai pikemminkin *dzhimel* ts. *dzhim* (arabeilta puuttuu *g*) ja *dalet* – vastaten neljää ensimmäistä yksikköä. Mutta kun arabikauppiat kristillisen kauden varhaisajalla menivät Intiaan, he huomasivat tuon maan jo käyttävän laskemiseen kymmenjärjestelmää, jonka he heti paikalla lainasivat kirjaimellisesti, nim. muuttamatta intialaista menetelmää kirjoittaa vasemmalta oikealle, mikä oli ristiriidassa heidän oman kirjoitustapansa kanssa, oikealta vasemmalle. He toivat tämän järjestelmän Eurooppaan Espanjan ja muiden Euroopan maiden kautta, jotka sijaitsivat pitkin Välimeren rannikkoa ja olivat heidän valtansa alla [z361] Euroopan historian pimeinä kausina. On siis selvää, että arjalaiset tunsivat hyvin matematiikan eli laskutaidon aikana, jolloin muut kansat tiesivät siitä vain vähän tai eivät mitään. On myös myönnetty, että arabit ottivat ensimmäisinä käyttöön tiedot aritmetiikasta ja algebrasta hinduilta ja opettivat niitä sitten läntisille kansoille. Tämä tosiasia todistaa vakuuttavasti, että arjalainen sivistys on vanhempi kuin minkään muun kansan sivistys maailmassa, ja koska *Vedat* on julkisesti todistettu tuon sivistyksen vanhimmaksi teokseksi, se puhuu niiden suuren iän puolesta.”¹

Mutta samalla kun esim. juutalaiset – joita pidettiin kauan luomisjärjestyksen ensimmäisinä ja vanhimpina – eivät tienneet mitään aritmetiikasta ja pysyivät hyvin tietämättöminä kymmenjärjestelmästä, viimeksi mainittu oli ollut Intiassa pitkiä aikoja ennen nykyistä ajanlaskua.

Jotta tulisi vakuuttuneeksi arjalais-aasialaisten kansojen suunnattoman vanhasta iästä ja heidän astronomisista asiakirjoistaan, on tutkittava muutakin kuin *Vedoja*. Nykyiset orientalistit eivät tule koskaan ymmärtämään *Vedojen* salaista merkitystä. Intiassa astronomiset teokset, jotka esittävät avoimesti todelliset ajanmääritykset ja osoittavat sekä kansan että sen tieteen vanhan iän, pysyvät ruukkujen ja vanhojen käsikirjoitusten kerääjien ulottumattomissa, syyn ollessa liian ilmeinen jotta sitä tarvitsisi selittää. Kuitenkin Intiassa on tänäkin päivänä astronomeja ja matemaatikkoja, vaatimattomia shâstreja ja pandiitteja tuntemattomina ja unohdettuina tuon väestön keskuudessa. Heillä on uskottomat muistot ja metafysiset tiedot, ja he ovat todistaneet monien tyydytykseksi, että *Vedat* on maailman vanhin teos. Eräs sellainen on juuri lainattu shâstri, joka julkaisi *The Theosophistissa*² pätevän tutkielman ja osoitti astronomisesti ja matemaattisesti että

¹ ”Antiquity of the *Vedas*”, *The Theosophist*, II vsk., elokuu 1881, s. 239.

² II vsk., elo- ja syyskuu, 1881; III vsk., syys-, marras- ja joulukuu, 1881; helmikuu 1882. [III vuosikerrassa olleet Godbolen omat korjaukset puuttuvat.]

”Jos... pelkästään *Vedojen* jälkeiset teokset, *upanishadit*, *brâhmanat* jne. aina *purânoihin* asti, vievät meidät kriittisesti tutkittuna ajassa kauas taaksepäin vuoteen 20 000 eaa., silloin se ajankohta jolloin itse *Vedat* laadittiin ei voi olla vähempää kuin 30 000 eaa., pyöreinä lukuina, jonka vuosiluvun voimme ottaa tällä hetkellä tuon kirjojen kirjan iäksi.”¹

[z362] Ja mitkä olivat hänen todisteensa?

Syklit ja tähtikuvioiden antama todiste. Tässä esitetään muutama ote hänen pitkähköstä tutkielmastaan. Ne on valittu tähän käsityksen saamiseksi hänen todistuksistaan. Ne koskevat nimittäin juuri nyt puhuttua viisivuotissykliä. Ne, jotka tuntevat mielenkiintoa todisteisiin ja ovat edenneet pitkälle matematiikassa, voivat tutustua itse artikkeliin ”The Antiquity of the *Vedas*” ja päätellä itse.

10. Somâkara lainaa *Shesha Jyotishan* kommentaarissaan kohtaa *Shatapatha Brâhmanasta*, jossa on havainto kääntöpiirien muutoksesta. Tämä seikka on myös löydettävissä *Shâkhâyana Brâhmanasta*, kuten prof. Max Müller on maininnut *Rigveda Samhitân* johdannossaan (s. xx, alaviite, osa iv). Kohta on tämä: ”... täyden kuun yö phâlguna-kuussa on Samvatsaran ensimmäinen yö, viisivuotiskauden ensimmäinen vuosi.” Tämä kohta osoittaa selvästi, että viisivuotiskausi, joka *Jyotishan* kuudennen säkeen mukaan alkaa ensimmäisenä päivänä mâgha-kuuta (tammi-helmikuu), alkoi kerran viidentenätoista phâlguna-kuuta (helmi-maaliskuu). Kun nyt viisivuotiskauden Samvatsaraksi kutsutun ensimmäisen vuoden phâlguna-kuun 15. päivä päättyy, Kuu *Jyotishan* mukaan on kohdassa

$$\frac{95}{124} \text{ th } \left(= \frac{1}{1 + \frac{1}{3 + \frac{8}{29}}} \right)$$

eli $\frac{3}{4}$ Uttarâ Phâlgunîa ja

$$\frac{33}{124} \text{ th } \left(= \frac{1}{3 + \frac{1}{1 + \frac{8}{25}}} \right)$$

Aurinko kohdassa

$\frac{1}{4}$ Uttarâ Bhâdrapâdâa.

Tästä johtuen

¹ *The Theosophist*, Vol. III, helmikuu, s. 127.

neljän pääkohdan asema ekliptikalla oli silloin seuraava:

Talvipäivänseisaus kohdassa $3^{\circ}29'$ Uttarâ Bhâdrapâdâa.

Kevätpäiväntasaus Ardrân alussa.

Kesäpäivänseisaus kohdassa 10° astetta Uttarâ Phâlgunîa.

Syyspäiväntasaus keskellä Mulâa.

Olemme todenneet, että kevätpäiväntasauskohta sattui Krittikân alkuun vuonna 1420 eaa.; ja Krittikân alusta Ardrân alkuun on kolme tähtikuviota, $13^{\circ} 20'$ kukin eli 40° , ja aika jolloin kevätpäiväntasaus oli Ardrân alussa oli siis $1421 + 40 \times 72 = 1421 + 2880 = 4301$ eaa., kun prekessioliikkeen oletetaan [z363] olevan $50''$ vuodessa. Kun otamme nopeudeksi $3^{\circ}20''$ 247 vuodessa, ajaksi muodostuu $1516 + 2964 = 4480$ eaa.

Kun talvipäivänseisaus sattui tämän jälkeen vastapäivään kulkevan liikkeen johdosta Pûrva Bhârapâdân alkuun, silloin viisivuotiskauden alku muuttui phâlguna-kuun (helmi-maaliskuu) viidennestätoista päivästä ensimmäiseen. Tämä muutos tapahtui 1200 vuoden kuluttua edellä mainitusta havaintoajankohdasta, toisin sanoen vuonna 3101 eaa. Tämä ajankohta on erittäin tärkeä, koska siitä laskettiin myöhemmin aikoina eräs ajankohhta. Kâlîn eli kali-yugan (tulee sanasta *kal* laskea) alusta tulee siten astronominen tosiasia, vaikka eurooppalaiset oppineet pitävät sitä kuviteltuna ajankohtana.

ÂSHVINÎN VAIHTUMINEN KRITTIKAAN ¹

11. Huomaamme siten, että tähtikuviot, joita oli kaksikymmentäseitsemän, laskettiin Ardrâsta, kun kevätpäiväntasauspiste oli sen alussa, ja tästä laskutavasta pidettiin kiinni, kunnes kevätpäiväntasauspiste liikkui vastapäivään Krittikân alkuun, jolloin siitä tuli ensimmäinen tähtikuvio. Sillä silloin talvipäivänseisaus oli vaihtunut perääntyen phâlguna-kuusta (helmi-

¹ *Vedojen* ja niiden jälkeisten teosten puolueeton tutkiminen osoittaa, että muinaiset arjalaiset tunsivat hyvin päiväntasausten prekessioliikkeen ja ”että he muuttivat niiden paikkaa tietystä tähtikuvioista kaksi (joskus kolme) tähtikuviota taaksepäin aina kun prekessio nousi kahden, oikeastaan $2 + 11/61$ tähtikuvion verran eli noin 29 astetta, Auringon liikkeen ollessa lunaarisissa kuukausissa, ja saivat siten vuodenajat jakautumaan täydellisiksi lunaarisiksi kuukausiksi... On varmaa, että *Sûrya Siddhântan*, *Brahmâ Siddhântan* ja muiden vanhojen astronomian tutkielmien aikoina kevätpäiväntasauspiste ei todellakaan ollut saavuttanut Ashvinîn alkua, vaan oli muutaman asteen päässä siitä idässä... Euroopan astronomit muuttavat Oinaan alkua samoin kuin muidenkin eläinratamerkkien alkua länteen päin joka vuosi noin $50,25''$ ja tekevät siten merkkien nimet merkityksettömiksi. Mutta nämä merkit ovat yhtä kiinteät kuin tähtikuviot itse, ja tästä johtuen länsimaiset astronomit ovat mielestämme nykyään tässä suhteessa vähemmän varovaisia ja tieteellisiä havainnoissaan kuin heidän hyvin vanhat veljensä – ”arjalaiset”. – *The Theosophist*, Oct., 1881, s. 23.

maaliskuusta) mâgha-kuuhun (tammi-helmikuu) yhden täydellisen lunaarisen kuukauden verran. Ashvinî valtasi samalla tavoin Krittikân paikan, se on, siitä tuli ensimmäinen tähtikuvio ja se ohjasi kaikkia muita, kun sen alku oli samaan aikaan kuin kevätpäiväntasauskohta eli toisin sanoen, kun talvipäivänseisuspiste oli pausha-kuussa (joulu-tammikuu). Krittikân alusta Ashvinîn alkuun on nyt kaksi tähtikuviota eli $26 \frac{2}{3}$ astetta, ja se aika jonka päiväntasauspiste vie kulkiessaan taaksepäin tämän välimatkan 1 asteen nopeudella 72 vuodessa on 1920 vuotta. [z364] Tästä johtuen ajan-kohta, jolloin kevätpäiväntasauspiste sattui samaan aikaan kuin Ashvinîn alku eli Revatîn loppu, on $1920 - 1421 = 499$ jKr.

BENTLEYN KÄSITYS

12. Seuraava ja yhtä tärkeä havainto, joka meidän on tallennettava tähän, on se, jota Bentley käsitteli Intian muinaisuutta koskevissa tutkimuksissaan. Hän sanoo: ”Ensimmäistä lunaarista tähtikuviota 28-jaossa kutsuttiin Mûlaksi, toisin sanoen, juureksi eli alkuperäksi. 27-jaossa ensimmäistä lunaarista tähtikuviota kutsuttiin Jyeshthaksi, ts. vanhimmaksi eli ensimmäiseksi, joten se oli yhtä tärkeä kuin edellinen.” (Ks. hänen *Historical View of the Hindu Astronomy*, s. 4.) Tästä selviää, että kevätpäiväntasauspiste oli kerran Mûlan alussa, ja Mûlaa pidettiin ensimmäisenä tähtikuviona, kun niitä oli yhteensä 28, mukaan luettuna Abhijit. Nyt on olemassa kolmetoista tähtikuviota eli $13 \frac{7}{9}$ x 90 astetta Ardrân alusta Mûlan alkuun, ja tästä johtuen ajankohta, jolloin kevätpäiväntasaus oli samaan aikaan kuin Mûlan alku, oli vähintään $4301 + 12034,3 = 16.335,3$ eaa. Neljän pääkohdan paikka ekliptikalla oli silloin seuraavassa esitetty:

Talvipäivänseisaus Uttarâ Phâlgunîn alussa shrâvana-kuussa.
Kevätpäiväntasaus Mûlan alussa kârttikassa.
Kesäpäivänseisaus Pûrvâ Bhâdrapâdân alussa mâghassa.
Syyspäiväntasaus Mrigashîrshan alussa vaishâkhasa.¹

TODISTE BHAGAVADGÎTÂSTA

¹ [Hindulaisen kalenterin kuukaudet ovat:

1. chaitra maaliskuu-huhtikuu, 2. vaishakha huhtikuu-toukokuu, 3. jyaishtha toukokuu-kesäkuu, 4. asadha kesäkuu-heinäkuu, 5. sravana heinäkuu-elokuu, 6. bhadrapada elokuu-syyskuu, 7. asvina syyskuu-lokakuu, 8. karttika lokakuu-marraskuu, 9. margashirsha marraskuu-joulukuu, 10. pausha joulukuu-tammikuu, 11. magha tammikuu-helmikuu, 12. phalguna helmikuu-maaliskuu. Joissain kalentereissa chaitra on huhtikuu-toukokuu jne. Kuukausissa 2.-6. on 30 päivää, muissa 31 päivää. Intialaisen astrologian 27 lunaarista merkkiä on lueteltu Raimo A. Nikulan kirjassa *Astrologian historia*, s. 95.]

13. *Bhagavadgîtâ*, samoin kuin *Bhâgavata*, mainitsee havainnosta, joka viittaa vielä kaukaisempaan aikaan kuin se jonka Bentley esitti. Kohdat esitetään järjestyksessä alla:

”Olen mârgashîrsha [nim. ensimmäinen] kuukausien joukossa ja kevät [nim. ensimmäinen] vuodenaikojen joukossa.”

Tämä osoittaa, että kerran kevään ensimmäinen kuukausi oli mârgashîrsha. Vuodenaikaan sisältyy kaksi kuukautta, ja kuukauden maininta viittaa vuodenaikaan.

”Olen samvatsara vuosien joukossa [joita on viisi] ja kevät vuodenaikojen joukossa ja mârgashîrsha kuukausien joukossa ja Abhijit tähtikuvioiden joukossa [joita on 28].”

Tämä osoittaa selvästi, että kerran viisivuotiskauden samvatsaraksi kutsuttuna ensimmäisenä vuonna Madhu, ts. kevään [z365] ensimmäinen kuukausi oli mârgashîrsha, ja Abhijit oli tähtikuvioista ensimmäinen. Se sattui silloin samaan aikaan kuin kevätpäiväntausauspiste ja niin muodoin siitä laskettiin tähtikuviot. Tämän havaintoajankohdan löytämiseksi: Mûlan alusta Abhijitin alkuun on kolme tähtikuviota, ja tästä syystä kyseinen ajankohta on vähintään $16335 + 3/7 \times 90 \times 72 = 19112$ eli noin 20 000 eaa. Tähän aikaan samvatsara aloitti Bhâdrapadâssa talvipäivänseisauksen kuukauden.¹

Toistaiseksi siis 20 000 vuotta on matemaattisesti todistettu *Vedojen* iäksi. Ja tämä on vain eksoteerinen todiste. Kuka tahansa matemaatikko, joka ei ole ennakkoluulojen sokaisema, voi huomata tämän, ja tuntematon mutta hyvin terävä harrastelija-astronomi S. A. Mackey on todistanut sen noin 60 vuotta sitten.

Hänen teoriansa hindujen yugista ja niiden pituuksista on tarkka ollen hyvin lähellä oikeaa oppia.

*Asiatic Researches*²-teoksen osassa ii, s. 131, sanotaan: ”Yudhishthiran suuri esi-isä hallitsi 27 000 vuotta... pronssikauden lopussa.” Osassa ix, s. 364, sanotaan:

”Kali-yugan alussa, Yudhishthiran hallitusajalla. Ja Yudhishthira...alkoi hallita heti pralayaksi kutsutun tulvan jälkeen.”

Tässä löydämme kolme eri esitystä, jotka koskevat Yudhishthiraa... näiden näennäisten erojen selittämiseksi meidän on turvauduttava heidän tieteellisiin kirjoihinsa, joista löydämme taivaan ja maan jaettuna *viiteen* mittasuhteiltaan erilaiseen *osaan* ekvaattorin suuntaisilla kehillä. Näiden jakojen esiintymisen todetaan olevan erittäin tärkeä...koska huomataan, että niistä johtuu heidän mahâ-yugansa jakaminen neljään osaan. Jokainen astronomi tietää, että taivaan laella on piste, jota kutsutaan navaksi, jonka

¹ *The Theosophist*, Vol. III, lokakuu 1881, s. 22-23.

² [Alun perin julkaistu 1788-1839; Cosmo Pubs., New Deldi, on ottanut koko sarjasta uuden painoksen v. 1979.]

ympäri kaikki näyttää pyörivän 24 tunnissa; ja että siitä 90 asteen päähän kuvitellaan *kehä*, jota kutsutaan *ekvaattoriksi*, joka jakaa taivaan ja maan kahteen yhtä suureen osaan, pohjoiseen ja etelään. Tämän kehän ja navan välillä on toinen kuviteltu kehä, jota kutsutaan *jatkuvan näkymisen* kehäksi:¹ tämän ja ekvaattorin välillä on taivaassa kohta, jota kutsutaan zeniitiksi, jonka kautta kulkee toinen kuviteltu kehä, yhdensuuntainen kahden muun kanssa. Sitten tarvitaan kierroksen päättämiseksi vain kehä, jossa tähdet eivät nouse näkyviin... Minua lukuun ottamatta kukaan eurooppalainen astronomi ei ole koskaan käyttänyt niitä mystisten hindulaisten lukujen selittämiseen.

Meille kerrotaan *Asiatic Researches* -teoksessa, että Yudhishthira sai Vikramādityan hallitsemaan Kashmiria, joka on 36. leveysasteella. [z366] Ja tuolla leveysasteella jatkuvan näkymisen kehä ulottuisi 72 asteeseen korkeutta horisontista, ja siitä zeniittiin on vain 18 astetta, mutta zeniitistä ekvaattoriin tuolla leveysasteella on 36 astetta, ja ekvaattorista kehään, jossa tähdet eivät nouse näkyviin, on 54 astetta. Tässä havaitsemme 180 asteen puolikehän jaettuna neljään osaan suhteessa 1, 2, 3 ja 4, ts. 18, 36, 54 ja 72. Olivatpa hindulaiset astronomit perehtyneet maan liikkeeseen tai eivät, se ei merkitse mitään, koska ilmiöt ovat samat. Ja jos se tuottaa yhtään iloa noille *tunnollisille* herrasmiehille, olen halukas myöntämään, että he kuvittelivat taivaan pyörivän maan ympäri, mutta olivat havainneet tähtien liikkuvan Auringon näennäisellä radalla *eteenpäin* päiväntasauskohtien kautta nopeudella 54 kaarisekuntia vuodessa, mikä vei koko eläinradan ympäri 24 000 vuodessa. Tässä ajassa he totesivat myös kaltevuuskulman muuttuvan niin, että kääntöpiirit *laajenevat* tai *supistuvat* neljä astetta joka puolelta, joka liikenopeus veisi kääntöpiirit ekvaattorilta napoihin 540 000 vuodessa. Ja tänä aikana eläinrata olisi tehnyt kaksikymmentäkaksi ja puoli kierrosta, jotka nuo yhdensuuntaiset kehät ekvaattorilta navoille esittivät... eli mikä johtaa samaan asiaan, ekliptikan pohjoinen napa olisi siirtynyt maan pohjoisnavalta ekvaattorille... Siten navat kääntyvät ylösalaisin 1 080 000 vuodessa, mikä on heidän mahā-yugansa ja minkä he jakavat neljään erisuureen osaan suhteessa 1, 2, 3, 4 edellä mainituista syistä, jotka ovat 108 000, 216 000, 324 000 ja 432 000. Tässä meillä on aivan ehdoton todiste siitä, että edellä mainitut luvut olivat lähtöisin *muinaisista astronomisista havainnoista* eivätkä siten ansaitse niitä lisänimityksiä, joita kirjoittaja on antanut niille toistaen Bentley'n, Wilfordin, Dupuisin ja muiden käsitystä.

Minun on nyt osoitettava, ettei Yudhishthiran hallitusaika 27 000 vuotta ole *mieletön* eikä *tympäisevä*, vaan kirjoittaja ei ehkä ole selvillä siitä, että oli useita Yudhishthiroita eli Judhistereita. *Asiatic Researches* -teoksessa, ii, s. 131, sanotaan: ”Yudhishthiran suuri esi-isä hallitsi 27 000 vuotta pronssi- eli kolmannen kauden lopussa.” Pyydän jälleen lukijaa kiinnittä-

¹ Kyseessä on luultavasti sirkumpolaatiokehä. – Suom. toim.

mään huomionsa tähän seikkaan. Tämä on sen laitteen taso, jota toinen herrasmies piti hyvin kömpelönä; se on *pitkulainen sferoidi*, jota muinaiset kansat kutsuivat astroskoopiksi. Vastatkoon pisin akseli maan napoja, jolloin muodostuu 28 asteen kulma horisontin kanssa; sitten seitsemän jakoa horisontin yläpuolella pohjoisnavalle, Buddhan temppeliin, ja seitsemän pohjoisnavalta jatkuvan näkymisen kehään vastaavat neljäätoista manvantaraa eli hyvin pitkää ajanjaksoa, joista kukin, *Asiatic Researchesin* kolmannen osan, s. 262 mukaan, oli Menun [Manu] hallitusaika. Mutta kapteeni Wilford esittää meille osassa v, s. 244, seuraavan tiedon: ”Egyptiläisillä oli neljäätoista dynastiaa ja hinduilla oli neljäätoista dynastiaa, [joiden] *hallitsijoita* kutsutaan Menuiksi...[Manut?]”

Kuka voi tässä sekoittaa neljäätoista hyvin pitkää ajanjaksoa niihin, jotka muodostivat Delhin tai jonkin muun 28. leveysasteella sijaitsevan paikan kali-yugan? Tyhjä tila Merun alaosasta [z367] seitsemänteen kehään ekvaattorilta muodostaa siinä osan, jonka yli kääntöpiiri siirtyy seuraavalla kaudella. Nämä suhteet eroavat huomattavasti suhteista 36. leveysasteella; ja koska hindulaisten kirjojen luvut ovat erilaiset, Bentley vakuuttaa: ”Tämä osoittaa, miten vähän niihin on luottamista.” Mutta se osoittaa päinvastoin, miten täsmällisesti hindut olivat *tarkkailleet* taivaan liikkeitä eri leveysasteilla.

Jotkut hindut ilmoittavat meille, että ”maapallolla on *kaksi akselia*, joita ympäröi *seitsemän riviä taivaita ja helvettejä*, kukin yhden *rajun* päässä”. Tätä ei tarvitse paljontaan selittää, kun ymmärrämme, että seitsemää jakoa ekvaattorilta zeniittiin kutsutaan *risheiksi* eli *rashoiksi*. Mutta meidän tarkoitustamme varten on tärkeintä tietää, että he olivat antaneet nimet kaikille noille jaolle, jotka kääntöpiirit ohittivat eläinradan jokaisen kierroksen aikana. 36. leveysasteella, missä napa eli Meru oli yhdeksän askelta korkealla Kashmirissa, niitä kutsuttiin *shastroiksi*. 28. leveysasteella Delhisissä, missä napa eli Meru oli seitsemän askelta korkealla, niitä kutsuttiin menuiksi. Mutta 24. leveysasteella Kachchhissa [Luoteis-Gujaratissa], missä napa eli Meru oli vain kuusi askelta korkealla, niitä kutsuttiin shakoiksi. Mutta *Asiatic Researchesin* yhdeksännessä osassa Yudhishthira, Dharman eli *oikeudenmukaisuuden* poika, oli ensimmäinen kuudesta shakasta. Tämä nimi merkitsee *loppua*, ja kuten kaikella on kaksi päätä, Yudhishthira on yhtä sopiva ensimmäiseksi kuin viimeiseksi. Ja koska jatkuvan näkymisen kehän jako pohjoisessa on ensimmäinen kali-yuga, kun kääntöpiirit oletetaan nouseviksi, sitä kutsuttiin Yudhishthiran jaoksiksi eli hallituskaudeksi. Mutta jako, joka edeltää välittömästi jatkuvan näkymisen kierrosta, on kolmannen eli *pronssikauden* viimeinen, ja sitä kutsuttiin sen vuoksi Yudhishthiraksi, ja koska hänen hallituskautensa edelsi toisen hallitusaikaa, sillä kääntöpiiri nousi navalle eli Meruun, häntä kutsuttiin toisen *isäksi* – ”Yudhishthiran suureksi esi-isäksi, joka hallitsi *kaksikymmentäseitsemäntuhatta vuotta* pronssikauden *lopussa*”. (*Asiatic Researches*, osa ii.)

Muinaiset hindut havaitsivat, että eläinrata kulki eteenpäin noin 54 sekuntia vuodessa, ja välttääkseen suurempia murtolukuja he ilmoittivat sen sellaisena, joka tekisi täyden kierroksen 24 000 vuodessa. Ja havaitessaan napojen kulman vaihtelevan lähes 4 astetta joka kierroksella he esittivät kolme lukua sellaisina, jotka olisivat antaneet *eläinradan neljäkymmentäviisi kierrosta* napojen puolikkaalle kierrokselle. Mutta todetessaan että 45 kierrosta ei saisi pohjoista kääntöpiiriä sattumaan samaan aikaan kuin jatkuvan näkymisen kehä 30 kaariminuutilla – mikä edellytti eläinradan liikuvan puolitoista merkkiä enemmän, mistä kaikki tiedämme, ettei se voinut tehdä sitä vähemmässä kuin 3000 vuodessa – he olivat tarkastelemassamme tapauksessa, lisättyä *pronssikauden* loppuun, mikä pidentää *tuon* Yudhishtiran hallitusaikaa 27 000 vuoteen 24 000 vuoden sijasta.

Mutta jonakin toisena aikana he eivät muuttaneet 24 000 vuoden säännöllistä järjestystä näiden kaikkien kauan kestävien monarkkien hallitusajkaan, vaan pyöristivät ajan sallimalla *sijaishallituksen* jatkavan kolme tai neljä tuhatta vuotta. *Asiatic Researches* -teoksen II osassa, s. 105, meille kerrotaan:

”Paríkshit, Yudhishtiran suuri veljenpoika ja seuraaja...on epäilemättä hallinnut *pronssi- ja savikauden* välisenä aikana ja kuollut kali-yugan alussa.”

Kuten huomaamme, tässä on *väli aikaishallitus [z368] pronssikauden lopussa ja ennen kali-yugan alkua*. Mutta koska voi olla vain yksi pronssikausi eli treta-yuga, ts. tuo kolmas kausi 1 080 000 vuoden mahâ-yugassa, tämän Paríkshitin hallitusajan on täytynyt olla toisessa mahâ-yugassa, kun napa oli palannut alkuperäiseen paikkaansa, minkä on täytynyt viedä 2 160 000 vuotta. Ja juuri tätä hindut kutsuvat prajanâtha-yugaksi. Tätä tapaa vastaavan ovat omaksuneet jotkut uudemmat kansat, jotka kiintyneinä tasalukuihin ovat järjestäneet tavallisen vuoden muodostumaan 12 kuukaudesta, kussakin 30 päivää, ja viittä päivää ja ylijäävää osaa on kuvattu pienen pyrstöään purevan käärmeeen hallituskautena ja se on jaettu viiteen osaan jne.

Mutta ”Yudhishtira aloitti hallitus kautensa heti *pralayaksi kutsutun tulvan jälkeen*”, ts. kali-yugan (eli kuumen kauden) lopussa, jolloin kääntöpiiri oli siirtynyt navalta jatkuvan näkymisen kehän toiselle puolelle, joka sattuu yhteen pohjoisen horisontin kanssa. Tässä kääntöpiirit eli kesäpäivänseisaukset olisivat jälleen samansuuntaiset kuin pohjoinen deklinaatio niiden ensimmäisen kauden *alussa*, kuten hän oli niiden *kolmannen kauden* eli treta-yugan *lopussa*, jota kautta kutsuttiin pronssikaudeksi...

Riittävästi on sanottu sen todistamiseksi, että hindujen tieteelliset teokset eivät ole tympäiseviä mielettömyyksiä, jotka syntyivät tietämättömyydestä, tyhjyydestä ja herkkäuskoisuudesta, vaan kirjoja, jotka sisältävät erittäin syvällistä tietoa astronomiasta ja maantieteestä.

Mikä voi sen vuoksi saada nuo tunnolliset herrasmiehet väittämään, että Yudhishtira oli todellinen kuolevainen ihminen, siitä minulla ei ole aavis-

tustakaan, ellei se oli se, että he pelkäävät Jeredin ja hänen isoisänsä Metuselahin kohtaloa.”

[z370][b349]

BUDDHAN MYSTEERI

LUKU 41

OPPI AVATÂROISTA

Himalajan joidenkin suurten gurujen oppilaiden ja jopa maallikkojenkin keskuudessa tunnetaan yhä vieläkin ihmeellinen kertomus – oikeammin sanon legenda – että Gautama, Kapilavastun ruhtinas, ei ole koskaan jättänyt maisia alueita, vaikka hänen ruumiinsa kuoli ja poltettiin ja sen jäännökset ovat säilyneet tähän päivään asti. Kiinalaisten buddhalaisten keskuudessa on suullinen perimätieto, Tiibetin lamalaisten salaisten kirjojen joukossa kirjallinen kertomus ja arjalaisten parissa traditio, että Gautama BUDDHALLA oli kaksi oppia: toinen joukoille ja hänen maallikko-oppilailleen ja toinen hänen ”valituilleen”, arhateille. Käy ilmi, että hän ja hänen jälkeensä hänen arhatinsa noudattivat sellaista käytäntöä, että keltään ei kielletty pääsyä arhatiuteen pyrkivien kokelaiden joukkoon, mutta lopullisia mysteerejä ei ilmaistu kellekään muille paitsi niille, jotka olivat monivuotisen koeajan kuluessa osoittautuneet vihkimyksen arvoisiksi. Nämä kerran hyväksytyt vihittiin katsomatta rotuun, kastiin tai varallisuuteen, kuten Hänen läntisten seuraajiensakin tapauksessa. Juuri arhatit ovat esittäneet tämän perinteen ja sallineet sen juurtua ihmisten mielissä, ja se on myös lamalaista jälleensyntymistä eli inhimillisten buddhojen peräkkäisyyttä koskevan myöhemmän opin perusta.

Se vähä mikä tässä voidaan esittää aiheesta on sellaista, mikä ehkä saattaa opastaa psyykkistä tutkijaa oikeaan suuntaan. Koska on jätetty kirjoittajan vastuulle ja valinnan varaan kertoa asiat, niin kuin hän *henkilökohtaisesti* ymmärsi ne, syytökset mahdollisesti syntyneistä väärinkäsityksistä lankeavat vain hänelle. Hänelle on opetettu oppi, mutta mystisten ja hämmentävien seikkojen yhdistäminen jätettiin hänen omalle intuitiolleen – kuten se nyt jätetään lukijan teräväjärkisyysvaraan. Tässä esitetyt epätäydelliset selostukset ovat palasia siitä, mikä sisältyy tiettyihin salaisiin teoksiin, mutta yksityiskohtia ei ole lupa ilmaista.

Mysteerin esoteerinen versio, joka on esitetty salaisissa teoksissa, voidaan esittää hyvin lyhyesti. Buddhalaiset ovat aina päättäväisesti kieltäneet, että heidän BUDDHANSA olisi ollut, kuten bramiinit väittävät, Vishnun avatâra samassa merkityksessä kuin ihminen on karmallisen esi-isänsä ruumiillistuma. He kieltävät sen osittain ehkä siksi, että nimen Mahâvishnu esoteerinen merkitys ei ole [z3711] heille tuttu sanan täydellisessä, persoonattomassa ja yleisessä merkityksessä. Luonnossa on mystinen prinssiippi nimeltään

Mahāvishnu, joka ei ole tuonniminen jumala vaan periaate, joka sisältää avatarismin bījan, siemenen, eli toisin sanoen on tuollaisten jumalallisten ruumiillistumien voima ja syy. Kaikki maailmanvapahtajat, bodhisattvat ja avatārat ovat pelastuksen puita, jotka kasvavat ainoasta siemenestä, bījasta eli Mahāvishnusta. On aivan sama, kutsutaanko sitä âdibuddhaksi (alkuviisaudeksi) vai Mahāvishnuksi. Esoteerisesti ymmärrettynä Vishnu on sekä saguna että nirguna (ominaisuuksin ja ilman). Ensimmäisessä aspektissa Vishnu on eksoteerisen palveluksen ja omistautumisen kohde. Toisessa aspektissa nirgunana hän on universumin kaiken henkisen viisauden huippu – nirvāna,¹ lyhyesti sanottuna – ja kaikki filosofiset ihmiset palvovat häntä sellaisena. Tässä esoteerisessa merkityksessä Herra BUDDHA oli Mahāvishnun inkarnaatio.

Näin on filosofisesta ja puhtaasti henkisestä näkökulmasta. Harhan tasolta kuitenkin, kuten voitaisiin sanoa, tai maallisesta näkökulmasta nuo vihityt tietävät, että Hän oli ”seitsemästä” alkuperäisestä ”valon pojasta” yhden suoranainen inkarnaatio. Nämä seitsemän ovat löydettävissä kaikista teogonioista. Ne ovat dhyāni-chohaneja, joiden tehtävä on yhdestä ikuisuudesta (aionista) toiseen seurata valvonnassaan olevien alueiden henkistä hyvinvointia. Tämä on jo esitetty *Esoteric Buddhismissa*.

Yksi spekulatiivisen ja filosofisen mystiikan suurin mysteeri – ja tuo mysteeri paljastetaan nyt – on *modus operandi* tuollaisissa hypostaattisten transferenssien asteissa. Luonnollisesti jumalallisten samoin kuin inhimillisten inkarnaatioiden on jäätävä suljetuksi kirjaksi teologeille ja fysiologeille, ellei esoteerisia opetuksia hyväksytä ja niistä tule maailman uskonto. Koskaan tätä oppia [z372] ei voida täysin selittää valmistautumattomalle yleisölle, mutta eräs asia on varma ja voidaan sanot nyt: sen dogmin, jonka mukaan jokaista uutta syntymää varten luodaan uusi sielu, ja fysiologisen tilapäisen eläinpuolelta olettamuksen välillä on okkulttisen opetuksen valtava alue² loogisine ja järkevine todistuksineen ja liittymäkohtineen, joita kaikkia voidaan seurata luonnon loogisessa filosofisessa järjestyksessä.

¹ Monet väärinkäsitykset johtuvat olemisen tasojen sekoittamisesta ja ilmausten väärinkäytöstä. Esimerkiksi tietyt henkiset tilat on sekoitettu BUDDHAN nirvānaan. BUDDHAN nirvāna eroaa täysin jokaisesta muusta henkisestä samādhi-tilasta tai jopa korkeimmasta teofaniasta, josta osallisia pienemmät adeptit ovat. Fyysisen kuoleman jälkeen adeptien saavuttamien henkisten tilojen luokat eroavat suuresti.

² Tämä alue on yksi mahdollinen sovintokohta kahden vastakkaisen navan, uskonnon ja tieteen, välillä, toisen, jonka pelot kasvavat hedelmättömiä dogmeja, ja toisen, joka rehoittaa tyhjiä hypoteeseja, molempien ollessa erehdysten rikkaruohojen peittämiä. Ne eivät kohtaa milloinkaan. Ne ovat riidassa, ikuisessa sotatilassa keskenään. Se ei estä silti niitä yhdistymästä esoteerista filosofiaa vastaan, ja viimeksi mainitun on ollut taisteltava kaksituhatta vuotta erehtymättömyyttä vastaan kummallakin suunnalla, tai kuten Antoninus sen sanoo, ”pelkkää turhuutta ja teeskentelyä” vastaan, ja nyt se huomaa nykyisen tieteen materialismin järjestäytyneen sen totuuksia vastaan.

Se, joka ymmärtää tämän ”mysteerin” oikean merkityksen, löytää sen Krishnan ja Arjunan välisestä vuoropuhelusta *Bhagavadgîtâsta*, IV, 5-8. Avatâra sanoo:

”Oi Arjuna, minä olen jättänyt taakseni monta syntymää ja samoin sinä. Minä tunnen ne kaikki, mutta sinä et tunne entisiä elämiäsi, oi vihollistesi kauhu.

Vaikka minä olen syntymätön, häviämätön âtman, kaikkien olentojen Herra ja valvon koko luontoa, joka on minun oma luontoni, niin minä kuitenkin synnyn oman voimani kautta.¹

Oi Bhârata, milloin hyvänsä dharma [oikea laki] on lamassa ja adharna [dharman vastakohta] saanut ylivallan, silloin minä itse aina ilmestyn.

Hyvien suojaksi ja pahojen häviöksi, jotta oikeus olisi jälleen palautettu, *minä synnyn* ajasta aikaan.

Joka näin tuntee minun jumalallisen syntyni ja toimintani perusteellisesti, ei ruumiinsa jätettyään tule enää syntymään, vaan tulee minun luokseni, oi Arjuna.”

Siten kaikki avatârat ovat yksi ja sama: ”Isänsä” poikia suoraan alenevassa linjassa, ”Isän” eli [z373] yhden seitsemästä säteestä tullessa nyt Pojaksi ja näiden kahden ollessa yksi – ikuisuudessa. Mitä Isä on? Onko se kaiken absoluuttinen syy? – tutkimaton ikuisuus? Aivan varmasti ei ole. Se on kâranâtma, ”kausaalisielu”, jota sen yleismerkityksessä hindut kutsuvat Îshvaraksi, Her-raksi, ja kristityt ”Jumalaksi”, yhdeksi ja ainoaksi. Ykseyden näkökulmasta se on sitä, mutta silloin alimpia elementaaleja voitaisiin samoin tarkastella sellaisessa tapauksessa ”yhtenä ja ainoana”. Jokaisella inhimillisellä olenolla on lisäksi oma jumalallinen henkensä eli persoonallinen jumalansa. Tuo jumalallinen olemus eli liekki, josta buddhi emanoituu, vastaa samassa suhteessa ihmistä, vaikka alemmalla tasolla, kuin dhyâni-buddha hänen inhimillistä buddhaansa. Tästä johtuen monoteismi ja polyteismi ovat yhdistettävissä. Ne ovat olemassa luonnossa.

Todellakin ”hyvien suojaksi ja pahojen häviöksi” persoonallisuudet, jotka tunnetaan Gautamana, Shankarana, Jeesuksena ja joinakin muina, syntyivät kukin aikanaan, kuten sanottu – ”minä synnyn jokaisessa yugassa” – ja he kaikki syntyivät saman voiman kautta.

Noihin inkarnaatioihin kätkeytyy suuri mysteeri, ja ne ovat tavallisen jälleensyntymäketjun ulkopuolella. Jälleensyntymät voidaan jakaa kolmeen luokkaan: avatâroiksi kutsutut jumalalliset inkarnaatiot; ne adeptit jotka luo-

¹ Mistä ehkä ovat peräisin jotkut gnostilaiset ajatukset. Kerinthos opetti, että maailman ja Jehovan hylättyä hyveen ja alkuperäisen arvokkuuden Korkein salli erään loistavista aioneistaan, jonka nimi oli ”Voideltu” (Kristus), ruumiillistua Jeesus-ihmisenä. Basilides kielsi Jeesuksen ruumiin todellisuuden ja kutsuen sitä illuusioksi oli sitä mieltä, että Simon Kyreneläinen kärsi hänen sijastaan ristillä. Kaikki tuollaiset opetukset ovat kaikua idän opeista.

puvat nirvânasta auttaakseen ihmiskuntaa – nirmânakâyat; ja jälleensyntymien luonnollinen peräkkäisyys kaikille – yleinen laki. Avatâra on sellainen ilmenys, jota voidaan kutsua erityiseksi illuusioksi tuon voiman, mâyân, alaisilla tasoilla vallitsevan luonnollisen illuusion piirissä. Adepti on uudelleensyntynyt tietoisesti, tahtonsa mukaan.¹ Tavallisen joukon jäsenet seuraavat tietämättään kaksinaisen kehityksen suurta lakia.

Mikä *on* avatâra? Sillä ennen sanan käyttämistä se olisi ymmärrettävä kunnolla. Se on ilmenneen jumaluuden – [z374] joko Shivan, Vishnun tai âdibuddhan erityisnimellä – laskeutuminen yksilöllisyyden harhamuotoon, ilmaantuminen, joka ihmisille tällä harhan tasolla on objektiivinen, mutta itse asiassa ei ole sitä. Tuolla illusorisella muodolla, jolla ei ole menneisyyttä eikä tulevaisuutta, koska sillä ei ollut varhaisempaa inkarnaatiota eikä sillä ole myöhempiä jälleensyntymiä, ei ole mitään tekemistä karman kanssa, jolla ei siten ole vaikutusta siihen.

Gautama BUDDHA syntyi avatârana eräässä mielessä. Mutta tämä vaatii selvityksen, kun otamme huomioon välttämättömät, dogmaattisia perusteita koskevat huomautukset. Avatâran ja jîvanmuktan välillä on suuri ero: toinen, kuten jo sanottiin, on illusorinen ilmaantuminen, karmaton, eikä ole koskaan ennen inkarnoitunut; ja toinen, jîvanmukta, on sellainen, joka saavuttaa nirvânan yksilöllisten ansioittensa perusteella. Ehdoton, filosofinen vedantalainen ei kuitenkaan hyväksyisi tätä ilmausta. Hän voisi sanoa, että koska avatâran ja jîvanmuktan tila on yksi ja sama, mikään määrä persoonallisia ansioita kuinka monessa inkarnaatiossa tahansa ei voi johtaa sen haltijaa nirvânaan. Hän sanoisi, että nirvâna on toiminnasta vapaa; miten silloin voi mikään toiminta johtaa siihen? Se ei ole seuraus eikä syy, vaan aina läsnäoleva ikuinen *on*, kuten Nâgasena sen määritteli. Tästä syystä se ei voi olla yhteydessä toimintaan, ansioon tai sen puutteeseen, koska nämä ovat karman alaisia. Kaikki tämä on aivan totta, mutta mielestämme näiden kahden välillä on kuitenkin tärkeä ero. Avatâra *on*, jîvanmuktasta *tulee* sellainen. Jos näiden kahden tila on aivan sama, niin syyt jotka johtavat siihen eivät ole. Avatâra on Jumalan laskeutuminen harhamuotoon. Jîvanmukta, joka on voinut kulkea lukemattomien ruumiillistumien kautta ja kerätä ansioita niissä, ei varmasti tule nirvâniksi noiden ansioiden vuoksi vaan ainoastaan niiden synnyttämän karman vuoksi. Se johtaa ja ohjaa häntä gurun suuntaan, ja tuo guru vihkii hänet nirvânan mysteeriin ja voi yksin auttaa häntä saavuttamaan tuon olinpaikan.

Shâstrat sanovat, että ainoastaan tekojemme perusteella saavutamme mokshan, ja ellemme näe yhtään vaivaa, emme saavuta mitään eikä jumaluus

---

¹ Oikea adepti säilyttää adeptiutensa, vaikka hänellä voi meidän harhan maailmasamme olla lukemattomia inkarnaatioita. Se eteenpäin kuljettava voima, joka on tuolaisten inkarnaatiosarjojen perustana, *ei* ole karma, kuten tavallisesti ymmärretään, vaan vielä salaperäisempi voima. Elämiensä aikana adepti ei menetä adeptiuttaan, vaikkei hän voikaan kohota siinä korkeampaan asteeseen.

[mahâ-guru] auta tai hyödytä meitä. [z375] Sen vuoksi väitetään, että Gautama, vaikka onkin avatâra eräässä mielessä, on todellinen inhimillinen jïvanmukta, joka oli saavuttanut asemansa henkilökohtaisten ansioittensa johdosta ja on siten enemmän kuin avatâra. Hänen persoonalliset ansionsa oikeuttivat hänet saavuttamaan nirvânan.

Adeptien vapaaehtoisia ja tietoisia inkarnaatioita erotetaan kahta tyyppiä – nirmânakâyojen inkarnaatiot ja ne joihin koeajalla olevat chelat ovat ryhtyneet.

Ensimmäistä tyyppiä koskeva mitä suurin ja arvoituksellisin mysteeri piilee siinä tosiasiasa, että tuollainen jälleensyntymä jonkun erityisen adeptin persoonallisen egon inhimilliseen ruumiiseen – kun se on asunut mâyâvi- tai kâma-rûpassa ja pysynyt kâma-lokassa – voi tapahtua jopa silloin kun hänen ”korkeammat prinsippinsä” ovat nirvâna-tilassa.¹ Tulee ymmärtää, että edellä olevia ilmauksia käytetään yleisiä tarkoituksia varten ja sen vuoksi se, mitä kirjoitetaan, ei käsittele tätä syvää ja mystistä kysymystä *korkeimmalta*, absoluuttiselta, henkiseltä tasolta eikä myöskään korkeimmasta filosofisesta näkökulmasta, mikä on vain hyvin harvojen käsitettävissä. Ei saa luulla, että nirvânaan voi mennä mikä tahansa mikä ei ole ikuisesti siellä, sillä inhimillisen järjen on muodostaessaan käsityksen absoluuttista kuviteltava se rajattoman sarjan korkeimpana käsitteenä. Jos tämä otetaan huomioon, välttytään monilta väärinkäsityksiltä. Tämän henkisen kehityksen sisällys on se eri tasoilla oleva aines, johon nirvânî oli yhteydessä, ennen kuin hän saavutti nirvânan. Taso jolla tämä on totta kuuluu illusorisiin tasoihin eikä epäilemättä ole korkein. Niiden, jotka tutkivat sitä on syvennyttävä oikeisiin tutkimuslähteisiin, *upanishadien* opetuksiin, ja syvennyttävä oikeassa hengessä. Yritämme tässä vain osoittaa suunnan, missä etsintä on suoritettava, ja [z376] osoittaessamme eräitä mystisiä, okkulttisia mahdollisuuksia emme todellakaan vie lukijoitamme maaliin. Vain guru voi ilmoittaa lopullisen totuuden vihitylle oppilaalle.

Vaikka näin paljon on sanottu, esitys on ja sen on oltava vielä monen mielestä käsittämätön ellei mieleton, ensiksikin kaikkien niiden mielestä, jotka eivät ole perehtyneet oppiin moninaisesta luonnosta ja inhimillisen monadin eri aspekteista, ja toiseksi niiden, jotka tarkastelevat inhimillisen olennon seitsenjakoa liian materialistisesta näkökulmasta. Kuitenkin intuitiivinen ok-

¹ Niin kutsutusta Brahmâ-lokasta – seitsemäs ja korkeampi maailma, jonka kaiken takana on arûpa, muotoa vailla oleva, puhtaasti henkinen – alimpaan maailmaan ja hyönteiseen tai jopa sellaiseen kohteeseen kuin lehti, vallitsee olemassaolon, kehityksen ja jälleensyntymisen tilan ikuinen kierto. Jotkut inhimilliset olennot saavuttavat tiloja tai piirejä, joista on vain paluu uuteen kalpaan (Brahmân päivä). On olemassa toisia tiloja tai piirejä, joista on paluu vasta 100 Brahmân vuoden (mahâ-kalpa, ajanjakso joka käsittää 311 040 000 000 vuotta) jälkeen. Sanotaan, että nirvâna on tila josta ei ole paluuta. Kuitenkin väitetään, että tästä tilasta voi olla, poikkeuksellisissa tapauksissa, jälleensyntymä. Sellaiset inkarnaatiot ovat vain harvaa, niin kuin kaikki muukin tällä tasolla, kuten tullaan osoittamaan.

kultisti, joka on opiskellut perusteellisesti nirvânan mysteerejä – joka tietää, että se on sama kuin Parabrahman ja siten muuttumaton, ikuinen eikä mikään muu kuin absoluuttinen kaikkeus –, käsittää asian mahdollisuuden. Hän tietää, että samalla kun dharmakâyan – nirvânî ”ilman jäännöksiä”, kuten orientalistimme ovat kääntäneet sen, vaipuneena siihen olemattomuuteen, joka on ainoa todellinen, koska absoluuttinen tietoisuus – ei voida sanoa syntyvän uudelleen maan päälle, koska nirvânî ei ole enää hän tai edes se, niin nirmânakâya – eli se joka on saavuttanut nirvânan ”jäännöksiin”, ts. joka on pukeutunut hienoon ruumiiseen, joka tekee hänestä vastaanottamattoman kaikille ulkoisille vaikutuksille ja kaikille mentaalisisille tunteille ja jossa käsitys hänen egostaan ei ole kokonaan lakannut – voi syntyä.

Lisäksi jokainen idän okkultisti on selvillä siitä, että on olemassa kahdenlaisia nirmânakâyoja: synnynnäisiä ja oletettuja. Hän tietää, että edellinen on nimi eli määräyssana, joka on annettu korkean askeetin tai vihityn tilalle, sellaisen joka on saavuttanut autuuden tilan, joka on vain nirvânaa alempi. Sen sijaan jälkimmäinen tarkoittaa sellaisen uhrautumista, joka vapaaehtoisesti luopuu täydellisestä nirvânasta auttaakseen ihmiskuntaa ja tehdäkseen sille vielä hyvää eli, toisin sanoen, pelastaakseen lähimmäisiään opastamalla heitä. Voidaan väittää, ettei dharmakâyalla, joka on nirvânî tai jivanmukti, voi olla mitään ”jäännöksiä” jäljellä takanaan kuoleman jälkeen. Sillä saavutettuaan tuon tilan, josta mitkään lisäinkarnaatiot eivät ole mahdollisia, hänellä ei ole mitään tarvetta hienoon ruumiiseen tai yksilölliseen egoon, joka jälleensyntyä yhdestä syntymästä toiseen, ja sen vuoksi viimeksi mainittu katoaa loogisesta välttämättömyydestä. Tähän vastataan: näin on eksoteerisesti katsoen ja yleisenä lakina. Mutta käsittelemämme tapaus on poikkeuksellinen ja sen toteutuminen riippuu korkean vihityn okkulttisista [z377] kyvyistä, vihityn, joka ennen astumistaan nirvâniseen tilaan voi saada ”jäännöksensä” (joskus vaikkei kovin onnistuneesti kutsuttu hänen mâyâvi-rûpakseen) jäämään taakse,¹ tulipa hänestä nirvânî tai saavuttipa hän alemman autuuden tilan.

Seuraavaksi on tapauksia – harvinaisia, kuitenkin tavallisempia kuin saataisi odottaa – jotka ovat kokeella olevien adeptien² vapaaehtoisia ja tietoisia jälleensyntymiä. Jokaisella ihmisellä on sisäinen, ”korkeampi itse” ja myös astraaliruumis. Mutta harvassa ovat ne, lukuun ottamatta adeptiuden korke-

¹ Se, että egotismin ilmaisuväline on hävinnyt täysin kehittyneeltä joogilta, jonka oletetaan saavuttaneen nirvânan maan päällä vuosia ennen ruumiinsa kuolemaa, on johtanut Manun laissa olevaan määräykseen, jota bramiinien vuosituhansia kestänyt arvovalta on vahvistanut, että sellaista Paramâtmaa olisi pidettävä ehdottoman syyttömänä ja vapaana synnistä tai vastuusta, mitä tahansa hän aikookin (ks. *Manun laki-en* viimeistä lukua). Joogi, joka on kastin – tuon Intian mielivaltaisimman, taipumattomimman ja itsevaltaisimman tyrannin – yläpuolella, voi murtaa sen rankaisutta. Tämä antaa avaimen esityksiimme.

² [H. P. B. käyttää kovin vapaasti sanaa adepti. Hän tuntuu usein viittaavan sillä vain jonkinlaisen erityistiedon omaamiseen. Tässä se tuntuu tarkoittavan ensin vihkimätöntä oppilasta ja sitten vihittyä. – A. B.]

ammilla asteilla olevia, jotka voivat ohjata viimeksi mainittua tai jotain sitä elähdyttävää perinnettä, kun kerran kuolema on päättänyt heidän lyhyen maallisen elämänsä. Kuitenkaan sellainen ohjaus tai heidän siirtymisensä kuolleesta elävään ruumiiseen ei ole vain mahdollista, vaan okkulttisten ja kabbalististen opetusten mukaan niin tapahtuu usein. Sellaisen kyvyn asteet voivat tietysti vaihdella suuresti. Mainitaksemme vain kolme: alin näistä asteista sallisi adeptin, jota on elämän aikana suuresti estetty opiskelemasta ja käyttämästä kykyjään, kuoleman jälkeen valita toisen ruumiin, jossa hän voisi jatkaa keskeytyneitä tutkimuksiaan, vaikka tavallisesti hän menettäisi siinä kaikki muistot edellisestä inkarnaatiostaan. Seuraava aste sallii hänen tämän lisäksi siirtää muiston menneestä elämästään uuteen ruumiiseensa; kun taas korkeimmalla on tuskin mitään rajoja tuon ihmeellisen kyvyn harjoittamisessa.

Esimerkkinä adeptista, jolla oli ensin mainittu kyky, jotkut keskiaikaiset kabbalistit viittaavat tunnettuun henkilöön 1400-luvulta – kardinaali Nicolaus Cusanukseen. Hänen ihmeellisen *Kabbalaan* ja esoteeriseen tutkimukseen vihkiytymisensä johdosta karma johti kärsivän adeptin etsimään älyllistä toipumista ja lepoa [z378] kirkollisesta tyranniudesta Kopernikuksen ruumiissa. *Se non e vero e ben trovato* [ellei se ole totta, se on viisaasti keksitty]. Kummankin miehen elämien huolellinen tutkiminen saattaisi helposti johtaa tuollaisiin voimiin uskovan hyväksymään heti esitetyn väitteen. Lukijaa, joka suinkin vain voi, pyydetään tutustumaan pelottavaan latinankieliseen folioon 1400-luvulta, jonka nimi on *De Docta Ignorantia*. Sen on kirjoittanut kardinaali Cusanus, ja siinä on löydettävissä kaikki Kopernikuksen teoriat ja hypoteesit – kaikki ajatukset – avaimina suuren astronomin keksintöihin.¹ Kuka

¹ Noin 50 vuotta ennen Kopernikuksen syntymää Nicolaus Cusanus kirjoitti seuraavaa: ”Vaikkei maailma ehkä ole ehdottoman ääretön, kukaan ei voi kuvitella sitä mielessään äärellisenä, koska ihmisjärki on kykenemätön antamaan sille mitään nimitystä... Sillä samoin kuin maa ei voi olla universumin keskuksessa, kuten ajateltiin, ei myöskään kiinteiden tähtien sfääri voi olla siinä... Siten tämä maailma on kuin suunnattoman suuri kone, jonka keskus [jumaluus] on kaikkialla, mutta sen kehä ei ole missään [*machina mundi, quasi habens ubique centrum, et nullibi circumferentiam*]... Tästä johtuu, että koska maapallo ei ole keskuksessa, se ei voi olla liikkumaton... ja vaikka se on paljon pienempi kuin Aurinko, tästä kaikesta ei saa päätellä, että se on huonompi [*vilior*]... Ei voi nähdä, ovatko sen asukkaat parempia kuin ne, jotka asuvat lähempänä Aurinkoa tai toisissa tähdissä, koska tähtiavaruus ei ole voinut jäädä asukkaista... Maapallo, joka on hyvin todennäköisesti [*fortasse*] yksi pienimmistä palloista, on kuitenkin mitä jaloimpien ja täydellisimpien älyllisten olentojen kehto.”

On pakostakin oltava samaa mieltä kuin kardinaali Cusanuksen elämäkerran kirjoittaja, joka aavistamatta okkulttista totuutta ja syytä 1300- ja 1400-luvulta olevien kirjoittajien moiseen oppineisuuteen hämmästelee tuollaista ihmeellistä ennakkotietoa. Hän pitää sitä Jumalan ansiona sanoen kardinaalista, että hän oli ihminen, jota ei voi verrata kehenkään filosofiin, ja hänen avullaan moni teologinen mysteeri, joka oli ihmismielen ulottumattomissa (!), verhottuna ja laiminlyötyinä vuosisatoja (*velata et neglecta*), tuotiin vielä kerran esiin. ”Pascal on voinut lukea Cusanuksen teoksia, mutta

tämä poikkeuksellisen oppinut kardinaali oli? Köyhän soutajan poika, joka uhrasi koko uransa, kardinaalin hattunsa ja paavien Eugenius IV, Nikolaus V ja Pius II kunnioittavan pelon pikemminkin kuin [z379] ystävyys erikoiselle oppineisuudelle, joka vaikutti synnynnäiseltä hänessä, koska hän ei ollut opiskellut missään suhteellisen myöhäiseen elämänvaiheeseensa asti. Nicolaus Cusanus kuoli vuonna 1464. Lisäksi hänen parhaat teoksensa kirjoitettiin ennen kuin hänen oli pakko ryhtyä papiksi – välttääkseen vainon. Mutta adepti ei välttänyt sitä.

Kardinaalin edellä mainitussa laajassa teoksessa on hyvin vaikuttava lause, jota on pidetty milloin Pascalin, milloin Nicolaus Cusanuksen itsensä tekemänä tai lainauksena *Zoharista*, mutta joka kuuluu oikeastaan Hermeksen kirjoihin.

”Maailma on ääretön piiri, jonka keskus on kaikkialla ja jonka kehä ei ole missään.” [*Philosophorum*, xxiv.]

Joku on muuttanut sen seuraavaksi: ”Keskuksen ollessa ei missään ja kehän kaikkialla.” Tämä on melko harhaoppinen ajatus kardinaalilta, vaikka se on täysin oikeaoppinen kabbalistisesta näkökulmasta.

Okkultistien on tuotava julki jälleensyntymisteoria ja sitten sovellettava sitä tiettyihin tapauksiin. Tämän psyykkisen seikan oikea ymmärtäminen perustuu tuon taivaallisten olentojen ryhmän oikeaan tarkasteluun, joiden nimiä yleisesti ovat: seitsemän alkuperäistä jumalaa tai enkeliä – meidän dhyâni-chohanimme – ”seitsemän alkuperäistä sädettä” tai voimaa, jotka kristillinen uskonto omaksui myöhemmin ”länäolon seitsemänä enkelinä”. Arûpa, muotoa vailla, olemisen tikapuiden ylemmillä poikkipuilla olevina, ne aineellistuvat yhä enemmän laskeutuessaan objektiivisuuden ja muodon asteikkoon, päätyen hierarkiassa karkeimpaan ja epätäydellisimpään, ihmiseen – juuri edelliseen puhtaasti henkiseen ryhmään viitataan okkulttisessa opetuksessamme inhimillisten olentojen kehtona ja alkulähteenä. Siinä itää tuo tietoisuus, joka on varhaisin ilmennys kausaalisesta tietoisuudesta – jumalallisen olemisen ja ikuisen elämän alfasta ja omegasta. Ja kun se etenee alaspäin olemassaolon jokaisen vaiheen kautta laskeutuen ihmisen, eläimen ja kasvin kautta, se päättää laskeutumisensa vasta kivikuntaan. Sitä kuvaa kaksoiskolmio – kaikista mystisistä merkeistä salaperäisin ja ajatuksia herättävin, sillä se on kaksoismerkki, joka käsittää henkisen ja fyysisen tietoisuuden ja elämän, edellisen kolmion kohotessa ylöspäin ja jälkimmäisen alaspäin, kummatkin

---

mistä kardinaali olisi voinut lainata ideansa?” kysyy Louis Moreri. Luultavasti Hermekseltä ja Pythagoraan teoksista, vaikka hänen syntymäänsä ja jälleensyntymäänsä koskeva mysteeri hylättäisiinkin. [Ks. de Cusa, *Of Learned Ignorance*, käänt. Fr. Germain Heron, Lontoo, Routledge, 1954, II 11 & 12; *Nicolai de Cusa Opera Omnia*, vol. I. Ediderunt: Ernestus Hoffman et Raymundus Klibansky, Lipsiae, In Aedibus Felicis Meiner, 1932 jne., xi & xii, s. 100-104 av.]

punoutuen yhteen ja esittäen [z380] tietoisuuden 2 x 7 muodon erilaista tasoa, olemassaolon neljäätoista piiriä, bramiinien lokia.

Lukija voi nyt saada paremman käsityksen koko asiasta. Hän huomaa myös, mitä tarkoitetaan ”vartijoilla”, joista yksi on asetettu valvojana eli sijaishallitsijana valvomaan kutakin maapallon seitsemästä osasta eli seudusta vanhojen perimätietojen mukaan, kuten yksi valvoo ja johtaa kutakin neljästätoista maailmasta eli lokasta.¹ Mutta emme puutu tällä hetkellä mihinkään näistä, vaan niin kutsuttuun ”seitsemään henkäykseen”, jotka varustavat ihmisen hänen kuolemattomalla monadillaan hänen pyhiinvaellusmatkallaan.

DZYANIN KIRJAN kommentaarissa sanotaan:

”Laskeutuessaan alueelleen ensin Loiston Herrana liekki (eli henkäys) kutsuttuaan tietoiseen olemiseen korkeimmat tuon erityisen alueen emanaatioista kohoa siitä jälleen alkuperäiseen paikkaansa, josta se valvoo ja ohjaa lukemattomia säteitään (monadeja). Se valitsee avatârroikseen vain ne, joilla oli seitsemän hyvettä² aikaisemmassa inkarnaatiossaan. Mitä loppuihin tulee, se varjostaa jokaista yhdellä lukemattomista säteistään... Kuitenkin myös ”säde” on osa Herrojen Herrasta.”³

Ihmisen seitsemäinen lähtökohta – häntä voidaan pitää kaksinaisena vain mitä tulee sielulliseen ilmenemiseen tällä karkealla maisella tasolla – oli kaikkien muinaiskansojen tiedossa, ja se voidaan löytää kaikista muinaisista pyhistä kirjoista. Egyptiläiset tiesivät sen ja opettivat sitä ja heidän [z381] prinssiippijakonsa vastaa joka suhteessa arjalaista salaista opetusta. Se esitetään *Hunnuttomassa Isiksessä*:

”Egyptiläisten käsityksen mukaan, kuten kaikkien muidenkin filosofiaan perustuvien uskontojen mukaan, ihminen ei ole pelkästään...sielun ja ruumiin yhteenliittymä vaan hän on kolminaisuus, johon kuuluu myös henki. Tuon opin mukaan häneen kuuluivat lisäksi *kha* – ruumis, *khaba* – astraalimuoto eli varjo, *ka* – eläimellinen sielu eli elonprinssiippi, *ba* – korkeampi sielu ja *akh* – maallinen äly. Heidän mukaansa on olemassa vielä

¹ Tämä on prajâpatien eli rishien hierarkiasta kertovien tiedonantojen salainen merkitys. Ensin mainitaan seitsemän, sitten kymmenen, sitten kaksikymmentäyksi jne. He ovat ”jumalia” ja ihmisten luoja – monet heistä ”olentojen herroja”. He ovat Brahmân ”järkisyntyisiä poikia” ja sitten heistä tulee kuolevaisia sankareita ja heitä sanotaan usein hyvin syntisiksi hahmoiksi. Raamatun patriarkat, heidän sukutaulunsa ja heidän jälkeläisensä, jotka jakoivat maan keskenään, merkitsevät okkulttisesti samaa. Jaakobin unella on myös sama merkitys.

² ”Seitsemän hyveen” omistaja on se, josta ilman vihkimystä tulee yhtä puhdas kuin kenestä tahansa adeptista yksinkertaisesti oman ponnistuksensa ansioista. Koska hän on niin pyhä, hänen ruumiistaan seuraavassa inkarnaatiossa tulee hänen ”vartijansa” eli suojelusenkelinsä (kuten kristitty sen esittäisi) avatâra.

³ Korkeimman dhyâni-chohanin arvonimi.

kuudes periaate nimeltä *sah*, muumio, mutta tämän tehtävä alkoi vasta ruumiin kuoleman jälkeen.”¹

Korkein on tietysti seitsemäs periaate, luomaton henki, jota kutsuttiin yleisesti Osirikseksi, sen vuoksi jokaisesta kuolleesta henkilöstä tuli kuoleman jälkeen osirisoitu – eli Osiris.

Mutta sen lisäksi, että okkultistit toistelevat vanhaa, aina esillä olevaa kysymystä jälleensyntymästä ja karmasta – ei siten kuin spiritistit vaan kuten maailman vanhin tiede opettaa – heidän on opetettava syklistä ja kehitysopillista reinkarnaatiota: sellaista jälleensyntymistä – mystistä ja yhä käsittämättömää monille jotka eivät tunne maailman historiaa – johon varovasti viitattiin *Hunnuttomassa Isiksessä*. Tavallinen jälleensyntymä kâma-lokan ja devachanin välinäytöksineen jokaiselle yksilölle ja syklinen tietoinen reinkarnaatio suurine jumalallisine tarkoituksineen harvoille. Sellaiset ihmiskunnan historiaan sankareina kohoavat suuret hahmot kuin Siddhârtha BUDDHA ja Jeesus henkisen voiton maailmasta ja Aleksanteri Makedonialainen ja Napoleon Suuri fyysisen valloituksen maailmasta ovat vain heijastuneita kuvia inhimillisistä tyyeistä, jotka olivat olleet olemassa, eivät kymmenen tuhatta vuotta aikaisemmin, kuten varovasti esitettiin *Hunnuttomassa Isiksisessä* (tiede osa 1, 151), vaan miljoonia toinen toistaan seuraavia vuosia manvantaran alusta. Sillä – lukuun ottamatta todellisia avatârvoja, kuten edellä selitettiin – he ovat samoja keskeytymättömiä säteitä (monadeja), kukin vastaavasti omasta erityisistä vanhempi-liekistään – nimeltä devat, dhyâni-chohanit tai dhyâni-buddhat tai vielä planeettaenkelit jne. – loistaen aionisessa ikuisuudessa heidän prototyyppeinään. Jotkut ihmiset syntyvät juuri heidän kuvakseen, ja kun jokin erityinen humanitaarinen asia on suunnitteilla, viimeksi mainittuja elävöittävät hypostaattisesti heidän jumalalliset prototyypkinsä, [z382] joita tuottavat yhä uudelleen mystiset voimat, jotka valvovat ja ohjaavat maailmamme kohtaloita.

Enempää ei voitu sanoa silloin kun *Hunnuton Isis* kirjoitettiin. Tästä syystä esitys rajoitettiin yhteen ainoaan huomautukseen että

Ei ole yhtään huomattavaa henkilöä hengellisissä tai maallisissa historian aikakirjoissa, jonka prototyyppeä, perusmallia, emme voisi löytää menneiden uskontojen ja mytologioiden puoliksi mielikuvituksellisista ja puoliksi todenperäisistä traditioista. Niin kuin tähti loistaa suunnattoman korkealla päittemme yläpuolella taivaan rajattomassa äärettömyydessä ja heijastuu järven tyyneen pintaan, niin samalla tavalla vedenpaisumusta edeltäneiden aikojen ihmisten kuvat heijastuvat aikakausiin, joita voimme tarkastella historiallisesti.²

---

¹ Teologia osa 1, s. 392

² Tiede osa 1, s. 151.

Mutta kun nyt on tuotu esiin monia julkaisuja, jotka kertovat paljon opista ja useat niistä esittävät monia vääriä näkemyksiä, tämä epäselvä viittaus voidaan esittää ja selittää. Tämä esitys ei koske vain historian huomattavia henkilöitä vaan myös nerokkaita ihmisiä, jokaista aikansa huomattavaa henkilöä, joka kohoaa tavallisen ihmisjoukon yläpuolelle jonkin poikkeuksellisesti kehittyneen erityiskykyä avulla ja johtaa ihmiskunnan kehitykseen ja hyvään. Kukin heistä on sellaisen yksilön jälleensyntymä, joka on edeltänyt häntä samanlaisin kyvyin, tuoden siten myötäjaisina uuteen muotoonsa tuon voimakkaan ja uudelleen helposti heräävän kyvyn tai ominaisuuden, joka oli hänessä täysin kehittynyt hänen edellisessä syntymässään. Hyvin usein he ovat tavallisia kuolevaisia, luonnollisten ihmisten egoja näiden syklisen kehityksen kierrossa.

Mutta tarkastelemme nyt ”erikoistapauksia”. Olettakaamme, että henkilön valitsee hänen jälleensyntymiensä sarjan aikana tiettyyn tarkoitukseen – käyttövälineen ollessa riittävän puhdas – hänen persoonallinen jumalansa, hänen monadinsa alkulähde (ilmenneellä tasolla), josta tulee siten hänen asujansa. Tuo jumala, hänen oma prototyyppinsä eli ”Isä taivaassa”, ei eräässä mielessä ole vain kuva, joksi hänet, henkinen ihminen, luodaan, vaan tarkastelemassamme tapauksessa se on tuo henkinen, yksilöllinen ego itse. Tämä on pysyvän, elinikäisen teofanian tapaus. Muistakaamme, että tämä ei ole avatârismia, kuten brahmalaisessa filosofiassa ymmärretään, eikä siten valittu ihminen ole [z383] jîvanmukta tai nirvânî, vaan kyseessä on täysin poikkeuksellinen tapaus mystiikan maailmassa. Ihminen on saattanut olla adepti edellisissä elämässään. Hän on tähän mennessä todella äärimmäisen puhdas, henkinen yksilö – tai sellainen, joka oli kaikkea sitä edellisessä syntymässään, jos näin valittu käyttöväline on vastasyntyneen lapsen. Tässä tapauksessa, tuollaisen pyhiinmyksen tai bodhisattvan fyysisen kuoleman jälkeen hänen astraaliset periaatteensa eivät voi alistua luonnolliseen hajoamiseen, kuten käy tavallisten kuolevaisten periaatteille. Ne jäävät meidän piirimme, ja ihminen voi vetää ne puoleensa ja saavuttaa ne. Eikä siten vain Buddhan, Shankarâcharyan tai Jeesuksen voida sanoa elähdyttävän useita henkilöitä samalla kertaa, vaan myös korkean adeptin periaatteet voivat elähdyttää tavallisten kuolevaisten ulkoista tomumajaa.

Tietty säde (periaate) Sanatkumârasta henkevöitti (elävöitti) Pradyumnaa, Krishnan poikaa suuren Mahâbhârata-kauden aikana, samalla kun hän, Sanatkumâra, antoi henkistä opetusta kuningas Dhritarâshtralle. Lisäksi on muistettava, että Sanatkumâra on ”kuudentoista ikäinen nuorukainen” asuen jana-lokassa, omissa piirissään eli henkisessä tilassaan.

Jopa niin kutsutussa tavallisessa *mediumistisessa* elämässä ollaan selvillä siitä, että samalla kun keho toimii – vaikka vain mekaanisesti – tai lepää josakin paikassa, sen astraalinen kaksoispuoli voi ilmestyä ja toimia vapaasti toisessa ja hyvin usein kaukaisessa paikassa. Tällaista sattuu aivan yleisesti mystisessä elämässä ja historiassa, ja jos tämä pätee kaikenlaisiin haltioituneisiin, näkijöihin ja mystikoihin, miksei sama voi tapahtua olemassaolon korke-

ammalla ja henkisemmällä tasolla? Jos tämä myönnetään mahdolliseksi alemmalla fyysisellä tasolla, miksei sitten korkeammalla tasolla? Korkean adeptin tapauksessa, kun keho on kokonaan sisäisen ihmisen hallinnassa, kun henkinen ego on täysin yhdistynyt jälleen seitsemänteen periaatteen jona persoonallisuuden elinaikana ja kun astraalisesta ihmisestä eli persoonallisesta egosta on tullut niin puhdas, että hän on asteittain sulattanut kaikki keskimäisen luontonsa (buddhi ja manas maisissa puolissaan) ominaisuudet, tuo persoonallinen ego korvaa itsensä, niin sanoakseni, korkeammalla henkisellä itsellä ja voi siten elää riippumattomana elämää maan päällä. Ja kun maallinen kuolema kohtaa, tapahtuu usein [z384] seuraava mystinen tapaus.

Dharmakâyana, nirvânina ”ilman jäännöksiä”, kokonaan vapaana maallisesta lisästä, henkinen ego ei voi palata jälleensyntymään maan päälle. Mutta sellaisissa tapauksissa, näin vakuutetaan, jopa dharmakâyan persoonallinen ego voi jäädä piiriimme kokonaisuudessaan ja palata jälleensyntymään maan päälle jos on tarpeen. Sillä nyt se ei voi enää tavallisen ihmisen astraalisten jäännösten tavoin olla alttiina asteittaiselle hajoamiselle kâma-lokassa (roomalaiskatolilaisten limbus eli kiirastuli ja spiritualistien ”kesämaa”). Se ei voi kuolla toista kuolemaa, kuten Proklos kutsuu sellaista hajoamista.¹ Siitä on tullut liian pyhä ja puhdas, ei enää heijastuneen vaan oman luonnollisen valonsa ja henkisyytensä avulla, joko nukkuakseen alemman nirvânisen tilan tiedottomassa unessa tai sulautuakseen tavallisen astraalisen kuoren tavoin ja kadotakseen kokonaan.

Mutta tuossa tilassa, joka tunnetaan nirmânakâyana [nirvânî ”jäännöksin”], hän voi yhä auttaa ihmiskuntaa.

”Antakaa minun kärsiä ja kantaa kaikkien synnit [jälleensyntyä uuteen kurjuuteen], mutta antakaa maailman pelastua!” sanoi Gautama BUDDHA; huuahdus, jonka todellista merkitystä hänen seuraajansa tuskin nykyään ymmärtävät. ”Mitä se sinulle kuuluu, vaikka tahtoisin hänen jäävän tänne aina siihen asti kun tulen?”² sanoo astraalinen Jeesus Pietarille. ”Siihen asti kun tulen” merkitsee ”kunnes jälleensynnyn uudelleen” fyysisen ruumiiseen. Kuitenkin vanhassa ristiinnaulitussa ruumiissa ollessaan Kristus saattoi todella sanoa: ”Olen Isäni kanssa ja yhtä hänen kanssaan”, mikä ei estänyt astraaliruumista ottamasta muotoa jälleen eikä Johannesta odottamasta, kunnes hänen Mestarinsa oli tullut; eikä se estänyt Johannesta olemasta häntä tuntematta kun hän

¹ ”Kuoleman jälkeen sielu jatkaa ilma (astraali) -ruumiissa, kunnes se on täysin puhdas kaikesta vihasta ja aistillisista himoista; sitten se pääsee eroon *toisen kuoleman* kautta [noustessaan devachaniin] ilmaruumiista, kuten se pääsi fyysisestä ruumiista. Tästä syystä muinaiset kansat sanovat, että taivaallinen ruumis on aina yhtyneenä sieluun, joka on kuolematon, loistava ja tähtimäinen.” On siis luonnollista, ettei adeptin ”ilmaruumiilla” pitäisi olla mitään sellaista toista kuolemaa, koska se on puhdistunut kaikista luonnollisista epäpuhtauksistaan ennen eroamistaan fyysisestä ruumiista. Korkeat vihityt ovat ”ylösnousemuksen lapsia”, ”ollen enkelien kaltaisia” eivätkä voi enää kuolla (Ks. Luuk. 20:36).

² Joh. 21:22

tuli tai silloin vastustamasta häntä. Mutta kirkossa tuo huomautus aiheutti mielettömän ajatuksen [z385] tuhatvuotisesta valtakunnasta sanan fyysisessä merkityksessä.

Sen jälkeen ”Surujen Mies” on ehkä palannut useammin kuin kerran hänen sokeiden seuraajiansa tuntematta tai huomaamatta häntä. Sen jälkeen hänen nimissään perustetut kirkot ovat siten myös alituisesti ja mitä julmimmin ristiinnaulinneet tämän suuren ”Jumalan Pojan” päivittäin. Mutta vain puoliksi vihityt apostolit lakkasivat odottamasta Mestariaan ja tuntematta häntä torjuivat hänet joka kerta kun hän palasi.¹

[z386][b361]

LUKU 42

SEITSEMÄN PRINSIIPPIÄ

”Buddhan mysteeri” on sama kuin useiden muiden adeptien – ehkäpä monien – mysteeri. Koko vaikeus on siinä, että ymmärtää oikein tuon toisen todellisen mysteerin, joka on ensi näkemältä niin vaikeatajuinen ja transsendentaalinen, mysteerin ihmisen ”seitsemästä prinssiipistä”, luonnon seitsemän voiman heijastuksista ihmiseen fyysisesti ja olemassaolon seitsemän hierarkian heijastuksista älyllisesti ja henkisesti. Vaikka ihminen (fyysinen, eteerinen ja henkinen) jaetaan – hänen (yleisesti puhuen) kolminaisen luonteensa ymmärtämiseksi selvemmin – ryhmiin jonkin tietyn järjestelmän mukaan, tuon jaon pohja ja kärki on kuitenkin aina sama. Kun ihmisessä on vain kolme upâdhia (perustaa), mikä tahansa määrä koshia (verhoja) ja niiden puolia voidaan rakentaa niille hävittämättä kokonaisuuden harmoniaa. Kun siis esoteerinen järjestelmä hyväksyy seitseensaon, vedântalaiseen luokitteluun kuuluu viisi koshaa, ja târaka-râja-yoga yksinkertaistaa ne neljään – korkeimman prinssiipin, âtman yhdistäessä kolme upâdhia.

Se, mitä edellä on juuri sanottu, tuo tietenkin mieleen kysymyksen: ”Miten henkinen (tai puolihenkinen) persoonallisuus voi viettää kolmin- tai edes kaksinkertaista elämää vaihtaen vastaavia ’korkeampia itsejä’ *ad libitum* ja olla silti yksi ikuinen monadi äärettömän kauan kestävässä manvantarassa?” Todellinen okkultisti tietää helposti vastauksen tähän, kun taas vihkimättömästi maallikosta se tuntuu mahdottomalta. ”Seitsemän prinssiippiä” ovat tietenkin ainoan jakamattoman hengen ilmaus, mutta vasta manvantaran lopussa, ja kun ne tulevat yhdistetyiksi jälleen ainoan todellisuuden tasolla, yhteys ilmenee.

¹ Ks. *The Theosophist* -lehteen, marraskuu 1881, s. 38 ja joulukuu, s. 75, lainattua otetta Dostojevskin erinomaisesta romaanista [*Karamazovin veljekset*, 5. Kirja, 6. luku]. Katkelma on nimeltään ”Suurinkvisiittori”. Se on luonnollisesti fiktiota, mutta silti suurenmoinen taru Kristuksesta, joka palasi Espanjaan inkvisition loiston päivinä. Inkvisiittori vangitsi hänet ja surmasi hänet pelätessään hänen pilaavan jesuiittojen käten työn. [Ks. myös *B. C. W.*, vol. III, s. 324-325 ja *Mestarien kirjeet*, nro 21.]

”Pyhiinvaeltajan” matkan aikana tuon jakamattoman ainoan liekin heijastuksilla, ainoan ikuisen hengen puolilla, on kullakin kyky toimia yhdellä olemassaolon ilmenneistä tasoista – asteittaiset erilaistumiset ainoalta ilmenemättömältä tasolta – nimittäin sillä tasolla, jolle se oikeastaan kuuluu. Maapallomme mahdollistaa jokaisen mâyâvi-tilan, joten siitä seuraa, että puhdistunut, itsekeskeinen prinsiippi, adeptin astraalinen ja persoonallinen itse, vaikka muodostaakin todellisuudessa ainoan kokonaisuuden korkeamman itsensä (âtma ja buddhi) kanssa, voi kuitenkin universaalien armeliaisuuden ja hyväntahtoisuuden vuoksi erota jumalallisesta monadistaan viettääkseen tällä harhan ja väliaikaisen olemisen tasolla omaa selvästi [z387] itsenäistä, tietoista elämää lainatussa harhamuodossa. Se palvelee siten samalla kertaa kahta tarkoitusta: se tyhjentää oman yksilöllisen karmansa ja pelastaa miljoonia inhimillisiä itseään huonommassa asemassa olevia olentoja mentaalisen sokeuden vaikutuksilta.

Jos kysytään: ”Kun siirtyminen, jota on kuvattu Buddhan tai jîvanmuktan pääsynä nirvânaan, tapahtuu, missä ruumiin elähdyttänyt alkuperäinen tietoisuus jatkaa oleskelua – nirvânissa vai viimeksi mainitun ’jäännösten’ (nirmânakâya) myöhemmissä jälleensyntymissä?” vastaus on, että *vangittu* tietoisuus voi olla ”eräänlaista tietoa havainnon ja kokemuksen pohjalta”, kuten Gibbon asian ilmaisee, mutta *ruumiista vapautunut* tietoisuus ei ole seuraus vaan syy. Se on osa kokonaisuudesta tai paremmin sanottuna säde sen ilmenneen toiminnan asteikolla, osa ainoasta kaikkialle tunkeutuvasta rajattomasta liekistä, jonka heijastukset vain voi erottaa. Sellaisena tietoisuus on kaikkialla läsnäoleva eikä sitä voi paikallistaa eikä keskittää mihinkään erityiseen subjektiin eikä sitä voi rajoittaa. Vain sen vaikutukset kuuluvat aineen alueelle, sillä ajatus on energiaa, joka vaikuttaa aineeseen eri tavoin, mutta tietoisuus itsessään, kuten okkultinen filosofia sen ymmärtää ja selittää, on tuntevan henkisen prinsiipin korkein ominaisuus meissä, jumalallinen sielu (eli buddhi) ja meidän korkeampi egomme, eikä se kuulu aineellisuuden tasolle. Fyysisen ihmisen kuoleman jälkeen, jos hän on vihitty, se tulee muutetuksi inhimillisestä ominaisuudesta itse riippumattomaksi prinsiipiksi. Tietoinen ego tulee tietoisuudeksi sinänsä ilman mitään egoa siinä merkityksessä, että aistit tai edes aika tai paikka eivät voi enää rajoittaa tai ehdollistaa minuutta. Sen vuoksi se voi erottamatta itseään buddhista tai hylkäämättä sitä, omistaensa, heijastaa itsensä samalla kertaa entiseen astraaliseen ihmiseensä ilman, että sen on pakko paikallistaa itseään. Tämä käy ilmi paljon alemmalla tasolla unissamme. Sillä jos tietoisuus voi ilmaista toimintaa unikuviemme aikana ja kehon ja sen fyysisten aivojen ollessa syvässä unessa – ja jos se on jopa niiden unikuviemme aikana melkein kaikkialla läsnä oleva – miten paljon voimakkaampi onkaan sen voiman oltava, kun se on kokonaan riippumaton fyysisistä aivoista ja ilman mitään yhteyttä niihin.

[z388][b363-]

LUKU 43

BUDDHAN MYSTEERI

Buddhan mysteeri piilee tässä: Gautaman, puhtaan viisauden inkarnaation, oli vielä opittava inhimillisessä ruumiissaan ja tultava vihityksi maailman salaisuuksiin, kuten kuka tahansa kuolevainen, siihen päivään asti, jolloin hän tuli esiin salaisesta luolastaan Himalajalta ja saarnasi ensimmäistä kertaa Benaresin lehdossa. Sama Jeesuksen kohdalla: kahdestatoista kolmeenkymmeneen ikävuoteen, jolloin hänet tavataan julistamassa vuorisaaressa, hänestä ei sanota tai tiedetä yhtään mitään. Gautama oli antanut ehdottoman vaihtolopauksen hänelle ilmoitetun esoteerisen opin suhteen. Vaikka hän suunnattoman suuressa myötätunnossaan ihmiskunnan tietämättömyyttä – ja sen seurauksena kärsimyksiä – kohtaan tahtoi ehdottomasti pitää pyhät lupauksensa, hän ei voinut pysyä määrättyissä rajoissa. Laatiessaan eksoteerisen filosofiansa (”silmän opin”) ikuisen totuuden perustuksille hän ei onnistunut salaamaan tiettyjä oppeja ja ylittäessään lailliset rajat hän aiheutti sen, että nuo opit käsitettiin väärin. Halutessaan päästä eroon vääristä jumalista hän paljasti ”Seitsemässä polussa nirvânaan” joitakin arûpa (muotoa vailla olevan) -maailman seitsemän valon mysteereistä. Vähän totuutta on usein pahempi kuin ei mitään totuutta.

Totuus ja taru ovat kuin öljy ja vesi: ne eivät koskaan sekoitu.

Hänen uudella opillaan, joka esitti esoteerisen opetuksen ulkoista kuollutta ruumista ilman sitä elävöittävää sielua, oli onnettomat seuraukset: sitä ei koskaan ymmärretty oikein, ja eteläbuddhalaiset torjuivat itse opin. Ääretön ihmisystävyyden, rajaton rakkaus kaikkia luotuja kohtaan oli hänen tahattoman virheensä takana. Mutta karma ei välitä ollenkaan tarkoituksista, ovat ne sitten hyviä tai huonoja, jos ne jäävät hedelmättömiksi. Jos saarnattu ”hyvä laki” johti kaikkein ylevimpiin eettisiin ohjeisiin ja ainutlaatuisen filosofiaan näkyvän kosmoksen ulkoisista asioista, se eksytti epäkypsät mielet uskomaan, ettei järjestelmän ulkoisen verhon alla ollut mitään muuta, ja vain sen kuollut kirjain hyväksyttiin. Lisäksi uusi opetus hämmensi monet suuret ajattelijat, jotka olivat aikaisemmin seuranneet oikeaoppista brahmalaista suuntaa.

[z389] Siten noin viidenkymmenen vuoden kuluttua ”suuren opettajan”¹ kuolemasta hän kieltäytyttyään täydellisestä dharmakâyasta ja nirvânasta saattoi karman ja ihmisystävyyden vuoksi syntyä uudelleen. Hänelle kuolema ei ollut mikään kuolema vaan, ”Elonnestein”² sanoin hän

äkillisen pimeyteen syöksymisen sijasta siirtyi kirkaampaan valoon.

¹ Kun sanomme ”suuri opettaja”, emme tarkoita hänen buddhista egoaan vaan sitä periaatetta hänessä, joka oli hänen persoonallisen eli maallisen egonsa käyttöväline.

² *Five Years of Theosophy*, ”Elixir of Life”, s. 4. [G. M., *Elonneste*, Helsinki 1911, s. 6.]

Kuoleman järkytys vaimeni ja monien muiden adeptien tavoin hän vapautui kuolevaisesta osastaan ja jätti kehonsa poltettavaksi ja sen tuhkan palvelemaan pyhäinjäännöksinä. Hän aloitti planeettojen välisen elämän hienommasa ruumiissaan. Hän jälleensyntyi Shankarana, Intian suurimpana vedântan opettajana, jonka filosofia – perustuen täysin ikuisen ilmestyksen, shrutin eli alkuperäisen viisauuskonnon perusohjeisiin, kuten Buddhan filosofia oli aikaisemmin perustunut eri näkökulmasta – sijoittui oikeaoppisten bramiinien liian runsaasti verhotun metafysiikan ja Gautaman metafysiikan keskivälille. Eksoteerisessa asussaan ilman jokaista sielua elähdyttävää toivoa, transsendentaalista pyrkimystä ja symbolia nuo opit ilmenivät kylmässä viisaudessaan kuin kristalliset jääpuikot, esoteerisen filosofian alkuperäisten totuuksien luirangot.

Oliko Shankarâchârya silloin Gautama Buddha uudessa persoonallisessa muodossa? Lukija voi ehkä joutua enemmän ymmälle, jos hänelle kerrotaan, että ”astraalinen” Gautama oli ulkoisen Shankaran sisällä, mutta tämän korkeampi prinssiippi eli âtman oli kuitenkin hänen oma jumalallinen prototyypinensä – ”valon poika” todella – aditin taivaallinen, järkisyntyinen poika.

Tämä taas perustuu entisen jumalallisen persoonallisuuden – joka on sulautunut persoonattomaan yksilöllisyyteen, nyt monadin täydellisessä kolmi-naisessa muodossa âtma-buddhi-manaksena – mystiseen siirtymiseen uuteen ruumiiseen, joko näkyvään tai subjektiiviseen. Ensimmäisessä tapauksessa se on mânushya-buddha, toisessa nirmânakâya. Sanotaan, että buddha on nirvânassa, vaikka tämä Gautaman entinen maallinen käyttöväline – subtiili ruumis – on yhä [z390] läsnä vihittyjen keskuudessa. Eikä se jätä tietoisien olemisen maailmaa niin kauan kuin kärsivä ihmiskunta tarvitsee sen jumalallista apua – ei ainakaan ennen tämän kantarodun loppua. Aika ajoin hän, ”astraalinen” Gautama, yhtyy mitä mystisimmällä – meille täysin käsittämättömällä – tavalla avatâroihiin ja suuriin pyhimyksiin ja toimii heidän kauttaan. Ja useita sellaisia tiedetään.

Täten vahvistetaan, että Gautama Buddha jälleensyntyi Shankarâchâryassa – että, kuten *Esoteric Buddhism* -kirjassa sanotaan,

Shankarâchârya yksinkertaisesti oli joka suhteessa Buddha uudessa ruumiissa.¹

Samalla kun ilmaus mystisessä merkityksessään on tosi, ilmaisutapa voi olla harhaanjohtava ellei sitä selitetä. Shankara oli aivan varmasti buddha, mutta hän ei ollut koskaan Buddhan jälleensyntymä, vaikka Gautaman ”astraalinen” ego – tai pikemmin hänen bodhisattvansa – on saattanut yhdistyä Shankarâchâryaan jollakin mystisellä tavalla. Niin, se oli ehkä ego, Gautama, uudessa ja sopivammassa – Etelä-Intian bramiinin – lippaassa. Mutta âtman, korkeampi itse, joka varjosti kumpaakin, oli erillään poissiirtyneen buddhan korkeammasta itsestä, joka oli nyt omassa piirissään kosmoksessa.

¹ A. P. Sinnett, *Esoteric Buddhism*, 5. painos, s. 175.

Shankara oli avatâra sanan täydellisessä merkityksessä. *Vedojen* suuren kommentaattorin, Sâyanâchâryan mukaan häntä on pidettävä itsensä Shivan – logoksen, luonnon seitsemännen periaatteen – avatârana eli suorana inkarnaationa. Salaisessa opissa Shrî Shankarâchâryaa pidetään liekin asuntona – maallisen elämänsä kolmenkymmenen kahden vuoden ajan – korkeimpana ilmenneistä henkisistä olennoista, yhtenä seitsemästä alkuperäisestä säteestä.

Entä mitä tarkoitetaan bodhisattvalla? Mystisen mahâyâna-järjestelmän buddhalaiset opettavat, että kukin BUDDHA ilmenee (hypostaattisesti tai muuten) samanaikaisesti olemisen kolmessa maailmassa, nimittäin kâman (himon tai halun – aistillinen maailma eli maapallomme) maailmassa ihmisen muodossa; rûpan (muodon, kuitenkin yliaistillisen) maailmassa bodhisattvana; ja korkeimmassa henkisessä maailmassa [z391] (puhtaasti aineettomien olemassaolojen maailmassa) dhyâni-buddhana. Viimeksi mainittu vallitsee ikuisesti paikassa ja ajassa, ts. yhdestä mahâ-kalpasta toiseen, ja näitä kolmea yhdistävä korkein on viisauksiperiaatti âdibuddha,¹ joka on absoluutti ja sen vuoksi paikan ja ajan ulkopuolella. Niiden keskinäinen suhde on seuraava: kun maailma tarvitsee inhimillisen buddhan, dhyâni-buddha ”luo” dhyânan (meditaation, kaikkivoivan hartauden) voimalla järkisyntyisen pojan – bodhisattvan – jonka tehtävänä on hänen inhimillisen puolensa (eli mânushya-buddhan) fyysisen kuoleman jälkeen jatkaa hänen työtään maan päällä seuraavan buddhan ilmestymiseen saakka. Tämän opetuksen esoteerinen merkitys on selvä. Tavallisen kuolevaisen tapauksessa periaatteen hänessä ovat vain enemmän tai vähemmän kirkkaita heijastuksia seitsemästä kosmisesta ja seitsemästä taivaallisesta periaateista, yliaistillisten olentojen hierarkiasta. Buddhan tapauksessa ne miltei ovat itse periaatteen *in esse*, olemassaolossa. Bodhisattva korvaa hänessä kârana-sharîran, ego-periaatteen ja loput vastaavasti. Juuri näin esoteerinen filosofia selittää sen lauseen merkityksen, että ”dhyânan [eli abstraktisen meditaation] voimalla dhyâni-buddha [buddhan henki eli monadi] luo bodhisattvan” eli astraalisesti verhotun egon mânushya-buddhan sisällä. Siten buddhan sulautuessa takaisin nirvânaan, mistä se oli lähtöisin, bodhisattva jää jäljelle jatkaakseen buddhan työtä maan päällä. Siten juuri tämä bodhisattva on voinut antaa alemmat periaatteen Shankarâchâryan, avatârana, näkyvälle ruumiille.

Sanoa, että Buddha saavutettuaan nirvânan palasi sieltä ja jälleensyntyi uuteen ruumiiseen, olisi harhaopin esittämistä brahmalaisesta samoin kuin buddhalaisesta näkökulmasta katsoen. Jopa eksoteerisen mahâyâna-koulun

¹ Olisi hyödytöntä esittää vastaväitteitä eksoteeristen teosten perusteella näihin esityksiin, joissa pyritään selittämään, kuitenkin pintapuolisesti, pelkästään esoteerisia opetuksia. Eksoteeristen oppien harhaan johtamina piispa Bigandet ja muut väittävät, että ajatus korkeimmasta ikuisesta âdibuddhasta on löydettävissä vasta suhteellisen myöhäisistä kirjoituksista. Tässä esitetty on otettu *Duskyi Khorlon (Kâlachakra sanskritiksi eli ”ajan pyörä”)* salaisista osista.

[z392] kolmea ”buddhista” ruumista¹ koskevassa opetuksessa sanotaan dharma-kâyasta – ihanteellisesta muotoa vailla olevasta olemisesta – että kun sen kerran saavuttaa, buddha siinä luopuu aistihavaintojen maailmasta ainiaaksi eikä hänellä ole, eikä hänellä voi olla, enää mitään yhteyttä siihen. Sanoa, kuten esoteerinen eli mystinen koulu opettaa, että vaikka Buddha on nirvâna-sa, hän on jättänyt taakseen nirmânakâyân (bodhisattvan) työskentelemään jälkeensä, on aivan oikeaoppista ja sekä esoteerisen mahâyâna- että prasanga-mâdhyamika-koulun mukaista, viimeksi mainitun ollessa esoteerisen vastainen ja mitä rationaalisin järjestelmä. Sillä *Kâlachakra*-kommentaarissa osoitetaan, että 1) on âdibuddha, ikuinen ja ehdoton; sitten tulevat 2) sambhogakâyâ-buddhat eli dhyâni-buddhat, ollen olemassa (aionisesta) ikuisuudesta alkaen, katoamatta koskaan – *kausaaliset* buddhat, niin sanoaksemme; ja 3) mânushi-bodhisattvat. Niiden välinen suhde selviää esitetyn määritelmän avulla. Âdibuddha on Vajradhara, ja dhyâni-buddhat ovat Vajrasattva. Kuitenkin vaikka nämä kaksi ovat eri olentoja vastaavilla tasoillaan, ne ovat itse asiassa sama, toisen toimiessa toisen kautta, kuten dhyâni inhimillisen buddhan kautta. Toinen on ”lopoton ymmärrys”, toinen vain ”korkein ymmärrys”. Phra Bodhisattvasta – joka oli myöhemmin maan päällä Buddha Gautama – sanotaan:

”Täytettyään kaikki ehdot täydellisen buddhuuden välittömäksi saavuttamiseksi Pyhä Olento piti rajattomasta rakkaudesta eläviä olentoja kohtaan parempana jälleensyntyä *vielä kerran* ihmisten hyväksi.”

Buddhalaisten nirvâna on vain parinirvânan kynnys esoteerisen opetuksen mukaan, kun taas bramiineille se on *summum bonum*, se lopullinen tila, josta ei enää ole paluuta – ei ainakaan seuraavaan mahâ-kalpaan asti. Jotkut liian [z393] sovinnaiset ja dogmaattiset filosofit, jotka eivät tahdo hyväksyä esoteerista oppia, vastustavat jopa tuota viimeksi mainittua käsitystä. Heidän mukaansa nirvâna on absoluuttinen olemattomuus, missä ei ole mitään eikä ketään; vain ehdoton kaikkeus. Ymmärtääkseen tuon abstraktin prinssiipin koko merkityksen on tunnettava se intuitiivisesti ja ymmärrettävä täysin ”ainoa pysyvä tila universumissa”, jonka hindut määrittelevät seuraavasti:

...täydellisen tietämättömyyden tila – paljas chidâkâsa (tietoisuuden kenttä) itse asiassa,

¹ Kolme ruumista ovat 1) nirmânakâyâ (sprul-pa’i-sku eli tülku), jossa bodhisattva käytyään kuuden pâramitân [anteliaisuus, hyveellisyys, kärsivällisyys, tarmo, meditaatio ja viisaus] kautta tien nirvânaan ilmenee ihmisille opettaakseen heitä; 2) sambhogakâyâ (rdzogs-pa’i-sku), autuuden ruumis, läpäisemätön kaikille fyysisille aisteille, sen saavutettavissa, joka on täyttänyt moraalisen täydellisyyden kolme ehtoa; ja 3) dharmakâyâ (tiibetiksi chos-sku), nirvânan ruumis. [Vrt. *Hiljaisuuden ääni*, s. 112-115; ja Hui Nengin *Platform Sûtra*, l. 6.]

näyttipä se maallisesta lukijasta kuinka paradoksaaliselta tahansa.¹

Shankarâchâryaa pidettiin avatârana, väite, johon kirjoittaja ehdottomasti uskoo, mutta jonka muut ihmiset saavat tietysti vapaasti torjua. Ja avatârana hän otti eteläintialaisen vastasyntyneen bramiini-lapsen ruumiin. Gautaman astraalisten persoonallisten jäännösten sanotaan elähdyttäneen tuon kehon syistä, jotka ovat yhtä tärkeitä kuin ne ovat meille mystisiä. Tämä jumalallinen ei-ego valitsi omaksi upâdhikseen (fyysiseksi perustaksi) suuren Viisaan eteerisen, inhimillisen egon, koska se oli tässä muotojen maailmassa sopivin käyttöväline, johon henki voi laskeutua.

Shankarâchârya sanoi:

Parabrahman on kartâ (purusha), koska ei ole mitään muuta adhishtâthâ,² ja Parabrahman on prakriti, koska ei ole mitään muuta ainetta.³

Se, mikä pitää paikkansa makrokosmisella tasolla, pätee myös mikrokosmisella tasolla. Sen vuoksi on lähempänä totuutta sanoa – kun kerran hyväksymme tällaisen mahdollisuuden – että ”astraalinen” Gautama eli nirmânakâya oli Shankarâchâryan hengen upâdhi mieluummin kuin että viimeksi mainittu oli edellisen jälleensyntymä.

[z394] Kun Shankarâchâryan on määrä syntyä, ilmenneen maallisen ihmisen jokaisen prinssiipin on luonnollisesti oltava puhtain ja hienoin mitä on olemassa maan päällä. Sen tähden nuo prinssiipit, jotka kerran olivat kuuluneet Gautamalle, joka oli Shankaran suuri välitön edeltäjä, tunsivat vetovoimaa ja menivät luonnollisesti häneen, luonnon järjestelmän estäessä samanlaisten prinssiippien kehittymisen uudelleen karkeasta tilasta. Mutta on muistettava, etteivät korkeammat eteeriset prinssiipit ole, kuten alemmat, aineellisemmat prinssiipit, näkyviä joskus ihmiselle (astraaliruumiina), ja niitä on tarkasteltava erillisten tai riippumattomien voimien tai jumalien valossa mieluummin kuin aineellisina kohteina. Tästä syystä oikea tapa esittää totuus olisi sanoa, että bodhisattva, Gautama Buddhan eri prinssiipit, jotka eivät menneet nirvânaan, yhdistyivät jälleen muodostaakseen Shankarâchâryan keskimmäiset prinssiipit, maallisen olemuksen.⁴

¹ *Five Years of Theosophy*, Subba Row'n art. "Personal and Impersonal God", s. 129.

² Adhishtâthâ, prakritin (eli aineen) toimiva eli vaikuttava voima.

³ *Vedânta-sûtras*, I, iv, 23. *Kommentaario*. Tuo kohta esitetään seuraavalla tavalla Thibautin käännöksessä (*Sacred Books of the East*, xxxiv, s. 286): "Itse on siis vaikuttava syy, koska ei ole mitään muuta vallitsevaa prinssiippiä, ja aineellinen syy, koska ei ole mitään muuta ainetta, josta maailma voisi olla peräisin."

⁴ *Five Years of Theosophy* -kirjassa (art. "Shâkya Muni's Place in history", s. 372, alaviite) esitetään, että eräänä päivänä, kun Herramme istui Sattapanni (Saptaparna) -luolassa, hän vertasi ihmistä saptaparna (seitsenlehtiseen) -kasviin.

"Kerjäläismunkit", hän sanoi, "jokaisessa buddhassa on seitsemän buddhaa, ja jokaisessa kerjäläismunkissa on kuusi bhikshua ja vain yksi buddha. Mitä seitsemän ovat? Täydellisen tiedon seitsemän haaraa. Mitä kuusi ovat? Kuusi aistinelintä. Mitä

On ehdottoman välttämätöntä opiskella buddhojen oppia esoteerisesti ja ymmärtää hienot erot olemassaolon eri tasojen välillä voidakseen ymmärtää oikein edellä olevan. Selvemmin ilmaistuna, Gautama, inhimillinen buddha, jolla oli eksoteerisesti Amitâbha bodhisattvanaan ja Avalokiteshvara dhyâni-buddhanaan – kolminaisuus joka virtaa suoraan âdibuddhasta –, otti nämä ”dhyânansa” (mietiskelyn) avulla itseensä ja tuli siten buddhaksi (”valaistuneeksi”). Toisaalta näin on jokaisen ihmisen kohdalla: jokaisella meistä on bodhisattvansa – keskimäinen prinssiippi, [z395] jos pidämme hetken kiinni seitsenryhmän kolmijaosta – ja dhyâni-buddhansa eli chohan, ”Pojan Isä”. Rengas, joka yhdistää meidät taivaallisten olentojen korkeampaan hierarkiaan, on tässä ilmaistu pähkinänkuoressa, olemme vain liian syntisiä sulauttaaksemme ne itseemme.

Kuuisataa vuotta inhimillisen Buddhan (Gautaman) poissiirtymisen jälkeen eräs toinen uudistaja, yhtä jalo ja rakastava vaikka saikin huonomman vastaanoton, syntyi toiseen maailman kolkkaan, toisen ja vähemmän henkisen rodun pariin. Näitä idässä ja lännessä syntyneitä kahta vapahtajaa koskevat maailman myöhemmät mielipiteet ovat hyvin samankaltaisia. Samalla kun miljoonat ihmiset kääntyivät näiden kahden mestarin oppeihin, kummankin vihamiehet – lahkolaiset vastustajat, nämä ovat vaarallisimmat kaikista – repivät molemmat riekaleiksi ujuttamalla tahallaan vääristeltäviä esityksiä oppeihin, jotka perustuivat okkulttisiin totuuksiin ja olivat sen vuoksi kaksinkertaisesti vaarallisia. Bramiinit sanoivat Buddhasta, että hän oli todella Vishnun avatâra, mutta hän oli tullut viettelemään bramiineja heidän uskostaan ja oli sen vuoksi jumalan paha aspekti. Bardesaniilaiset gnostikot ja jotkut muut väittivät puolestaan, että Jeesus oli Nebo, väärä Messias, vanhan oikeaoppisen uskonnon hävittäjä. ”Hän on nasiirien uuden lahkoon perustaja”, sanoivat toiset lahkolaiset. Heparissa sana Naba merkitsee ”puhua inspiraation avulla” (אבא ja נבא on Nebo, viisauden jumala). Mutta Nebo on myös Merkurius, joka on Budha hindulaisessa planeettojen monogrammissa. Tämän osoittaa se seikka, että Talmudin tutkijoiden mielestä Jeesusta inspiroi Merkuriuksen genius (eli hallitsija). Sir William Jones sekoitti Merkuriuksen (Budhan) ja Gautama Buddhan keskenään. Monia muita outoja samankaltaisuuksia voidaan löytää Gautaman ja Jeesuksen väliltä. Niitä ei voida kuitenkaan käsitellä tässä.¹

Jos kummatkin vihityt – tietäen vaaran, joka olisi seurannut sivistymättömien massojen varustamisesta kyvyillä, jotka saavutetaan lopullisen tiedon

---

viisi ovat? Illusorisen olemisen viisi elementtiä. Entä yksi, joka on myös kymmenen? Hän on todellinen buddha, joka kehittää itsessään pyhyden kymmenen muotoa ja alistaa ne kaikki yhdelle...” Tämä merkitsee, että buddhan jokainen prinssiippi oli korkein, joka saattoi kehittyä maan päällä; kun taas toisten nirvânan saavuttavien ihmisten kohdalla näin ei välttämättä ole. Jopa pelkkänä inhimillisenä (mânushya) buddhana Gautama oli kaikkien ihmisten esikuva. Mutta hänen arhatinsa eivät välttämättä olleet sitä. [Em. artikkeli: *B. C. W.*, V, 247.]

¹ Ks. *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, s. 147

avulla – pitivät pyhätön sisimmän sopukan täydellisesti salassa, kuka ihmisluonteeseen perehtynyt voi syyttää kumpakaan heistä siitä? Vaikka Gautama järjen sanelemana jättikin kertomatta esoteerisen ja vaarallisimman osan salaista tietoa ja eli 80 vuoden korkeaan ikään – [z396] esoteerinen oppi sanoo sadan vuoden – kuollen tietoisena siitä, että oli opettanut sen oleellisia totuuksia ja kylvänyt siemeniä maailman kolmanneksen käännättämiseksi, hän paljasti kuitenkin ehkä enemmän kuin oli täysin hyväksi jälkimaailmalle. Mutta Jeesus, joka oli luvannut oppilailleen tietoa, joka suo ihmiselle kyvyn tuottaa paljon suurempia ”ihmetekoja” kuin hän itse oli koskaan aikaansaanut, kuoli jättäen vain muutaman uskollisen opetuslapsen – ihmisiä, jotka olivat vasta puolessa välissä tietoa. Sen vuoksi heidän oli kamppailtava maailman kanssa, jolle he saattoivat ilmoittaa vain sen, minkä he itse puoliksi tiesivät – eikä yhtään enempää. Myöhemmin aikoina kummankin opettajan eksoteeriset seuraajat pilasivat annetut totuudet usein tunnistamattomiksi. Läntisen mestarin kannattajien kohdalla tämä voidaan osoittaa sen perusteella, ettei kukaan heistä voi nykyisin tuottaa luvattuja ”ihmetekoja”. Heidän on valittava: joko he ovat erehtyneet surkeasti tai heidän Mestariaan on syytettävä tyhjistä lupauksesta, aiheettomasta kerskailusta.¹ Mistä syystä sellainen ero näiden kahden kohtalossa? Tämä arvoitus karman tai sallimuksen erilaisesta kohtelusta selviää okkultistille salaisen opin avulla.

Ei ole ”luvallista” puhua julkisesti sellaisista asioista, kuten Paavali kertoo meille. Vielä yksi selitys voidaan esittää tämän aiheen johdosta. Muutama sivu taaksepäin sanottiin, että vaikka adepti, joka uhrautuu siten elämään ja luopuu täydestä nirvânasta, ei voi koskaan menettää aikaisemmissa olemassaoloissa hankkimaansa tietoa, hän ei voi kuitenkaan nousta korkeammalle sellaisissa lainatuissa [z397] ruumiissa. Miksi? Koska hänestä tulee yksinkertaisesti ”valon pojan” käyttöväline, ja tuo ”valon poika” on vielä korkeammasta piiristä ja ollen arûpa hänellä ei ole mitään omaa persoonallista astraalista ruumista, joka olisi sopiva tähän maailmaan. Tuollaiset ”valon pojat” eli dhyâni-buddhat ovat edellisten manvantarojen dharmakâyoja, jotka ovat päättäneet inkarnaatioidensa kierron tavallisessa merkityksessä ja ollen siten karmattomia ovat kauan sitten jättäneet yksilölliset rûpansa ja tulleet samaksi

¹ ”Ennen kuin henkilöstä tulee buddha, hänen on oltava bodhisattva. Ennen kehittymistään bodhisattvaksi hänen on oltava dhyâni-buddha... Bodhisattva on tie ja polku hänen Isänsä luo ja sieltä ainoaan korkeimpaan olemukseen” (*Âryâsanga, Descent of Buddhas*, s. 17). ”Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani” (*Joh. 14:6*). ”Tie” ei ole määränpää. Missään *Uuden testamentin* kohdassa Jeesus ei kutsu itseään Jumalaksi tai miksikään korkeammaksi kuin ”Jumalan pojaksi”, kaikille yhteisen ”Isän” pojaksi, synteettisesti. Paavali ei sanonut koskaan ”Jumala oli silminnähtävä lihassa”, vaan ”Hän ilmeni lihassa [suom. raam.: Hän ilmestyi ihmisruumiissa]” (*1. Tim. 3:16*). Samalla kun tavalliset buddhalaiset – erityisesti burmalaiset – pitävät Jeesusta Devadattan, Buddhan opetuksia vastustaneen Buddhan sukulaisen, inkarnaationa, Buddhan esoteerisen filosofian tutkijat näkevät nasarealaisessa viisaassa bodhisattvan, jossa on itse Buddhan henki.

ensimmäisen prinssiin kanssa. Tästä johtuu uhri-nirmânakâyan välttämättömyys, tämän ollessa valmis kärsimään uuden ruumiin rikoksista ja virheistä sen maallisella vaelluksella ilman mitään tulevaa palkintoa kehityksen ja jälleensyntymän tasolla, koska hänellä ei ole mitään jälleensyntymää tavallisessa merkityksessä. Korkeampi itse eli jumalallinen monadi ei ole sellaisessa tapauksessa liittynyt alempaan egoon. Sen yhteys on vain tilapäinen ja useammissa tapauksissa se toimii karman käskystä.

Tämä on todellinen uhri, jonka selitys kuuluu korkeimman jñânan (okkultisen tiedon) vihkimykseen. Se liittyy läheisesti hengen suoranaisten evoluution ja aineen involuution kautta ilmenneiden maailmojen perustamisessa tapahtuneeseen alkuperäiseen suureen uhriin, henkisen asteittaiseen tukehtumiseen ja kuolemaan aineessa. Siemen ”ei tule eläväksi, ellei se ensin kuole”.¹ Tästä syystä *Rigvedan*,² kaikkien myöhempien uskontojen alkulähteen, Purusha Suktassa esitetään allegorisesti, että ”tuhatpäinen purusha” teurastettiin maailman perustamisessa, jotta universumi syntyisi hänen jäännöksistään. Tämä ei ole enempää eikä vähempää kuin monien uskontojen, kristinusko mukaan luettuna, myöhemmän monimuotoisen uhrilammassymbolin perusta – siemen, tosiaan. Sillä se on sanaleikki. ”Aja” (purusha), ”syntymätön” eli ikuinen henki, merkitsee myös ”lammas” sanskritin kielessä. Henki katoaa – kuolee kuvaannollisesti – mitä enemmän se kietoutuu aineeseen, ja tästä johtuu ”syntymättömän” eli ”lampaan” uhraaminen.

Miksi Buddha valitsi tämän uhraamisen, on selvä vain niille, jotka paitsi tuntevat tarkoin hänen maallisen [z398] elämänsä, ymmärtävät karman lait perinpohjaisesti. Sellaiset tapaukset ovat kuitenkin erittäin harvinaisia.

Kuten perimätieto kertoo, bramiinit olivat tehneet suuren virheen vainotesaan Gautama BUDDHAA ja hänen opetuksiaan, sen sijaan että olisivat yhdistäneet ja saattaneet ne sopusointuun puhtaan vedalaisen brahmalaisuuden oppien kanssa, kuten Shankarâchârya teki myöhemmin. Gautama ei koskaan vastustanut *Vedoja*, vaan jo ennakolta omaksuttujen tulkintojen tuomia eksoteerisia lisäyksiä. Shruti – jumalallinen suullinen ilmoitus, josta seurasi *Veda* – on ikuinen. Se saavutti Gautama Siddhârtan, kuten se saavutti niiden rishien luottamuksen, jotka olivat kirjoittaneet sen muistiin. Hän hyväksyi ilmoituksen torjuen kuitenkin brahmalaisen ajattelun ja mielikuvituksen myöhemmän liikakasvun ja perusti oppinsa yhdelle ja samalle katoamattoman totuuden pohjalle.

Kuten hänen länsimainen seuraajansa tahollaan, Gautama, ”Armeliass” ”Puhdas” ja ”Oikeudenmukainen”, oli ensimmäinen historiallisten adeptien itäisessä hierarkiassa, ellei jumalallisten kuolevaisten maailmanaikakirjoissa, jota liikutti tuo jalo tunne, joka sulkee syleilyynsä koko ihmiskunnan ilman minkäänlaisia rotua, syntymää tai kastia koskevia eroja. Hän ensimmäisenä

¹ *I. Kor.* 15:36.

² *Main. teos*, Mandala, x, hymni 90, 1-5. [Suom. kirjassa *Idän viisautta* (toim. Klaus Karttunen, Leif Färthing, Kai Nieminen, Porvoo 1977), s. 14–16.].

esitti tuon suuren ja jalon periaatteen ja pani sen myös käytäntöön. Köyhien ja sorrettujen, hylättyjen ja onnettomien vuoksi, jotka hän kutsui kuninkaan juhlapöytään, hän oli jättänyt ulkopuolelle ne, jotka olivat tähän asti istuneet rauhassa ylimielisessä yksinäisyydessään ja itsekkyydessään uskoen, että maan perinnöttömien varjo jo likaisi heidät – ja nämä ei-henkiset bramiinit kääntyivät häntä vastaan tuon etuoikeutensa johdosta. Siitä lähtien tuollaiset bramiinit eivät ole koskaan antaneet anteeksi kerjäläisruhtinaalle, kuninkaan pojalle, joka unohtaen arvonsa ja asemansa oli avannut kielletyn pyhätön ovet selkoselälleen parialle ja alhaissäätyiselle, asettaen siten henkilökohtaiset ansiot perinnöllisen aseman tai kohtalon edelle. Virhe oli heidän – asia kuitenkin hänen: tästä syystä ”Armeliyas ja Siunattu” ei voinut poistua kokonaan tästä harhan ja aiheutettujen syiden maailmasta sovittamatta kaikkien – siis myös bramiinien – syntiä.

Jos ”ihmisen kiusaama ihminen” löysi turvapaikan Tathâgatassa, ”ihmistä kiusaava ihminen” on myös mukana hänen uhrautuvassa, kaikkia ympäröivässä ja rakastavassa rakkaudessaan. Sanotaan, että hän tahtoi sovittaa vihamiestensä synnit. Vasta silloin hän oli [z399] halukas tulemaan täydelliseksi dharmaikäyksi, jivanmuktaksi ”ilman jäännöksiä”.

Shankarâchâryan elämän loppu asettaa meidät vastatusten uuden mysteerin kanssa. Shankarâchârya vetäytyy luolaan Himalajalle sallimatta kenenkään oppilaansa seurata itseään ja katoaa siellä ainiaaksi maallikkojen näkyvistä. Onko hän kuollut? Perimätieto ja yleinen käsitys vastaavat kielteisesti. Jotkut paikalliset gurut eivät ehdottomasti vahvista, mutta eivät kielläkään huhuja. Totuus salaperäisine yksityiskohtineen, kuten se on esitetty salaisessa opissa, on vain heidän tiedossaan. Se voidaan esittää kokonaan vain suuren dravidalaisen gurun välittömille seuraajille, ja on yksin heidän asiansa paljastaa siitä niin paljon kuin he katsovat sopivaksi. Yhä väitetään, että tämä adeptien adepti elää tänäkin päivänä henkisessä olemuksessaan salaperäisenä, näkymättömänä, kuitenkin valtavana läsnäolona Shambhalan veljeskunnan keskuudessa kaukana, kaukana lumipeitteisen Himalajan tuolla puolen.

[z400][b373]

LUKU 44

BUDDHAN ”JÄLLEENSYNTYMÄT”

Jokainen osa Kommentaarien ”Dezhin Shegpa”¹ (Tathâgataa) käsittelevässä luvussa kuvaa tuon suuren filosofin elämän yhtä vuotta käsitellen häntä kahdelta kannalta: julkisena ja yksityisenä opettajana, joita verrataan ja selitetään. Se osoittaa viisaan saavuttaneen buddhuuden pitkän opiskelujakson, meditaation ja vihkimysten avulla, kuten kaikkien adeptien olisi saavutettava, jokaisen vaikeanousuiselle ”täydellisyyden tielle” vievän porrasaskelman

¹ Sananmukaisesti ”se, joka kulkee [tai seuraa] edeltäjiensä tietä [polkua]”.

ollessa välttämätön. Bodhisattvasta tuli buddha ja nirvāṇi henkilökohtaisten ponnistusten ja ansioitten avulla sen jälkeen, kun hänen oli ollut kestettävä jokaisen kokelaan kaikki vaikeudet – eikä jumalallisen syntymän perusteella, kuten jotkut luulevat. Nirvāṇan saavuttaminen hänen vielä eläessään ruumiissa ja täällä maan päällä johtui juuri siitä, että hän oli ollut aikaisemmissa syntymissä korkealla ”dzyanin tiellä” (tiedon, viisauden tiellä). Mentaaliset tai älylliset kyvyt ja abstrakti tieto seuraavat vihittyä hänen uuteen syntymäänsä, mutta hänen on hankittava fenomenaliset kyvyt uudelleen läpikäymällä kaikki peräkkäiset vaiheet. Hänen on hankittava Rinchen-na-dun (”seitsemän kallisarvoista kykyä”)¹ toinen toisensa jälkeen. Meditaatiovaiheen aikana mitkään maailmalliset ilmiöt fyysisellä tasolla eivät saa tulla hänen mieleensä tai haitata hänen ajatuksiaan. Zhine-lhag thong (sanskritiksi Shamatha-vipashya, uskonnollinen abstraktinen meditaatio) kehittää hänessä mitä ihmeellisimpiä kykyjä hänestä itsestään riippumatta. Kun kerran on saavuttanut mietiskelyn eli Sam-tan’in (sanskritiksi dhyāna) neljä astetta, kaikki helpottuu. Sillä kun [z401] ihminen on kerran täysin päässyt eroon yksilöllisyyskäsitteestä sulautuen universaaliseen itseen, tullen niin sanoaksemme teräsrungoksi, jolle magneetissa (ādibuddha eli anima mundi) luontaisena olevat ominaisuudet siirtyvät, hänen tähän asti uinuneet kykynsä heräävät, näkymättömän luonnon mysteerit paljastuvat, ja tullen Thong-lam-pa’ksi (näkiä) hän tulee dhyāni-buddhaksi. Hän tulee tuntemaan lokottaradharman (syiden korkeimman maailman) jokaisen zungin (dhāraṇā, mystisen sanan eli mantran).

Niinpä ulkoisen kuolemansa jälkeen, kaksikymmentä vuotta myöhemmin, Tathāgata suunnattoman suuressa rakkaudessaan ja myötätunnossaan eksyksissä olevaa ja tietämätöntä ihmiskuntaa kohtaan kieltäytyi parinirvāṇasta,² jotta hän voisi jatkaa sen auttamista.

Kommentaari sanoo:

¹ Schmidt, *Ssanong-Ssetzen Chungtaidschi*, s. 471, ja Schlagintweit, *Buddhism in Tibet*, s. 53, hyväksyvät nämä kallisarvoiset asiat kirjaimellisesti luetellen ne ”pyöränä, arvokkaana kivenä, kuninkaallisena puolisona, parhaana rahastonhoitajana, parhaana hevosenä, elefanttina ja parhaana johtajana”. Tämän jälkeen ei enää ihmettele, jos ”dhyāni-buddhin ja dhyāni-bodhisattvan lisäksi” jokainen inhimillinen buddha varustetaan ”naispuolisella seuralaisella, shaktilla” – kun varmasti ”shakti” on vain sielunvoima, jumalan samoin kuin adeptin psyykkinen energia. ”Kuninkaallinen puoliso”, kolmas ”seitsemästä kallisarvoisesta lahjasta”, johti hyvin todennäköisesti tuon oppineen orientalistin tähän naurettavaan virheeseen.

² Bodhisattva voi saavuttaa nirvāṇan ja elää, kuten Buddha teki, ja kuoleman jälkeen hän voi joko kieltäytyä objektiivisesta jälleensyntymästä tai hyväksyä sen ja käyttää sitä milloin tahtoo ihmiskunnan hyväksi, ja ihmiskuntaa hän voi opettaa eri tavoin niin kauan kuin hän jää devachanisille seuduille maapallomme vaikutuspiiriin. Mutta saavutettuaan kerran parinirvāṇan eli ”nirvāṇan ilman jäännöksiä” – korkein dharma-tila, jossa hän pysyy täysin kaikkien maallisten tilojen ulkopuolella – hän ei enää palaa ennen kuin uuden manvantaran alussa, koska hän on kulkenut syntymien syklin tuolle puolen.

Kun joku on saavuttanut sielunvaelluksesta vapautumisen tien [Thar-lam], hän ei voi enää esiintyä tulpana,¹ sillä tulla parinirvâniksi on päättää seitsemäisen ku-sumin² kierros. Hän on antanut lainaksi saadun Dorjesempan [Vajrasattva] sulautua universaaliin ja tullut yhdeksi sen kanssa.

Vajradhara, myös Vajrasattva (tiibetiksi Dorjesempa eli Dorjechang [Vajradhara] ja Dorjedzin), on kaikkien dhyâni-chohanien eli dhyâni-buddhojen hallitsija eli johtaja, korkein, ylin buddha; persoonallinen, ei kuitenkaan koskaan ilmennyt objektiivisesti; [z402] ”korkein voittaja”, ”kaikkien mysteerien Herra”, ”yksi ilman alkua ja loppua” – lyhyesti, buddhalaisuuden logos. Sillä Vajrasattvana hän on yksinkertaisesti dhyâni-buddhojen eli dhyâni-chohanien tsovo (päällikkö) ja toisen maailman korkein ymmärrys, kun taas Vajradharana (Dorjechang) hän on kaikkea sitä mitä lueteltiin edellä. ”Nämä kaksi ovat yksi ja kuitenkin kaksi”, ja heidän yläpuolellaan on ”Chang, korkein ilmenevätön ja universaali viisaus, jolla ei ole mitään nimeä”. Kahtena yhdessä hän (he) on voima, joka voitti pahan alusta alkaen sallien sen hallita vain halukkaita kohteita maan päällä. Sillä ei ole valtaa niihin, jotka halveksivat ja vihaavat sitä. Esoteerisesti allegoria on helposti ymmärrettävä. Eksoteerisesti Vajradhara (Vajrasattva) on jumala, jolle kaikki pahat henget vanhoivat, etteivät ne estäisi Hyvän Lain (buddhalaisuuden) levittämistä, ja jonka edessä kaikki demonit vapisevat.

Me sanomme, että sen vuoksi tälle kaksinaiselle henkilöahmolle on annettu sama osa kanonisessa ja dogmaattisessa tiibetiläisessä buddhalaisuudessa kuin on Jehovalla ja arkkienkeli Mikaelilla, juutalaisten kabbalistien Metatronilla. Tämä on helposti osoitettu. Mikael on ”Jumalan kasvojen enkeli” eli se, joka edustaa hänen mestariaan. ”Minun kasvoni käyvät *sinun kanssasi*” (engl. Raamatussa läsnäoloni) israelilaisten edellä, sanoo Jumala Moosekselle (2. Moos. 33:14, käännetty englannista). ”Hänen läsnäolonsa (heprean kielestä: kasvonsa) enkeli” (Jes. 63:9) jne. Roomalaiskatolilaiset samastavat Kristuksen Mikaeliin, joka on myös hänen ferouer eli ”kasvonsa” mystisesti. Pohjoisbuddhalaisuudessa tämä on täsmälleen Vajradharan eli Vajrasattvan tila. Sillä viimeksi mainittu *ei koskaan* ilmene korkeampana itsenään Vajradharana (Dorjechang) paitsi seitsemälle dhyâni-chohanille, alkuperäisille rakentajille. Esoteerisesti se on kollektiivisesti ”seitsemän” henki, heidän seitsemäs prinssiippinsä eli âtman. Eksoteerisia tarinoita voidaan löytää vaikka kuinka paljon

¹ Tulpa on adeptin vapaaehtoinen inkarnaatio elävään ruumiiseen, joko täysi-ikäisen, lapsen tai vastasyntyneen. [”Tulpat ovat enemmän tai vähemmän lyhytaikaisia luomuksia... Nämä tulpat ovat yhtä aikaa olemassa niiden luojan kanssa ja ne voidaan nähdä samanaikaisesti hänen kanssaan.” Aleksandra David-Neel & Lama Yongden, *Secret Oral Teachings in Tibetan Buddhist Sects*, s. 94.]

² Ku-sum on nirvâna-tilan kolminainen muoto [trikâya] ja sen vastaava kesto ”olemattomuuden syklissä”. Luku seitsemän viittaa tässä seitsenjärjestelmämme seitsemään kierrokseen.

Kälachakrasta, joka on tärkein teos *Kanjurin* Gyü-osassa, joka on mystisen tiedon osa.¹

Sanotaan, että Dorjechang (viisaus), Vajradhara, elää toisessa arûpa-maailmassa, joka yhdistää hänet Metatroniin puhtaiden [z403] henkien ensimmäisessä maailmassa; tämä on kabbalistien Briah-maailma. Kabbalistit kutsuvat Metatron-enkeliä El-Shaddaiksi, kaikkivaltiaaksi ja mahtavaksi. Metatron on kreikaksi ἄγγελος (sanansaattaja) eli suuri opettaja. Mikael taistelee saatanan, lohikäärmeen kanssa ja voittaa sen ja sen enkelit. Vajrasattva, joka on yhtä Vajrapânin, pahojen henkien kukistajan kanssa, voittaa Râhun, suuren lohikäärmeen, joka yrittää aina nielaista Auringon ja Kuun (pimennykset). Kristillisen legendan ”sota taivaassa” perustuu pahoihin enkeleihin, jotka ovat keksineet hyvien (Henok) salaisuudet (maagisen viisauden) ja ”elämän puun” mysteerin. Kuka tahansa, joka lukee hindulaisten ja buddhalaisten pantheonien eksoteerisia selostuksia – viimeksi mainitut versiot on otettu edellisistä –, huomaa kummankin perustuvan samaan salaisen opin alkuperäiseen, muinaisaikaiseen allegoriaan. Eksoteerisissa (hindulaisissa ja buddhalaisissa) teksteissä jumalat kirnuavat valtamerta ottaakseen siitä elämän vettä – amritaa – eli tiedon eliksiiriä. Kummassakin lohikäärme varastaa osan siitä, ja sen karkottaa pois taivaasta Vishnu eli Vajradhara eli pääjumala, mikä hänen nimensä sitten onkin. *Henokin kirjasta* löydämme saman, ja sitä kuvataan myös *Johanneksen ilmestyksessä*. Ja nyt tuosta allegoriasta kaikkine eriskummallisine koristeluineen on tullut dogmi!

Kuten myöhemmin tullaan esittämään, tiibetiläisissä lamalaisluostareissa on monia salaisia ja puolisalaisia teoksia, jotka kertovat yksityiskohtaisesti suurten viisaiden elämistä. Useat näistä esityksistä ovat tahallisesti epäselviä, ja toiset saattavat lukijan ymmälleen erään nimen käytön johdosta, ellei hänelle anneta johtolankaa. Nimeä käytetään monista samaa opetuslinjaa seuraavista yksilöistä. Niinpä siellä on sarja ”eläviä buddhoja”, ja Buddha-nimi annetaan opettajalle opettajan perään. Emil Schlagintweit kirjoittaa:

”Jokaiselle inhimilliselle buddhalle kuuluu dhyâni-buddha ja dhyâni-bodhisattva, ja rajaton määrä edellisiä käsittää myös yhtä rajattoman määrän jälkimmäisiä.”²

[z404] Sanotaan, että 33-vuotiaana Shankarâchârya väsyneenä maalliseen ruumiiseensa ”riisui sen” luolassa, jonne hän oli mennyt, ja bodhisattva, joka toimi hänen alempana persoonallisuutenaan, vapautettiin

kantamansa synnin taakasta, jota syntiä hän ei ollut tehnyt.

¹ [Kanjurin 5. eli tantraosasto. Tiibetin gyü (rgyud) tarkoittaa tantraa. Ks. David Reigle, *The Books of Gyü-de...*, San Diego, Wizards Bookshelf, 1938. Vrt. s. 422 & av.]

² *Buddhism in Tibet*, s. 52. Tätä samaa nimen yleiskäyttöä esiintyy hindujen parissa, esim. Shankarâchâryan tapauksessa. Kaikki hänen seuraajansa kantavat hänen nimeään, mutteivät ole hänen jälleensyntymiään. Samoin on ”buddhojen” laita.

Samalla lisätään:

Minkä ikäisenä tahansa joku riisuu ulkoisen ruumiinsa vapaaehtoisesti, tuon ikäisenä hänen on koettava väkivaltainen kuolema vastoin tahtiaan seuraavassa jälleensyntymässä.

Karma ei kuitenkaan voinut vaikuttaa ”Mahâ Shankaraan” (kuten Shankaraa kutsutaan salaisessa teoksessa), koska hänellä ei avatârana ollut mitään omaa egoa vaan bodhisattva – halukas uhri. Eikä viimeksi mainittu ollut vastuussa teosta, joko syntisestä tai ei. Sen vuoksi emme näe asian ydintä, koska karma ei voi toimia epäoikeudenmukaisesti. Koko tähän kertomukseen liittyy jokin pelottava mysteeri, jota vihkimättömän äly ei voi koskaan selvittää. Kuitenkin se tuo mieleen luonnollisen kysymyksen: ”Ketä karma sitten rankaisi?” Se odottaa vastausta.

Muutama vuosisata myöhemmin Buddha yritti vielä yhtä inkarnaatiota, sanotaan, ****:ssa, ja jälleen 50 vuotta tämän adeptin kuoleman jälkeen Tiani-Tsang-nimisenä. Mitään yksityiskohtia, lisätietoja tai selvityksiä ei anneta. Ilmoitetaan vain, että viimeisen buddhan oli selvittävä karmansa jäännöksistä, joita kukaan itse jumalistakaan ei voi paeta. Hänen oli pakko haudata vielä syvemmälle tietyt mysteerit, jotka hän oli puoliksi paljastanut – tästä syystä ne on väärin tulkittu. Kyseiset sanat voisivat olla käännettyinä:¹

Syntyi 52 vuotta liian aikaisin Shramana Gautamana, kuningas Zastangin² poikana. Sitten vetäytyi 57 vuotta liian varhain Mahâ Shankarana, joka väsyi ulkoiseen muotoonsa. Tämä tahallinen teko herätti kuningas Karman ja kiinnitti hänen huomionsa. Viimeksi mainittu tappoi ****:n uuden muodon, riisutun ruumiin iän [z405] ollessa kolmekymmentäkolme vuotta.³ [Minkä ikäisenä tahansa joku riisuu ulkoisen ruumiinsa vapaaehtoisesti, tuon ikäisenä hänen on koettava väkivaltainen kuolema *vastoin tahtiaan* seuraavassa jälleensyntymässä. – *Kommentaari*.] Hän kuoli seuraavassa (ruumiissa) vähän yli 32-vuotiaana ja seuraavassa 80-vuotiaana – mäyää, ja 100-vuotiaana todellisuudessa. Bodhisattva valitsi Tiani-Tsangin,⁴ sitten jälleen sugatasta tuli Tsong-kha-pa, josta tuli siten Dezhin-Shegpa [Tathâgata – ”sellainen, joka seuraa edeltäjiensä tietä ja tapaa”]. Siunattu saattoi tehdä hyvää sukupolvelleen ****:na, muttei jälkimaailmalle, ja siten Tiani-Tsangina hän inkarnoitui vain ”jäännöksiä” varten [edeltävän karman jäännöksiä, kuten me sen ymmärrämme]. Seitsemän tietä ja neljä totuutta kätkettiin vielä kerran näkyvistä. Armelias rajoitti sen jäl-

¹ Monet nimet on merkitty vain tähdillä.

² Kuningas Suddhodana.

³ Shankarâchârya kuoli myös 32-vuotiaana tai oikeammin katosi oppilaittensa näkyvistä, kuten legenda kertoo.

⁴ Vastaako Tiani-Tsang Apollonios Tyanalaista? Tämä on pelkkä oletamus. Tuon adeptin elämän jotkut yksityiskohdat näyttäisivät täsmäävän hypoteesin kanssa – toiset ovat sitä vastaan.

keen huomionsa ja isällisen huolenpitonsa Bodyulin¹ sydämeen, totuuden siementen taimistoon. Siitä lähtien siunatut ”jäännökset” ovat varjostaneet inhimillisten bodhisattvojen monia pyhiä ruumiita ja olleet niissä.

Mitään lisätietoja ei anneta, kaikkein vähiten on salaisesta teoksesta löydettävissä mitään yksityiskohtia tai selostuksia. Kaikki siinä on hämää ja salaperäistä, sillä se on ilmeisesti kirjoitettu vain niitä varten, joita on jo opetettu. Useita tulipunaisia tähtiä on sijoitettu nimien tilalle ja muutamat ilmaisut seikat on odottamatta poistettu. Arvoituksen avain jää oppilaan intuition varaan, kunnes Gautama Buddhan ja Shankarâchâryan ”suoranaiset seuraajat” – ”ne, jotka hänen [Gautaman] yhteisönsä on kieltävä seuraavan kierroksen ajan” – haluavat kertoa enemmän.

Viimeinen osa esittää eräänlaisen yhteenvedon seitsemästäkymmenestä osasta käsittäen 73 vuotta Buddhan elämästä.² Tämän osan viimeinen kappale on lyhyesti esitettynä seuraava:

”Ilmaantuen —sta, kolmen salaisuuden [Sang-Sum] aivan erinomaisesta paikasta, vertaansa vailla olevan myötätunnon mestari, toimitettuaan kaikille erakoille —n rituaalin ja kunkin näistä tullessa leikatuksi,³ [z406] havaitsi Hlun-Chubin⁴ [kyvyn] avulla, mikä oli hänen seuraava velvollisuutensa. Kaikkein loistavin meditoi ja kysyi itseltään, auttaisiko tämä [tulevia] sukupolvia. Se, mitä he tarvitsivat, oli mâyân näkeminen harharuumiissa. Miksi?... Suuri surun ja tuskan voittaja nousi ja palasi syntymäpaikkaansa. Siellä sugatan toivottivat tervetulleeksi harvat, sillä he eivät tunteneet Shramana Gautamaa. ”Shâkya [mahtava] on nirvânassa... Hän on antanut tieteen shuddhoille [shûdra]”, he sanoivat Damze Yulista [bramiinien maa: Intia]... Ollen myötätunnosta syntynyt Kaikkiloistavan oli palattava —an ja sitten ilmestyttävä [karmallisesti] Mahâ Shankarana; ja myötätunnosta —na ja jälleen —na ja jälleen Tsong-kha-pana... Sillä

¹ Tiibetin.

² Esoteerisen opetuksen mukaan Buddha eli todellisuudessa 100 vuotta, vaikka kun hän oli saavuttanut nirvânan kahdeksannellakymmenennellään, häntä pidettiin sellaisena, joka oli kuollut elävälle maailmalle. Ks. artikkelia ”Shakyamuni’s Place in History”, *Five Years of Theosophy*, s. 230. [Sama: *B. C. W.*, V, 241-259.]

³ Se on *salainen* rituaali, joka koskee korkeaa vihkimystä ja merkitsee samaa kuin se, johon Clemens Aleksandrialainen viittaa puhuessaan sellaisesta ”meille yhteisestä tunnusmerkistä kuin katkaisemalla Kristus” (*Strom.*, xiii). Schlagintweit ihmettelee mikä se voisi olla. Hän sanoo: ”Tyypillinen erakko on mies, jolla on pitkä leikkaamaton tukka ja parta... Usein valittu rituaali, vaikken tiedä mistä syystä, on chöd-rituaali (’leikata’ tai ’hävittää’), jonka merkityksen lamat pitivät visusti salassa.” (*Buddhism in Tibet*, s. 163.) [Chöd (gcod) -harjoituksesta, ks. esim. Dilgo Khyentse, *Valaistunut rohkeus*, s.53, 124.]

⁴ Hlun-Chub on jumalallinen henki ihmisessä, tietäjyyden korkein aste.

sen, joka valitsee nöyrästi, on mentävä alas, ja se, joka *ei rakasta*, sallii karman synnyttää itsensä.”¹

Tämä kohta on kieltämättä epäselvä ja kirjoitettu vain harvoja varten. Ei ole laillista sanoa enempää, sillä se aika ei ole vielä tullut, jolloin kansat ovat valmiita kuulemaan koko totuuden. Vanhat uskonnot ovat täynnä mysterejä ja jonkin niistä esittäminen johtaisi varmasti vihanpurkaukseen, jota ehkä seuraisi verenvuodatus ja pahempaa. Riittänee kun tietää, että samalla kun [z407] Gautama Buddha on sulautunut nirvânaan aina kuolemastaan lähtien, Gautama Shâkyamuni on saattanut jälleensyntyä – tämän sisäisen kaksoispersonallisuuden ollessa yksi esoteerisen psyykkisyyden suurimmista mysteereistä.

”Kolmen salaisuuden paikka” viittaa paikkaan, jossa korkeat vihityt ja heidän oppilaansa asuvat. ”Salaisuudet” ovat kolme mystistä voimaa, jotka tunnetaan nimillä gopa, yasodharâ ja uptala varnâ, joita Csoma de Körös luuli Buddhan kolmeksi vaimoksi, kuten muut orientalistit ovat sekoittaneet shaktin (joogavoiman), jota personoi naisellinen jumaluus, hänen vaimoonsa; tai draupadîn – myös henkinen voima – viiden Pândava-veljen yhteiseen vaimoon.

[z408][b379]

LUKU 45

BUDDHAN JULKAISEMATON PUHE

(Se on toisessa *Kommentaarien kirjassa* ja se on osoitettu arhateille.)

Ikiarmelias sanoi: Autuaita olette te, oi bhikshut, onnellisia olette te, jotka olette ymmärtäneet Bas-pa’ssa [Bas-pa dharmassa, -opissa] selitetyn olemisen ja *olemattomuuden* mysteerin ja antaneet etusijan jälkimmäiselle, sillä te olette todella arhatejani... Elefantti, joka näkee muotonsa kuvastu-

¹ Tämän lauseen salainen merkitys on se, että karma käyttää valtaansa adeptiin samoin kuin muihin ihmisiin. ”Jumalat” voivat paeta sitä yhtä vähän kuin tavalliset kuolevaiset. Adeptin joka saavutettuaan tien ja voitettuaan dharmakâyansa – nirvânan, josta ei ole paluuta ennen kuin uudessa suuressa kalpassa – mieluummin käyttää oikeuttaan valita alempi tila kuin se joka hänelle kuuluu, mutta joka jättää hänelle vapauden palata milloin tahansa hän pitää sitä viisaana ja missä tahansa valitsemassaan persoonallisuudessa, on varauduttava kaikkiin epäonnistumisen mahdollisuuksiin – mahdollisesti – ja alhaisempaan tilaan kuin oli hänen omansa – varmasti – koska se on okkulttinen laki. Vain karma on ehdottoman oikeudenmukainen ja erehtymätön valinnoissaan. Sen, joka käyttää oikeuksiaan sen (karman) suhteen, on kannettava seuraukset – jos mitkään. Siten Buddhan ensimmäinen jälleensyntyminen oli karman aikaansaama – ja se johti hänet korkeammalle kuin koskaan; kahden seuraavan ollessa ”myötätunnosta ja ***.

neena järveen, katselee sitä ja lähtee sitten pois luullen sitä toisen elefantin ruumiiksi, on viisaampi kuin ihminen, joka näkee kasvonsa järven pinnassa ja katsellen niitä sanoo: ”Tässä olen minä... minä olen minä.” Sillä ”minä”, hänen Itsensä, ei ole kahdentoista nidânan ja muuttuvuuden maailmassa vaan olemattomuuden, mâyân verkkojen takana olevassa ainoassa maailmassa... Tämä yksin, jolla ei ole syytä eikä aiheuttajaa, joka on itse-oleva, ikuinen, kaukana muuttuvuuden ulottumattomissa, on todellinen ”minä” [ego], universumin itse. Nam-Kha’n universumi sanoo: ”Minä olen hsien-ch’anin¹ maailma.” Neljä harhaa nauraa ja vastaa: ”Niin totisesti.” Mutta todella viisas ihminen tietää, ettei ihminen eikä universumi, jonka läpi hän kulkee kuin kiitävä varjo, ole todellinen universumi yhtään enempää kuin kastepisara, joka heijastaa aamuauringon säteen, on tuo Aurinko... On kolme asiaa, bhikshut, jotka ovat aina samat, joihin eivät mitkään kohtalon vaihtelut, eivät mitkään muutokset voi koskaan vaikuttaa: nämä ovat laki, nirvâna ja avaruus,² ja nämä kolme ovat yksi, sillä kaksi ensimmäistä on viimeisessä, ja viimeinen on mâyâ niin kauan kuin ihminen pysyttelee aistillisten olemassaolojen pyörteessä. Kuolevaisen ruumiin ei tarvitse kuolla välttääkseen aistillisen himon ja muiden halujen otteet. Arhat, joka huomaa Bas-pan seitsemän salattua ohjetta, voi tulla dang-maksi ja lhaksi.³ Hän voi kuulla... [Kuan-yin’in] ”pyhän äänen”⁴ ja havaita itsensä [z409] sangharamansa⁵ tyynien rajojen sisällä muuttuneen Amitâbha Buddhaksi.⁶ Yhdistyneenä Anuttara-samyak-sambodhiin⁷ hän voi kulkea olemisen kuuden maailman (rûpalokan) läpi ja saapua arûpan kolmeen en-

¹ Brahmân universumi (hsien-ch’an; nam-kha) on universaali illuusio eli meidän ilmiömaailmamme.

² Âkâsha. On lähes mahdotonta kääntää mystistä sanaa ”Tho-og” millään muulla sanalla kuin ”avaruus”, eikä kuitenkaan mikään uusi nimi, paitsi tarkoituksellisesti keksitty, voi niin hyvin ilmaista sitä okkultisteille. Myös sana ”aditi” on käännetty ”avaruudeksi” ja siinä on paljon merkitystä.

³ Dang-ma, puhdistunut sielu, ja lha, vapautunut henki elävässä ruumiissa; adepti tai arhat. Tiibetiläisen kansanomaisen käsityksen mukaan lha on ruumiiton henki muistuttaen jotenkin burmalaisten nat’ia, mutta on korkeampi. [Buddhalaisessa sanastossa tiibetin lha on sanskritin deva-sanana vastine.]

⁴ Kuan-yin [Guanyin] on synonyymi, sillä alkuperäisessä tekstissä käytetään toista sanaa, mutta tarkoitus on sama. Se on Itsen jumalallinen ääni eli ”henki-ääni” ihmisessä ja sama kuin bramiinien Vâchîshvara (”ääni-jumaluus”): Kiinassa buddhalaiset ritualistit ovat alentaneet sen merkityksen antropomorfoimalla sen samannimiseksi jumalattareksi, jolla on tuhat kättä ja silmää, ja he kutsuvat sitä Kuan-shih-yin-bodhisatiksi [Guanshiyin]. Se on Sokrateen ”daimon”-äänien buddhalainen vastine.

⁵ Sangharama on askeetin *sanctum sanctorum*, pyhin pyhättö, luola tai jokin paikka, jonka hän valitsee mietiskelyään varten.

⁶ Amitâbha Buddha on tässä yhteydessä ”ääretön valo”, jonka avulla havaitaan subjektiivisen maailman asiat.

⁷ Esoteerisesti ”voittamattoman armelias ja valaistunut sydän, sanottuna ”täydellistä”, jîvanmuktat kollektiivisesti.

simmäiseen maailmaan¹... Se, joka kuuntelee salaista lakiani, jota saarnataan valituille arhateilleni, saapuu sen avulla Itsen tuntemiseen ja siitä täydellisyyteen.

Itämaisen ajattelun täydellisestä väärinkäsittämisestä johtuen ja tietämättä ulkoisiin buddhalaisiin fraaseihin liittyvän esoteerisen avaimen olemassaolosta E. Burnouf ja muut suuret oppineet ovat päätelleet sellaisista esityksistä – vedantalaiset ovat samaa mieltä – kuin ”ruumiini ei ole ruumis” ja ”itseni ei ole minun itse”, että itämainen psykologia perustui kokonaan pysymättömyyteen. Cousin, esimerkiksi, luennoissaan aiheesta esittää kaksi seuraavaa väitettä osoittaakseen Burnoufiin nojaten, että buddhalaisuus, brahmalaisuudesta poiketen, kieltää ajattelevan prinssiin ikuisuuden. Ne ovat:

1. Ajatus eli henki² – sillä kykyä ei ole erotettu subjektista – ilmenee ainoastaan aistimuksen yhteydessä eikä elä kauemmin kuin se.

2. Henki ei voi itse tarttua itseensä, ja kääntäessään huomion itseensä se saa siitä vain vakaumuksen kykenemättömyydestään nähdä itseään muulla tavoin kuin peräkkäisenä ja ohimenevänä.³

[z410] Kaikki tämä tarkoittaa ruumiillistunutta henkeä eikä vapautunutta henkistä Itseä, joka ei ole enää mâyan vallassa. Henki ei ole mikään ruumis; sen vuoksi se on orientalisteille: ”ei kukaan” ja ei mitään. Tästä syystä he julistavat, että buddhalaiset ovat nihilistejä ja vedantalaiset sellaisen uskomuksen seuraajia, jossa ”persoonaton [jumala] havaitaan tutkittaessa taruksi”. Heidän päämääränsä selitetään olevan

Kaikkien henkisten, mentaalisten ja ruumiillisten voimien täydellinen sammuminen persoonattomuuteen sulautumalla.⁴

[z411][b381]

LUKU 46

NIRVÂNA-MOKSHA

Gautama Buddhan salaisista opetuksista otetun tekstin muutamia lauseita osoittavat, miten sopimatonta on nimittää materialistiksi häntä, jonka kaksi

¹ Nämä kuusi maailmaa – seitsemän meillä – ovat burmalaisten buddhalaisten nat'ien eli henkien maailmoja ja vedântalaisten seitsemän korkeampaa maailmaa.

² Nämä kaksi asiaa eroavat täysin toisistaan. ”Kykyä ei ole erotettu subjektista” pätee vain aineellisella tasolla, kun taas fyysisten aivojemme synnyttämä ajatus, joka ei ole samanaikaisesti leimautunut henkiseen vastinosaansa, joko jälkimmäisen surkastumisen takia tai tuon ajatuksen luontaisen heikkouden vuoksi, ei voi koskaan elää kauemmin kuin ruumiimme; näin paljon on varmaa.

³ [M. V. Victor Cousin, *Course of the History of Modern Philosophy*, vol. I, 374 ab.]

⁴ *Vedântasâra*, kääntänyt majuri G. A. Jacob, teoksessa *A Manual of Hindu Pantheism*.

kolmasosaa Aasian suurina adepteina ja okkultisteina pidetyistä tunnustavat mestarikseen joko Buddhana tai Shankarâchâryana. Lukija muistane, että edellä lainatut sanat ovat, mitä tiibetiläiset okkultistit väittävät Buddha Sanggyasin (eli Phon) opettaneen: universumissa on kolme ikuista asiaa – laki, nirvâna ja avaruus. Eteläisen koulukunnan buddhalaiset [theravâdalaiset] väittävät toisaalta, että Buddha piti vain kahta ikuisena – âkâsha ja nirvânaa. Mutta koska âkâsha on sama kuin aditi¹ ja molemmat on käännetty sanalla avaruus, ei siinä ole mitään ristiriitaa, koska nirvâna, kuten mokshakin, on tila. Kapilavastun suuri viisas yhdistää siis kummassakin tapauksessa nämä kaksi, kuten kolmekin, yhdeksi ikuiseksi elementiksi ja lopettaa sanoen, että jopa ”tämä yksi on mâya” sille, joka ei ole Dang-ma, täydellisesti puhdistunut sielu.

Koko ongelma on aiheutunut materialistisista väärinkäsityksistä ja siitä, ettei ole tunnettu okkulttista metafysiikkaa. Tiedemiehelle, joka pitää avaruutta yksinkertaisesti mentaalisenä ilmiönä, käsityksenä jostakin joka on olemassa *pro forma*, ilman mitään todellista olemassaoloa meidän mieleemme ulkopuolella, avaruus sinänsä on todella harhakuva. Vaikka hän täyttäisi rajattoman tähtien välisen avaruuden ”kuvitellulla” eetterillä, avaruus on hänelle kuitenkin abstraktio. Useimmat eurooppalaiset metafysiikot ovat yhtä kaukana päämaalista, ”avaruuden” oikeasta ymmärtämisestä puhtaasti okkulttisesta näkökulmasta katsottuna, kuin materialistikin, vaikka kummankin virheelliset käsitykset eroavat suuresti toisistaan.

Pitäen mielessä muinaisten kansojen filosofiset käsitykset tästä asiasta ja verratessamme niitä siihen, mitä kutsutaan nykyisin eksaktiksi luonnontieteeksi, huomaamme näiden kahden eroavan toisistaan [z412] vain päätelmissä ja nimissä ja niiden periaatteiden yksinkertaisimpiin ilmauksiin pelkistettyinä olevan samat. Inhimillisten aionien alusta, okkulttisen viisauden aamunkoitosta alkaen alueet, jotka tiedemiehet täyttävät eetterillä, ovat olleet kaikkien aikojen näkijöiden tutkimuskohteina. Mitä maailma pitää yksinkertaisesti kosmisena avaruutena, abstraktina kuvana, sitä hindulainen rishi, kaldealainen maagikko ja egyptiläinen hierofantti pitivät kaiken ikuisena juurena, kaikkien luonnonvoimien pelikenttänä. Se on kaiken maallisen elämän alkulähde ja niiden lukuisten (meille) näkymättömien olentojen – todellisten olentojen samoin kuin niiden varjojen, tietoisten ja tiedottomien, älyllisten ja tajuttomien – olinpaikka, jotka ympäröivät meitä joka puolella ja tunkeutuvat kosmosemme atomien läpi. Ne eivät näe meitä, kuten emme mekään näe emmekä tunne niitä fyysisen elimistömme välityksellä. Okkultistille avaruus ja universumi ovat synonyymeja. Avaruudessa ei ole ainoastaan ainetta, voimaa ja henkeä vaan kaikki tämä ja paljon muuta. Se on ainoa elementti, ja tämä on anima mundi – avaruus, âkâsha, astraalivalo – elämän juuri, joka ikuisessa,

¹ Aditi on *Rigvedan* mukaan ”kaikkien jumalien isä ja äiti”. Eteläbuddhalaiset pitävät âkâsha kaiken juurena, josta kaikki universumissa on lähtenyt siihen liittyvän liikelain mukaisesti. Tämä on tiibetiläisten ”avaruus” (Tho-og).

lakkaamattomassa liikkeessään suuren valtameren ulos- ja sisäänhengityksen tavoin kehittyä vain imeäkseen itseensä jälleen kaiken, mikä elää, tuntee ja ajattelee ja on olemassa siinä. Kuten *Hunnuttomassa Isiksessä* on sanottu universumista, se on:

Tuhansien elementtien yhdistelmä ja kuitenkin yhden ainoan hengen ilmaisu – kaaos aisteille, kosmos järjelle.

Tällainen näkemys tästä aiheesta oli kaikilla suurilla muinaisilla filosofeilta Manusta Pythagoraaseen, Platonista Paavaliin.

Kun levon aikakausi [pralaya] oli loppumassa, suuri Olevainen [Paramâtmâ eli Para-Purusha], itsensä kautta olemassa oleva Herra, josta ja jonka kautta kaikki on ollut, on ja tulee olemaan... päätti vuodattaa omasta substanssistaan, ydinaineksestaan, moninaiset oliot.¹

[Pythagoraan] mystinen kymmenluku, dekadi, $1 + 2 + 3 + 4 = 10$ ilmentää saman ajatuksen. Yksi on Jumala;² kaksi aine; kolme [z413] yhdistäen monadin ja duadin ja ottaen itseensä molempien ominaisuuksia on ilmiömaailma; neljä eli täydellisyyden luku ilmaisee kaiken tyhjyyttä; ja kymmenen, kaiken summa, sulkee sisäänsä koko kosmoksen.³

Platonin ”jumala” on ”universaali ideointi”, ja Paavalilla [Room. 11:36] sanoessaan ”hänestä, hänen kauttaan ja hänessä on kaikki” oli varmasti syvämielteisessä mielessään prinssiippi – ei koskaan Jehova. Avain pythagoralaisien oppeihin on avain jokaiseen suureen filosofiaan. Se on yleinen sanonta ykseydestä moninaisuudessa, Yhdestä, joka kehittää monet ja on vallitsevana kaikessa. Lyhyesti sanoen, se on muinainen oppi emanaatioista.

Speusippos ja Ksenokrates eivät pitäneet, eikä heidän suuri opettajansaakaan pitänyt

anima mundia, maailman sielua, itse Jumalana vaan Jumalan ilmentymänä. Nämä filosofit eivät pitäneet Yhtä samana kuin *elävä luonto*. Tämä perimmäinen Yksi ei ole myöskään *olemassa*, niin kuin ymmärrämme tämän käsitteen.⁴ Ei ollut olemassaoloa, ennen kuin hän (se) oli yhdistynyt moneen – vuodattanut olemassaolon itsestään (monadin ja duadin). *Timion*, kunnioitettu, jokin ilmennyt, on keskipisteessä ja ympyränkehällä,

¹ *Mânava-dharma-shâstra*, i, 6, 7.

² Pythagoraan, arjalaisten tietäjien oppilaan, ”jumala” ei ole persoonallinen jumala. Muistettakoon, että hän opetti tärkeimpänä opinkappaleenaan, että kaikkien muotojen, muutosten ja universumin muiden ilmiöiden alla on olemassa pysyvä ykseysprinssiippi.

³ *Hunnuton Isis*, Tiede osa 1, s. 81.

⁴ Platon, *Parmenides*, 141e.

mutta se on pelkkä heijastus jumaluudesta – Maailman Sielu.¹ Tässä opissa kuvastuu esoteerisen buddhalaisuuden henki.²

Ja se on myös esoteerisen brahmalaisuuden ja advaita-vedântalaisten henki. Kaksi nykyaikaista filosofia, Schopenhauer ja von Hartmann, opettavat samoja aatteita. Okkultistit sanovat:

Psyykkiset ja ekteniset voimat, ”ideomotoriikka”, ”sähköbiologiset voimat” ja teoriat ”latentista ajatuksesta” ja jopa ”tiedostamattomasta aivo-toiminnasta” voidaan tiivistää yhteen sanaan: kabbalistien käyttämään ASTRAALIVALOON.³

Schopenhauer vain yhdisti kaiken tämän nimittäen sitä tahdoksi ja vastusti tiedemiesten materialistisia näkemyksiä, samoin kuin von Hartmann myöhemmin. *Philosophy of the Unconscious* -kirjan tekijä kutsuu heidän näkemystään ”vaistomaiseksi ennakkoluuloksi”.

Sitä paitsi hän esittää väitteen, että kukaan kokeellisen tieteen tutkija ei oikeastaan ole [z414] tekemisissä minkään sellaisen kanssa, jota voitaisiin kutsua aineeksi, vaan voimien kanssa, joihin hän jakaa sen. Aineen näkyvät vaikutukset ovat vain voiman vaikutuksia. Tästä hän tekee johtopäätöksen, että se, mitä nyt kutsutaan aineeksi, on vain niiden atomivoimien ryhmittymä, jonka ilmaisemiseksi käytetään sanaa *aine*; muuten aine on tieteelle täysin merkityksetön sana.⁴

Pelkäämme, että sitä ovat nämä toisetkin sanat, joita nyt käsittelemme, avaruus, nirvâna jne.

Schopenhauerin teoksissa esitetyt rohkeat teoriat ja käsitykset poikkeavat suuresti oikeaoppisten tiedemiesten enemmistön käsityksistä.⁵ ”Todellisuudessa”, sanoo tämä uskalias mietiskelijä, ”ei ole *ainetta eikä henkeä*... Kivessä oleva taipumus painovoimaan on yhtä selittämätöntä kuin ajatus ihmisaivoissa... Jos aine osaa – ei tiedetä miksi – pudota maahan, niin se osaa myös – ei tiedetä miksi – ajatella... Heti kun ylitämme puhtaasti matemaattiset rajat, jopa mekaniikassakin, heti kun joudumme selittämättömän painovoiman, tartuntavoiman...alueille, olemme tekemisissä ilmiöiden kanssa, jotka ovat meille yhtä salaperäisiä kuin ihmisessä oleva AJATUS ja TAHTO; olemme tekemisissä itse tutkimattoman kanssa, sillä jokainen luonnonvoima on sellainen. Minne jää sitten *aine*, jonka te tunnette niin hyvin, että tahdotte sen avulla selittää kaiken, pitää sitä kaiken perus-

¹ Vrt. Stobaios, *Eklogai*, I, 862

² *Hunnuton Isis*, Tiede osa 1, s. 83.

³ *Sama*, s. 177.

⁴ *Sama*, s. 178.

⁵ Koska ne suurelta osin ovat samoja kuin esoteerisen buddhalaisuuden, Idän salaisen opin, selitykset.

tana?... Se, mistä älymme ja aistimme yleensä tekevät havaintoja, kuuluu vain pinnalliseen ilmennykseen, eikä näiden avulla päästä koskaan asioiden sisäiseen tosiolemaan. Näin ajatteli Kant. Jos nyt oletatte, että ihmisen päässä...on jonkinlainen *henki*, silloin teidän on pakko myöntää, että jokaisen kiven ominaisuuksiin kuuluu myös *henki*. Jos kuollut ja täysin passiivinen aineenne pystyy ilmentämään taipumusta painovoimaan tai kuten sähkö pystyy vetämään puoleensa, työntämään luotansa sekä sinkoamaan kipinöitä, niin se voi kuten aivomassakin ajatella. Lyhyesti sanoen: niin kutsutun hengen voimme näin ollen korvata aineella, ja aineen hengellä... Niinpä kartesiolaista teoriaa kaiken jakamisesta aineeseen ja henkeen ei voida koskaan pitää filosofisesti oikeana; ainoastaan jos jaamme kaiken *tahtoon* ja *ilmennykseen*, jolla jakotavalla ei ole mitään tekemistä edellisen kanssa, sillä se henkevoittaa kaiken, niin kaiken sen, mikä on ensimmäisessä tapauksessa todellista ja objektiivista – ruumiin ja aineen – se muuttaa kuvaksi ja jokaisen ilmennyksen tahtoon perustuvaksi.”¹

Tieteen *aine* voi olla kaikkiin objektiivisiin tarkoituksiin nähden [z415] ”kuollut ja täysin passiivinen aine”. Okkultistille ei sen atomikaan voi olla kuollut – ”elämä on siinä aina läsnä”. Lukija, joka tahtoo tietää tästä enemmän, voi tutkia artikkeliamme ”Transmigration of Life-Atoms”.² Nyt tarkastelemme oppia nirvânaasta.

Sitä voi syystä kutsua ateistiseksi oppirakennelmaksi, koska se ei tunne jumalaa eikä jumalia – kaikkein vähiten luoja, koska se hylkää täysin luomisen. *Fecit ex nihilo* [tyhjästä syntyminen] on yhtä käsittämätön okkulttis-metafyysiselle tutkijalle kuin tieteelliselle materialistillekin. Tässä kohtaa lakkaa kaikki yksimielisyys näiden kahden välillä. Mutta jos siitä syytetään buddhalaisia ja brahmalaisia okkultisteja, silloin panteistien, ateistien ja lisäksi teististen juutalaisten – kabbalistien – on myös tunnustettava ”syyllisyytensä”. Kukaan ei silti voisi ajatellakaan kutsuvansa kabbalan heprealaisia ”ateisteiksi”. Talmudilaista ja kristillistä eksoteerista järjestelmää lukuun ottamatta ei milloinkaan ole ollut uskonnollista filosofiaa, ei vanhan eikä uuden ajan maailmassa, joka ei *a priori* hylkäisi *ex nihilo* -olettamusta, yksinkertaisesti koska ainetta pidettiin yhtä ikuisena kuin henkeä.

Useimmat orientalistit pitävät nirvânaa samoin kuin vedântalaisten mokshaakin tyhjäksi tulemisen synonyymina. Kuitenkaan ei voida tehdä räikeämpää vääryyttä, ja tämä kohtalokas erehdys on osoitettava ja kumottava. Tämän brahmalais-buddhalaisen järjestelmän mitä tärkeimmän periaatteen – ”olemisen” tai ”olemattomuuden” alfan ja omegan – varassa on koko okkulttis-metafyysinen rakennelma. Nyt tämän nirvânaa koskevan suuren virheen

¹ *Parerga and Paralipomena*, II, s. 89, 90. Vrt. *Hunnuton Isis*, tiede osa 1, s. 177-178.

² *B. C. W.*, V, 109-117. Ks. H. P. Blavatsky, *Mitä on okkultismi?*, s. 160-169, ”Elämänatomien kiertokulku”.

oikaiseminen on hyvin helposti suoritettavissa filosofiaan taipumusta omaavien suhteen, niiden jotka

Ajallisten asioiden peilistä näkevät henkisten asioiden kuvan.

Toisaalta selityksemme näyttää tarkoituksettomalta sellaisesta lukijasta, joka ei voi milloinkaan kohota konkreettisen aineellisen muodon yksityiskohdista korkeammalle. Hän voi käsittää ja jopa hyväksyäkin loogiset päätelmät esitetyistä perusteista – todellinen henki pakenee kuitenkin aina hänen havaintojaan. Sanaa ”nihil” on alusta asti väärin käsitettynä jatkuvasti käytetty lyömäaseena [z416] esoteerisesta filosofiasta puheen ollen. Okkultistin velvollisuus on kuitenkin yrittää selittää sitä.

Nirvânaalla ja mokshalla, kuten aikaisemmin on sanottu, on siten olemuksensa olemattomuudessa, jos tällaisella paradoksilla sallitaan valaista käsitettä paremmin. Nirvâna, kuten jotkut kuuluisat orientalistit ovat yrittäneet todistaa, tarkoittaa kaiken aistivan olemassaolon ”sammumista”.¹ Se on kuin viimeiseen atomiinsa saakka loppuun palaneen ja sitten äkkiä sammuneen kynttilän liekki. Aivan niin. Kuitenkin, kuten vanha arhat Nâgasena vakuutti häntä pilkanneelle kuninkaalle: ”Nirvâna on” – ja nirvâna on ikuinen. Mutta orientalistit kieltävät tämän ja sanovat, ettei se ole niin. Heidän mielestään nirvâna ei ole universaalinen voiman takaisin sulautumista eikä ikuista autuutta ja lepoa, vaan se tarkoittaa kirjaimellisesti ”sammuminen, häviäminen, täydellinen tyhjäksi tuleminen eikä sulautuminen”. Se *Lankâvatâra-sûtran* kappale, jota jotkut sanskritin tutkijat lainaavat väitteidensä tueksi ja joka esittää tîrthikabramiiniin erilaiset tulkinnat nirvânasta, ei ole mikään auktoriteetti sille, joka menee tiedon alkulähteille, nimittäin oppia opettaneen Buddhan luo. Samoin he lainaavat chârâvâka-koulun materialisteja tuekseen.

Jos tuomme todisteeksi jainalaiset pyhät kirjat, joissa kuolevaa Gautama Buddhaa puhutellaan näin: ”Nouse nirviin [nirvânaan] tuosta raihnaisesta ruumiista, johon sinut on lähetetty... Nouse edelliseen olinpaikkaasi, oi siunattu avatâra”; ja jos lisäämme, että tämä on mielestämme täysin nihilismin vastakohta, meille voidaan sanoa, että kyseessä voi olla vain ristiriitaisuus, yksi yhteensopimattomuus lisää buddhalaisessa uskossa. Jos taas muistutamme lukijan mieleen, että koska Gautaman uskotaan ilmestyvän [z417] satunnaisesti, laskeutuvan uudelleen ”edellisestä olinpaikastaan” ihmiskunnan ja uskollisten seuraajiensa hyväksi, sen siis merkittävästi kiistattomasti, ettei buddhalaisuus opeta lopullista tyhjäksi tulemistä – meille osoitetaan auktoriteetit,

¹ Prof. Max Müller väitti kirjeessään *The Timesille* (huhtikuu 1857) mitä jyrkimmin, että nirvâna tarkoittaa *tyhjäksi tulemistä* sanan täydessä merkityksessä. (*Chips from a German Workshop*, i, 284) Mutta saksalaisten filologien seuran kokouksessa Kielissä v. 1869 pitämässään luennossa hän ilmoitti selvästi uskovansa, että ”Buddhan opetuksen kuuluvaksi sanottu nihilismi ei muodosta mitään osaa hänen opistaan ja että on täysin väärin otaksua, että nirvâna merkitsee tyhjäksi tulemistä”. (Trübner, *Amer. and Oriental Lit. Rec.*, 16.10.1869.)

joiden esittämänä sellaista opetusta pidetään. Ja sanokaamme heti paikalla: Ihmiset eivät ole meille auktoriteetteja omantunnon asioissa eikä heidän tulisi olla sitä kenellekään. Jos joku pitää kiinni Buddhan filosofiasta, annettakoon hänen tehdä niin ja puhua kuten Buddha teki ja sanoi. Jos joku kutsuu itseään kristityksi, annettakoon hänen seurata Kristuksen käskyjä – eikä hänen monien eriuskoisten pappiensa ja lahkojensa tulkintoja.

Buddhalaisessa katekismuksessa kysytään:

Onko buddhalaisuudessa mitään opinkappaleita, joihin meitä käsketään uskomaan sokeasti?

V.: Ei, päinvastoin meitä vakavasti kehoitetaan olemaan uskomatta mitään sokeasti, kirjoihin kirjoitettua, esi-isiltä perittyä tai viisaiden opettamaa oppia. Meidän Herramme Buddha on sanonut, että meidän ei pidä uskoa mihinkään ainoastaan sen nojalla, että se on sanottu; ei perimätietoihin sen nojalla, että ne ovat vanhoja; ei huhuihin sellaisinaan; ei viisaiden kirjoituksiin vain sen nojalla, että ne ovat viisaiden kirjoittamia; ei kuvitelmiin, joita luulottelemme devan eli enkelin meille ilmoittaneen (so. muka henkiseen inspiraatioon); ei satunnaisen olettamuksemme johtopäätöksiin; ei siihen, mikä analogisesti näyttää välttämättömältä; eikä omien opettajiemme eikä mestariemme pelkkään arvoaltaan. Mutta meidän tulee uskoa silloin, kun oma järkemme ja tajuntamme hyväksyy ja vahvistaa kirjoituksen, opin tai sanan. ”Sillä tätä”, hän lopuksi sanoo, ”en ole opettanut teitä uskomaan ainoastaan sen nojalla, että te olette kuulleet minun sanovan vaan uskomaan oman tajuntanne nojalla – ja sitten toimimaan täysin uskonne mukaan.”¹

Että nirvâna eli pikemminkin se tila, missä me olemme nirvânassa, on tyhjäksi tulemisen täydellinen vastakohta, sen ilmoittaa meille oma ”järkemme ja tajuntamme”, ja tämä riittää meille henkilökohtaisesti. Koska tämä tosiasia on toisaalta riittämätön ja soveltuu erittäin huonosti tavalliselle lukijalle, jotakin vakuuttavampaa on lisättävä.

Turvautumatta okkultismille kylmäkiskoisiin lähteisiin *Kabbala* antaa meille erittäin valaisevia ja selviä todisteita siitä, [z418] että sana ”nihil” merkitsi entisajan filosofeille aivan toista kuin mitä se tarkoitti materialisteille. Se merkitsee epäilemättä ”ei mikään” – tai ”ei-olio”. F. Kircher selittää *Kabbalaa* ja egyptiläisiä mysteerejä käsittelevässä teoksessaan² sanan erinomaisesti. Hän kertoo lukijoilleen, että *Zoharissa* ensimmäisellä sefiralla³ on nimi, jonka

¹ Ks. *Anguttara-nikâyan Kâlâma-sutta*-sitaattia kirjassa *Buddhalainen Katekismus, kirj.* H. S. Olcott, Teosofisen Seuran puheenjohtaja. [*Buddhalainen Katekismus*, suom. Pekka Ervast, s. 51-52; 2. painos: *Näin puhui Buddha*, s. 58, 59.]

² *Oedipus Aegypt*, II, i, s. 291.

³ Sefir eli aditi (mystinen avaruus). Ymmärrettäköön, että sefirat ovat samoja kuin hindulaisten prajāpatit, esoteerisen buddhalaisuuden dhyâni-chohanit, zoroasterilai-

merkitys on ”*loputon*”, mutta jonka kabbalistit käänsivät epämääräisesti sanalla ”Ens” ja ”Non-Ens” (oleminen ja olemattomuus); *oleminen*, koska se on kaikkien muiden olentojen *juuri* ja lähde; *olemattomuus*, koska se [Ain Suf – rajaton ja syytön, tiedoton ja passiivinen prinssiippi] ei muistuta mitään muuta universumissa.

Tekijä jatkaa:

Tässä on syy, miksi Dionysios ei epäröinyt kutsua sitä sanalla *nihil*.

”Nihil” merkitsee siten – myös joidenkin kristittyjen teologioiden ja ajattelijoiden mielestä, varsinkin aikaisempien, jotka elivät vain muutaman askeleen päässä vihittyjen pakanoiden syvällisestä filosofiasta – samaa kuin persoonaton, jumalallinen prinssiippi, ääretön kaikkeus, joka on ei-mikään olento tai olio – Ain Suf, Vedântan Parabrahman. Dionysios taas oli Paavalin – vihityn – oppilas, ja tämä seikka selvittää kaiken.

”Nihil” on *in esse* absoluuttinen jumaluus itse, salattu voima eli ainainen läsnäolo, jonka monoteismi on alentanut antropomorfiseksi olennoiksi, jolla on kaikki kuolevaisen himot suuressa mittakaavassa. Yhtyminen tähän ei ole tyhjäksi tulemista siinä merkityksessä kuin se on ymmärretty Euroopassa.¹ Idässä tyhjäksi tuleminen nirvānassa [z419] koskee vain ainetta – sekä näkyvän että näkymättömän ruumiin ainetta, sillä astraaliruumis, persoonallinen kaksoispuoli on vielä ainetta, vaikkakin ylevöitynyttä. Buddha opetti, että alkuperäinen substanssi on ikuinen ja muuttumaton. Sen käyttöväline on puhdas, loistava eetteri, rajaton, ääretön avaruus.

...joka ei kuitenkaan ole tyhjä, vaikkei siinä ole muotoja, vaan se on päinvastoin *kaikkien muotojen perusta*... Mutta *juuri muotojen olemassaolo* osoittaa sen olevan *mâyân* luomus, ja sen aikaansaannokset eivät ole mitään verrattuna *luomattomaan* muotoon, HENKEEN, jonka syvässä ja pyhässä rauhassa kaiken liikkeen on lakattava ikuisiksi ajoiksi.²

Liike viittaa tässä vain harhanomaisiin kohteisiin, niiden muutokseen pysyvyyden, levon, vastakohtana – ikuisen liikkeen ollessa ikuinen laki, absoluuttin loputon hengitys.

Buddhalaisten opinkappaleiden hallinta voidaan saavuttaa vain platonisen menetelmän avulla: yleisestä yksityiseen. Avain siihen on henkisen sisäänvirtauksen ja jumalallisen elämän hienostuneissa ja mystisissä opeissa.

---

suuden amshâspendit ja lopulta elohimit – roomalaiskatolisen kirkon ”seitsemän läsnäolon enkeliä”.

¹ Itämaisen aatteen mukaan kaikki lähtee yhdestä ja palaa siihen takaisin. Täydellinen tyhjäksi tuleminen on yksinkertaisesti mahdotonta. Eikä ikuinen aine voi tulla tyhjäksi. Muoto voi tulla tyhjäksi: keskinäiset suhteet voivat muuttua. Siinä kaikki. Universumissa ei voi olla sellaista kuin tyhjäksi tuleminen – sanojen eurooppalaisessa merkityksessä.

² *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, s. 44.

Buddha sanoi:

Sen, joka ei tunne lakiani¹ ja joka kuolee siinä tilassa, täytyy palata maan päälle, kunnes hänestä tulee täydellinen samana (askeetti). Saavuttaakseen tämän päämäärän hänen on hävitettävä itsestään kolminainen mâyâ.² Hänen täytyy kukistaa intohimonsa, sulautua ja tulla yhdeksi lain (salaisen opin opetusten) kanssa sekä ymmärtää oikein oppi annihilaatiosta, tyhjäksi tulemisesta.³

Tutkijoiden ei tule koskaan toivoa löytävänsä buddhalaisen kirjallisuuden kuolleesta kirjaimesta todellista ratkaisua sen metafysisille hienouksille. Koko antiikin aikana vain pythagoralaiset ymmärsivät ne täydellisesti ja näille (tavalliselle orientalistille ja materialistille) käsittämättömille buddhalaisuuden abstraktioille Pythagoras perusti filosofiansa tärkeimmät periaatteet.

[z420] Tyhjäksi tuleminen merkitsee buddhalaisen filosofian mukaan vain aineen hajaantumista, missä muodossa tai muodon *kaltaisuudessa* se lieneekin. Sillä kaikki, millä on muoto, on luotua ja sen täytyy täten ennemmin tai myöhemmin hävitä, so. muuttaa tuo muotonsa; sen vuoksi se ajallisena vaikka näyttääkin pysyvältä on vain illuusio, mâyâ; sillä koska ikuisuudella ei ole alkua eikä loppua, jonkin erityisen muodon enemmän tai vähemmän jatkuva kesto on yhtä ohimenevä kuin äkillinen salamanleimaus. Ennen kuin olemme ehtineet tajuta nähneemme sen, se on kadonnut ainiaaksi; tästä syystä myös meidän astraaliruumiimme, puhdas eetteri, ovat vain aineen illuusioita niin kauan kuin ne säilyttävät maiset hahmonsä. Buddhalainen sanoo, että tuo hahmo muuttuu henkilön ansioiden ja vikojen mukaan hänen elinaikanaan, ja tämä on sielunvaellus (metempsykoosi). Kun henkinen olemus murtautuu ainiaaksi irti jokaisesta aineosasta, vasta silloin se astuu ikuiseen ja muuttumattomaan nirvânaan. Hän on olemassa hengessä, *ei-missään*. Muotona, hahmona, kuvana hän on täysin *tyhjäksi tullut*, eikä siten kuole enää, sillä henki yksin ei ole *mâyâa* vaan ainoa TODELLISUUS aina vaihtuvien muotojen harhanomaisessa universumissa.

Juuri tähän buddhalaiseen oppiin perustuvat pythagoralaisten filosofien pääperiaatteet. ”Voiko henki, joka synnyttää elämän ja liikkeen sekä on olemukseltaan valon kaltainen, tulla olemattomuudeksi?” he kysyivät. ”Voiko tuo eläimellisissä ihmisissä oleva hieno henki, joka pystyy käyttämään muistia, tätä erästä järjellistä kykyämme, kuolla ja tulla olemattomaksi?” Whitelocke Bulstrode on selittänyt tätä oppia erinomaisella tavalla puolustaessaan Pythagorasta. Hän sanoo:

¹ Salainen laki, ”sydämen oppi”, nk. ”silmän opin” eli eksoteerisen buddhalaisuuden vastakohtana.

² ”Illuusio, aine kolminkertaisessa ilmennyksessään, mainen ja astraali- eli alkusielu tai -ruumis ja Platonin kaksinainen sielu – rationaalinen ja irrationaalinen.”

³ *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, s. 44.

”Jos väitetään, että ne [eläimelliset ihmiset] hengittävät henkensä ilmaan, jonne ne katoavat, niin näin minäkin uskon. Ilma on todellakin sopiva paikka niiden säilyttämiseen, ja Laertioksen mukaan se onkin täynnä sieluja ja Epikuroksen mukaan täynnä atomeja... jotka ovat kaiken perusta. Sillä tämä paikka, missä me kuljemme ja missä linnut lentävät... on näkymätön ja niin ollen suurelta osin henkinen luonteeltaan. Sen tähden se sopii hyvin muotojen säilytysastiaksi, koska kaikkien ruumiiden muodot ovat näkymättömiä. Voimme ainoastaan kuulla ja nähdä sen vaikutukset; ilma itsessään on liian hienoa ja ylittää silmän näkökyvyn. Mitä sitten on tämä yläpuolellamme oleva eetteri? Ja mitä ovat ne vaikutukset eli muodot jotka laskeutuvat sieltä?”¹ Olentojen *henkiä*, kuten pythagoralaiset väittävät, henkiä, jotka ovat sädehdyksiä, HENKÄYKSIÄ, eetterin hienoimmista osista *mutta eivät muotoja*. Eetteri on katoavaista; [z421] tästä ovat kaikki filosofit yhtä mieltä. Ja se mikä on tuhoutumatonta *on niin kaukana annihilaatiosta* vapauduttuaan *muodosta* että sen voidaan olettaa hyvin perusteiden olevan KUOLEMATON.

”Mutta mikä on tämä, jolla ei ole minkäänlaista ruumista, ei minkäänlaista *hahmoa* ja joka on näkymätön, jakamaton ja jota ei voida mitata millään tavoin? Mikä on tämä, mikä on olemassa *eikä* kuitenkaan *ole*?” buddhalaiset kysyvät. ”Se on nirvâna”, kuuluu vastaus. Se on EI-MIKÄÄN, ei paikka vaan pikemminkin tila.²

[z422][b389]

LUKU 47

”LAM-RININ” JA DZYANIN SALAISET KIRJAT

DZYANIN KIRJA – sanskritin sanasta dhyâna (mystinen meditaatio) – on Gyü-den seitsemän salaisen folion kommentaarien ensimmäinen osa ja samannimisten julkisten teosten sanasto. Eksoteerisiin tarkoituksiin ja maallikkosten käyttöön tarkoitetut kolmekymmentäviisi Gyü-den osaa sekä neljätoista kirjaa vihittyjen opettajien laatimia kommentaareja ja selityksiä ovat löydettyissä tiibetiläisten Gelugpa-lamojen hallusta minkä tahansa luostarin kirjastosta.

Täsmällisesti puhuen noita kolmeakymmentäviittä kirjaa olisi kutsuttava salaisen opin ”yleistajuistetuksi versioksi”, joka on täynnä myyttejä, verhoja ja virheitä. Toisaalta *Kommentaarien* neljätoista osaa – käänöksineen, selityksineen ja laajoine okkulttisten sanojen sanastoineen, laadittu yhden pienen muinaisaikaisen folion, *Maailman salaisen viisauden kirjan*³ pohjalta – sisäl-

¹ [An Essay of Transmigration jne., s. 29-30; 1692.]

² *Hunnuton Isis*, tiede osa 2, s. 45.

³ Juuri näiden kaikkien teosten tekstien pohjalta salainen oppi on esitetty. Alkuperäisestä materiaalista saataisiin kokoon vain pieni lehtinen, mutta kommentaarien ja

tävät yhteenvedon kaikista okkulttisista tieteistä. Niitä on ilmeisesti pidetty salassa ja erillään Shigatsen Teshu-laman huostassa. *Gyü-den kirjat* ovat suhteellisen uusia. Ne on toimitettu viimeisen vuosituhatvuoden aikana. *Kommentaarien* varhaisimpien osien korkea ikä ei sitä vastoin tunneta. Joitakin katkelmia alkuperäisistä sylintereistä on kuitenkin säilynyt. Paitsi että ne selittävät ja oikaisevat joitakin liian uskomattomia ja kaikkesta päätellen suuresti liioiteltuja *Gyü-den kirjojen*¹ – sopivasti kutsuttu siten – selostuksia, [z423] *Kommentaareilla* on vähän tekemistä niiden kanssa. Ne vastaavat niitä niin kuin kaldealais-juutalainen *kabbala* suhtautuu Moosekseen kirjoihin. *Avatamsaka-sûtra* -nimellä tunnetun teoksen luvussa ”Korkein âtman [henki] ilmeneenä arhatien ja pratyeka buddhojen hahmossa” sanotaan:

Koska alusta alkaen kaikki tuntevat olennot ovat sekoittaneet totuuden ja omaksuneet väärän, sen vuoksi syntyi salattu tieto, jota kutsutaan nimellä âlaya-vijñâna.

”Kuka omistaa todellisen tiedon?” kysytään. ”Lumisen vuoren suuret opettajat”, on vastaus.

Näiden suurten opettajien tiedetään asuneen Himalajan ”lumisilla rinteillä” lukemattomia aikoja. Kieltää miljoonien hindujen edessä heidän suurten gurutensa olemassaolo, jotka gurut elävät eri puolilla Pohjois- ja Etelä-Himalajan rinteitä sijaitsevilla âshrameissa, on sama kuin tehdä itsensä naurettavaksi heidän silmissään. Kun buddhalainen vapahtaja ilmestyi Intiaan, heidän

---

sanastojen selityksistä ja huomautuksista tulisi kymmenen yhtä isoa teosta kuin *Hunnuton Isis*.

¹ Munkki Orazio Della Penna tekee muistelmissaan (ks. Clements Markham, *Narratives of the Mission of George Bogle to Tibet and of the Journey of Thomas Manning to Lhasa*, liite) selvää pilaa *Gyü-den kirjojen* tietyistä esityksistä. Hän saattaa kristillisen yleisön tietoon ”Himalajan vuorijonossa sijaitsevan suuren vuoren, 160 000 leagea korkean” (tiibetiläinen league on viisi mailia). ”Heidän lakinsa mukaan”, hän sanoo, ”tämän maailman länsipuolella on ikuinen maailma... paratiisi, ja siellä Hopahme -niminen pyhimys, joka nimi merkitsee häikäisevän loiston ja loputtoman valon pyhimystä. [Tiibetin Hopahme eli od-pag-med, foneettisesti öpame, ’Ääretön valo’, sanskritiksi Amitabha.] Tällä pyhimyksellä on monia oppilaita, jotka ovat kaikki Chang-chub”, joka merkitsee, hän lisää alaviitteeseen, ”niiden henkiä, jotka täydellisyytensä johdosta eivät välitä tulla pyhimyksiksi ja kouluttavat ja opettavat jälleensyntyneiden lamojen ruumiita...niin että he voivat auttaa eläviä...” Tämä merkitsee, että ”kuolleiksi” otaksutut jangchub (ei ”Chang-Chub”) ovat yksinkertaisesti eläviä bodhisattvoja, joista jotkut tunnetaan bhanteina (”veljinä”). Mitä tulee 160 000 leagea korkeaan vuoreen, *Kommentaari*, joka antaa avaimen sellaiseen esitykseen, selittää, että kirjoittajien käyttämän koodin mukaan ”’lumisesta vuoresta’ 160 leagea [nollien ollessa verho] länteen tietystä kohdasta ja suoraa tietä on Bhante Yul [’veljien paikka’ eli maa], Mahâ-Chohanin asuinpaikka...” Tämä on todellinen merkitys. Della Pennan ”Hopahme” on Mahâ-Chohan, korkein. Ks. *Lucifer*, XV, s. 14 & *B. C. W.*, VI, s. 100-101, ”Tibetan teachings”, suomeksi kirjassa: H. P. Blavatsky, *Jumalten viisaus*, s. 100-119, ”Tiibetiläisiä opetuksia”.]

âshraminsa – sillä näitä suuria miehiä on harvoin tavattu lamalaisluostareissa, paitsi lyhyillä vierailuilla – olivat paikoissa, joissa he nyt asuvat, ja he tulivat jopa ennen itse bramiineja Keski-Aasiasta asettuakseen asumaan Induksen varrelle. Ja tätä ennen useampi kuin yksi maineikas ja historiallisesti kuuluisa arjalainen dvija [kahdesti syntynyt] oli ollut heidän oppilaanaan saaden tietää sellaista, mikä huipentui myöhemmin jossakin suuressa filosofisessa koulussa. Useimmat näistä Himalajan bhanteista olivat arjalaisia bramiineja ja askeetteja.

Ainoastaan hyvin pitkälle edennyt tutkija voisi hyötyä [z424] noiden eksoteeristen teosten¹ tutkimisesta. Niiden ymmärtämiseksi tarvitaan avain, jollaisen voi löytää vain *Kommentaareista*. Lisäksi on olemassa suhteellisen uusia teoksia, jotka ovat ehdottomasti vahingollisia sikäli kuin on kyse eksoteerisen buddhalaisuuden oikeasta ymmärtämisestä. Sellaisia ovat pekingiläisen Bonze Jin-chanin *Buddhalainen kosmos*; Wang Puhin *Shing-Tao-ki* (eli *Kertomuksia Tathâgatan valaistumisesta*) seitsemänneltä vuosisadalta; *Hi-shai Sûtra* (eli *Luomiskirja*) ja jotkut muut.

[z425][b391]

LUKU 48

AMITÂBHA BUDDHA, KUAN-SHIH-YIN JA KUAN-YIN. MITÄ ”DZYANIN KIRJA” JA TSONG-KHA-PAN LAMALAI LUOSTARIT SANOVAT?

On olemassa monia buddhoiden ja bodhisattvojen elämästä kertovia salaisia folioita, jotka täydentävät *Kommentaareja*. Eräs niistä koskee prinssi Gauta-

¹ Joissakin edessämme olevissa käsin kirjoitetuissa selityksissä, jotka gelong (munkki) Thango-pa Chhe-go-mo on kirjoittanut, sanotaan: ”Muutamit roomalaiskattoliset lähetyssaarnaajat, jotka ovat vierailleet maassamme (tahtomattaan) viime vuosisadalla ja ovat palkinneet vieraanvaraisuutemme pitämällä pyhää kirjallisuuttamme pilkkanaan, ovat osoittaneet vain vähän hienotunteisuutta ja vielä vähemmän asian-tuntemusta. On totta, että tiibetiläisten pyhä kaanon, *Bka*’-’gyur ja *Bstan*’-’gyur, käsittää 1707 selvää teosta – 1083 julkista ja 624 salaista osaa, edellisen koostuessa 350 ja jälkimmäisen 77 folio-osasta. Saammeko kuitenkin nöyrästi pyytää arvoisia lähetyssaarnaajia kertomaan meille, milloin he olisivat onnistuneet näkemään edes vilahduksen viimeksi mainituista salaisista folioista? Vaikka he olisivat nähneet vain sattumalta niitä, voin kuitenkin vakuuttaa läntisille pandiiteille, etteivät edes syntyperäiset tiibetiläiset voisi ymmärtää näitä käsikirjoituksia ja folioita ilman avainta a) niiden erityismerkkeihin ja b) niiden kätettyyn merkitykseen. Meidän järjestelmässämme kaikki paikankuvaukset ovat vertauskuvallisia, jokainen nimi ja sana tarkoituksellisesti verhottu. Ensinnäkin on opiskeltava tulkitsemistapaa ja sitten opittava vastaavat salaiset sanat ja symbolit uskonnollisen kielen lähes jokaiselle sanalle. Egyptiläinen demootinen ja hieraattinen järjestelmä on lasten leikkiä papillisiin palapeleihin verrattuna.”

maa ja toinen hänen jälleensyntymäänsä Tsong-Kha-pana. Tämä neljännen-toista vuosisadan suuri tiibetiläinen uudistaja, jota pidetään Amita Buddhan suorana inkarnaationa, on perustanut salaisen koulun, joka sijaitsee lähellä Shigatsea, Teshu-laman yksityisen piilopaikan yhteydessä. Juuri hänen mukaanaan alkoi buddhojen (Sang-gyas) eli Shâkyathubpan (Shâkyamunin) lama-laisten inkarnaatioiden säännöllinen järjestelmä.¹ *Chinese Buddhism* -kirjan tekijä kutsuu Amida eli Amita Buddhaa tarunomaiseksi olennoiksi. Hän sanoo:

Amida Buddha (Ami-to fo) on myyttinen henkilöahmo, jota pohjois-buddhalaiset palvoivat ahkerasti – samoin kuin Kuan-yinia. Häntä ei kuitenkaan tunnettu Siamissa, Burmassa eikä Ceylonilla.²

Hyvin todennäköistä. Kuitenkaan Amida Buddha ei ole ”myyttinen” henkilöahmo, koska a) ”amida” on senzarinkielinen muoto ”âdistä”; ”âdi-buddhi” ja ”âdibuddha”,³ kuten jo osoitettiin, olivat olemassa aikoja sitten sanskritin sanana, joka vastasi ”alkuperäistä sielua” ja ”viisautta”; ja b) nimeä käytettiin Gautama Shâkyamunista, Intian viimeisestä buddhasta, seitsemänneltä vuosisadalta lähtien kun buddhalaisuus tuli Tiibetiin. ”Amitâbha” (kiinaksi ”Wu-liang-shu”) merkitsee sananmukaisesti ”rajatonta aikaa”, ollen ”Ain Sufin”, ”Ikiaikaisen” synonyymi. Se on lisänimitys, joka yhdistää hänet suoraan hindujen rajattomaan âdi-buddhiin (alkuperäiseen ja universaaliseen sieluun) samoin kuin Euroopan kaikkien muinaisten kansojen anima mundiin ja kabbalistien rajattomaan ja äärettömään. Jos Amitâbha on tiibetiläisten keksimä tai Wu-liang-shun, ”myyttisen henkilöahmon”, uusi muoto, kuten *Chinese Buddhismin* tekijä-toimittaja kertoo [z426] lukijoilleen, silloin ”myytin” on oltava hyvin vanha. Sillä eräällä toisella sivulla hän itse sanoo, että lisäys kaanoniin, kirjojen sisältäessä

...legendoja Kuan-yinista ja läntisestä taivaasta ja sen buddhasta, Amitâb-hasta, oli olemassa myös ennen Kashmirin konsiilia, hiukan ennen ajanlaskumme alkua,⁴

¹ Tiibetiläisten lähteiden mukaan Tsong-kha-pa (1357–1419) oli viisauden bodhisattava Mañjushrîn ilmentymä. Hänen oppilaansa Khedrup-rinpoche (1385–1438) oli ensimmäinen Teshu-lama. Ks. Dalai-lama/Jeffrey Hopkins, *Kālacakra Tantra, Rite of Initiation*, s. 139–145 ja 495–496. Tiibetissä ei käytetä nimitystä Teshu-lama, vaan nimiä Panchen-lama ja Panchen-rinpoche. Panchen-lamoja pidetään Amitâbhan ilmentyminä. Tiibetin ensimmäinen tunnustettu jälleensyntymälama on 1. Karmapa-lama, Düsüm Khyenpa (1110–193), jota pidetään Avalokiteshvaran ilmentymänä. – Suom. toim.

² Ks. J. Edkins, *Chinese Buddhism*, s. 171

³ ”Buddhi” on sanskritin sana merkiten ”erottamista” tai järkeä (kuudetta periaatetta), ja ”Budha” on ”viisas”, ”viisautta” ja myös Merkurius-planeetta.

⁴ Tämä erikoinen ristiriitaisuus voidaan löytää *Chinese Buddhismin* sivuilta 171 ja 273–274. Kunnianarvoisa tekijä vakuuttaa lukijoilleen, että ”filosofisille buddhalaisille... Amitâbha Yoshi fo ja muut ovat vain merkkejä aatteista” (s. 236). Hyvin todennäköistä. Mutta niin pitäisi myös muiden sellaisten jumalallisten nimien kuin Jehova,

ja hän sanoo, että

alkuperäiset buddhalaiset kirjat, jotka ovat yhteisiä etelä- ja pohjoisbuddhalaisille, ovat peräisin ajalta ennen vuotta 246 eaa.

Koska tiibetiläiset ottivat buddhalaisuuden vastaan vasta seitsemännellä vuosisadalla jaa., miten on selitettävissä, että heitä syytetään Amita Buddhan keksimisestä? Lisäksi Tiibetissä kutsutaan Amitâbhaa Od-pag-mediksi, mikä osoittaa, että ensin hyväksyttiin, ei nimi, vaan abstraktinen ajatus tuntemattomasta, näkymättömästä ja persoonattomasta voimasta. Se on lisäksi otettu hindulaisesta ”âdi-buddhista” eikä kiinalaisesta ”Amitâbhasta”.¹ Kansanomaisen Od-pag-medin (Amitâbhan) – joka istuu ylimpänä devachanissa (sukhâvatissa) *Mani Kah-’bumin* kirjoitusten, Tiibetin vanhimman *historiallisen* teoksen, mukaan – ja Amida Buddhaksi kutsutun filosofisen abstraktion välillä on suuri ero, viimeksi mainitun nimen siirtyessä nyt maalliselle buddhalle, Gautamalle.

[z427][b393]

LUKU 49

TSONG-KHA-PA – KIINAN LOHANIT

Artikkelissa ”Reincarnation in Tibet” julkaistiin Tsong-kha-pasta kaikki se, mitä voitiin sanoa.² Siinä esitettiin, että tämä uudistaja ei ollut, kuten parsioppineet ovat väittäneet, taivaallisista dhyâneista eli viidestä taivaallisesta buddhasta yhden inkarnaatio, jonka sanotaan olleen Shâkyamunin luoma sen jälkeen kun tämä oli kohonnut nirvânaan, vaan hän oli itse Amita Buddhan inkarnaatio. Gon-passa, Tashi-lhunpon pääluostarissa säilyneet asiakirjat osoittavat, että Sang-gyas jätti ”läntisen paratiisin” seudut ruumiillistuakseen Tsong-kha-pana sen johdosta, että hänen salaiset oppinsa olivat rappeutuneet.

Chön hyvä laki [maagiset kyvyt] vajosi poikkeuksetta noituuteen tai ”mustaan magiaan” aina kun siitä tuli julkinen. Dvijoille, hoshangeille [kiinalaisille munkeille] ja lamoille ainoastaan voitiin huoletta uskoa kaavat.

Allah jne. olla. Ja elleivät ne ole yksinkertaisesti ”merkkejä aatteista”, tämä osoittaisi vain, että mielet, jotka vastaanottavat ne muutoin, eivät ole ”filosofisia”. Tuskin mak-saa vaivan todistaa, että tämännimisiä persoonallisia, eläviä jumalia on todellisuudessa olemassa.

¹ Kiinalainen Amitâbha (Wu-liang-shu) ja tiibetiläinen Amitâbha (Od-pag-med) ovat nyt tulleet persoonallisiksi jumaliksi halliten ja eläen sukhâvatîn eli tushitan (tiibetiksi: devachan [ja ganden]) taivaallisella alueella, kun taas filosofisten hindujen âdi-buddha ja filosofisten kiinalaisten ja tiibetiläisten Amita Buddha tarkoittavat muinaisia universaaleja aatteita.

² Ks. *The Theosophist*, maaliskuu 1882, s. 146. [B. C. W., IV, 8-19.]

Ennen Tsong-kha-pan aikaa Tiibetissä ei ollut yhtään Sang-gyasin (Buddhan) inkarnaatiota.

Tsong-kha-pa antoi ne merkit, joiden avulla voitaisiin tuntea kahdestakymmenestäviidestä bodhisattvasta¹ eli taivaallisesta buddhasta (dhyâni-chohanista) jonkun läsnäolo ihmisruumiissa, ja hän kielsi ehdottomasti nekromantiikan, henkien manaamisen. Tämä johti erimielisyyteen lamojen keskuudessa, ja tyytymättömät liittoutuivat alkuperäisten böniien kanssa uudistettua lamalaisuutta vastaan. Jopa nykyisin he muodostavat voimakkaan lahkoon harjoittaen mitä inhottavimpia rituaaleja kaikkialla Sikkimissä, Bhutanissa, Nepalissa ja jopa Tiibetin rajamailla. Silloin se oli pahempaa. Tashi- eli Teshu-laman² luvalla noin sata lohania (arhatia) torjuakseen erimielisyyden muutti [z428] kuuluisaan luostariin Kiinassa lähellä Tien-t'aita, missä heidät tunnettiin pian ja tunnetaan yhä legendaarisen tiedon haltijoina. Heidä olivat jo edeltäneet toiset lohanit,

Tathâgatan maailmankuulut oppilaat, joita kutsuttiin ”sointuvaäänisiksi” sen vuoksi, että he pystyivät laulamaan mantroja maagisella teholla.³

Ensimmäiset tulivat Kashmirista vuonna 3000 kali-yugaa (noin 100 eaa.),⁴ kun taas viimeiset saapuivat neljäntoista vuosisadan lopussa, 1500 vuotta

¹ Kahdenkymmenenviiden buddhan (bodhisattvan) läheinen yhteys hindujen kahdeksankymmeneneviiteen tattvaan (ehdonalainen eli rajallinen) on mielenkiintoinen.

² On erikoista huomata, miten tärkeinä eurooppalaiset orientalistit pitivät Lhasan dalai-lamoja, ja heidän kertakaikkinen tietämättömyytensä Tashi (eli Teshu) -lamojen suhteen, vaikka juuri viimeksi mainitut aloittivat Buddha-inkarnaatioiden hierarkkisen sarjan ja ovat *de facto* Tiibetin ”paaveja”. Dalai-lamat olivat Ngawang Lobzangin, Teshu-laman luomuksia, joka viimeksi mainittu itse oli Amitan kuudes inkarnaatio Tsong-Kha-pan kautta, vaikka kovin harvat näyttävät tietävän sen. [Ngawang Lobzang (Ngag-dbang-bLo-bzang) on viidennen Dalai-laman nimi. Hän antoi opettajalleen Tashilhünpon luostarin apotti Lobzang Chökyi Gyaltzenille arvonimen Panchenrinpoche. Ks. *B. C. W.*, IV, 12 av.]

³ Mantran laulaminen ei ole rukous vaan paremminkin maaginen lause, jossa okkultinen syy-yhteyden laki yhdistyy sen esittäjän tahtoon ja tekoihin ollen niistä riippuvainen. Se on sanskritin äänneiden perättäisyyttä ja kun sen sana- ja lauseketjut äännettään *Atharvavedan* maagisten sanakaavojen tapaan, joita vain harvat ymmärtävät, jotkut mantrat tuottavat silmänräpäyksellisen ja erittäin ihmeellisen vaikutuksen. Esoteerisessa merkityksessään se sisältää *vâchin* (”mystisen puhunnan”), joka piilee mantrassa tai pikemmin sen äänissä, koska tavalla tai toisella tuo vaikutus syntyy eetterivärähtelyjen mukaan. ”Sointuvaäänisiä laulajia” kutsuttiin tuolla nimellä, koska he olivat mantrojen tuntijoita. Tästä johtuu Kiinasta peräisin oleva legenda, että Fang-Kuang-luostarin munkit kuulevat aamunkoitteessa lohaneiden laulun ja sen sävelmän kammioissaan. (Ks. *Biography of Chi-K'ai T'ien-t'ai-han-chi'ssa.*) [Ks. Leon Hurvitz, *Chih-I*, Bruxelles Juillet, 1962.]

⁴ Kuuluisa lohan, Mâdhyantika, joka käännöksi kuninkaan ja koko Kashmirin maan buddhalaisuuteen, lähetti joukon lohaneita saarnaamaan Hyvää Lakia. Hän oli se kuvanveistäjä, joka pystytti Buddhalle upean 30 metrin korkuisen patsaan, jonka

myöhemmin; ja koska he eivät mahtuneet Yihigchingin luostariin, he rakensivat omaan käyttöönsä kaikkein suurimman luostarin Pu-ton (Buddha eli Put Kiinassa) pyhälle saarelle Chou-shanin maakuntaan [nyk. Putuo-saari Zhoushansaarilla, Zhejiang-maakunnassa]. Siellä Hyvä Laki, [z429] ”sydämen oppi”, kukoisti useita vuosisatoja. Mutta kun joukko länsimaisia ulkomaalaisia häpäisi saaren pyhyyden, johtavat lohanit lähtivät ———vuorille. Pi-yün-sin pagodassa lähellä Pekingiä kävijä voi yhä nähdä ”viidensadan lohanin hallin”. Ensin tulleiden patsaat sijaitsevat alapuolella, kun taas eräs yksinäinen lohan on sijoitettu aivan rakennuksen katon alle. Rakennus on ilmeisesti rakennettu heidän käyntinsä muistoksi.

Orientalistien teokset ovat täynnä huomattavia kertomuksia arhateista (adepteista), joilla oli ihmeidentekijän kykyjä, mutta niistä puhutaan – milloin aihetta ei voida välttää – avoimen halveksuvasti. Ryhtyessään selittämään eri uskontoja, he joko täydellisestä tietämättömyydestä tai tahallisesta välinpitämättömyydestä niissä olevan okkulttisen aineksen ja symboliikan tärkeyttä kohtaan, käyvät yleensä sellaiset kohdat nopeasti läpi ja jättävät kääntämättä. Pelkän kohtuuden nimessä olisi kuitenkin myönnettävä, että niin paljon kuin yleinen kunnioitus ja kuvittelu ovatkin saattaneet liioitella kaikkia sellaisia ihmetekoja, ”pakanallisten” aikakirjojen ihmeet eivät ole yhtään vähemmän luotettavia tai oikeaksi todistettuja kuin kirkon aikakirjoissa esitettyjen lukuisien kristillisten pyhimysten ihmeet. Kummallakin on yhtäläinen oikeus paikkaansa historiassa.

Jos buddhalaisuutta vastaan suunnatun vainon alettua Intiassa ei enää kuulu arhateista, se johtui siitä, että heidän antamiensa lupausten estäessä vastatoimenpiteet heidän oli jätettävä maa ja etsittävä yksinäisyyttä ja turvaa Kiinasta, Tiibetistä, Japanista ja muualta. Bramiinien papillisten kykyjen ollessa tuohon aikaan rajattomat buddhalaisuuden simoneilla ja apollonioksilla oli yhtä suuret mahdollisuudet tulla brahmalaisten irenaeusten ja tertullianusten tunnustamiksi ja arvostamiksi kuin oli heidän seuraajillaan juudealaisessa ja roomalaisessa maailmassa. Vuosisatoja myöhemmin tapahtui kristinuskossa samanlainen historiallinen näytelmäharjoitus. Kuten kristinuskon niin kutsuttujen ”harhaoppisuuden isien” tapauksessa, buddhalaisia arhateja ei vainottu *Vedojen* tai pyhien tavujen hylkäämisestä vaan siitä syystä, että he ymmärsivät liian hyvin kummankin salaisen merkityksen. Heidän oli muutettava maasta yksinkertaisesti siksi, että heidän tietojaan pidettiin vaarallisina ja heidän läsnäoloaan Intiassa ei-toivottavana.

Itse bramiinien joukossa oli useita vihittyjä. Jopa nykyisin voi löytää erittäin lahjakkaita sadhuja ja joogea, joiden on pysyttävä huomaamattomina

---

Hsüan-tsang näki Dardussa, Punjabista pohjoiseen. Koska sama kiinalainen matkaaja mainitsee 10 lin päässä Peshawarista temppelin – 100 metriä ympärysmitaltaan ja 260 metriä korkea – joka oli jo hänen aikanaan (500 jaa.) 850 vuotta vanha, Koeppen olettaa, että niin kauan sitten kuin vuonna 292 eaa. buddhalaisuus oli vallitseva uskonto Punjabissa.

[z430] ja varjossa johtuen ehdottomasta vaitiolosta, joka heille on määrätty heidän vihkimyksessään, ja myös anglointialaisten tuomioistuinten pelosta. Näissä tuomareita määrätään pitämään kaikkien epätavallisten kykyjen näyttämistä tai väitettä niistä silmäkääntötemppeina ja huijauksena ja mennyttä saatetaan arvostella nykyisyyden nojalla. Ajanlaskumme alun jälkeisinä vuosisatoina sisäisten temppealien ja mathamien (luostariyhdyksuntien) vihityt valitsivat korkeamman neuvoston, jonka johtajana oli kaikkivoipa Brahmâtma, kaikkien noiden mahâtmojen korkein pää. Näitä tehtäviä saattoi suorittaa vain tietyn iän saavuttanut bramiini ja juuri hän oli mystisen sanakaavan ainoa suojelija ja hierofantti, joka loi suuret adeptit. Ainoastaan hän osasi selittää pyhän sanan AUM ja kaikkien uskonnollisten symbolien ja rituaalien merkityksen. Ja jos joku korkeamman asteen vihityistä paljasti edes yhden totuuden maallikoille, vaikkapa vain pienimmän hänelle uskotuista salaisuuksista, hänen oli kuoltava. Se, joka vastaanotti salaisuuden, otettiin hengiltä.

Mutta silloin oli olemassa kuten on vieläkin sana, joka sivuuttaa mystisen yksitavuisen ja tekee sen, joka saa haltuunsa sen avaimen, lähes bramiinin veroiseksi. Vain brahmâtmoilla oli tuo avain, ja me tiedämme, että tänäkin päivänä on Etelä-Intiassa kaksi suurta vihittyä, joilla on se. Se voidaan antaa vasta kuoleman kynnyksellä, sillä se on ”kadonnut sana”. Ei mikään kidutus, ei mikään inhimillinen voima voi pakottaa tuota sanaa tietävää bramiinia sen paljastamiseen. Se on hyvin varjeltu myös Tiibetissä.

Tämä salaperäisyys ja syvä arvoitus ovat todella masentavia, koska vain he – Intian ja Tiibetin vihityt – voisivat kokonaan karkottaa paksun verhon okkultismin historian edestä ja saada sen väitteet yleisesti hyväksytyiksi. Tällä aikakaudella vain harvat tuntevat delfoilaisen käskyn ”*Tunne itsesi*”. Siitä ei pidä kuitenkaan syyttää adepteja, jotka ovat tehneet kaiken mahdollisen ja menneet niin pitkälle kuin heidän sääntönsä ovat sallineet avatakseen maailman silmät. Ja samalla kun eurooppalainen kammoaa okkultistien osaksi tulutta armotonta pilkkaa ja yleistä panettelua, aasialaisen lannistavat heidän omat pandiittinsa. Nämä tunnustavat olevansa sen synkän käsityksen vallassa, ettei mikään bîja vidyâ, mikään arhatius (adeptius) ole mahdollinen kaliyugan (”mustan kauden”) aikana, [z431] jota paraikaa elämme. Jopa buddhalaisille opetetaan Herra Buddhan ennustaneen, että kyky sammuisi tuhannessa vuodessa hänen kuolemansa jälkeen. Mutta tämä on selvä erehdys. *Dîgha Nikâyassa* Buddha sanoo:

Kuule, Subhadra, maailma ei tule koskaan olemaan ilman rahateja, mikäli veljeskuntamme askeetit pitävät perusteellisesti kiinni ohjeistani.

Krishna esittää *Bhagavadgîtâssa* bramiinien esittämää ristiriitaista näkemystä muistuttavan ajatuksen. Lisäksi menneenä, jopa nykyaikana on esiintynyt monia sadhuja ja ihmeiden tekijöitä. Sama pätee Kiinan ja Tiibetin suhteen. Tsong-kha-pan käskyihin kuuluu yksi, joka velvoittaa siihen, että rahatit (arhatit) yrittävät valistaa maailmaa ”valkoiset barbaarit” mukaan luettuna jokaisen vuosisadan erityisenä ajanjaksona. Tähän päivään mennessä mitkään

näistä yrityksistä eivät ole olleet kovin menestyksellisiä. Epäonnistuminen on seurannut toista. Onko meidän selitettävä tämä tietyn ennustuksen valossa? Sanotaan, että siihen saakka, jolloin Panchen-rinpoche (suuri viisauden jalokivi)¹ suvaitsee jälleensyntyä Pelingin (länsimaalaisten) maahan ja esiintyen henkisenä valloittajana (chom-den-da'na) hävittää aikojen erehdykset ja tietämättömyyden, ei juuri kannata yrittää poistaa Peling-pan (Euroopan) väärinkäsityksiä: sen pojat eivät kuuntele ketään. Toinen ennustus selittää, että salainen oppi tulee säilymään koko puhtaudessaan Bod-yulissa (Tiibetissä) vain siihen asti, kunnes maahanhyökkääjät tulevat sinne. Juuri länsimaalaisten vierailu, miten ystävällinen tahansa, olisi tuhoisa tiibetiläisille asukkaille. Tässä on todellinen syy tiibetiläisten eristyneisyyteen.²

[z432][b397]

LUKU 50

VIELÄ MUUTAMAN VÄÄRINKÄSITYKSEN OIKAISU

Huolimatta laajalle levinneistä väärinkäsityksistä ja virheellisyyksistä – jotka usein ovat mitä huvittavimpia sen mielestä, jolla on varmaa tietoa todellisista opeista – koskien buddhalaisuutta yleensä ja Tiibetin buddhalaisuutta erityisesti, kaikki orientalistit ovat sitä mieltä, että Buddhan ensimmäinen tavoite oli johtaa ihmiset pelastukseen. Tähän hän pyrki opettamalla heille suurinta puhtautta ja hyvettä ja vierottamalla heidät illusorisen maailman palvelemisesta ja kiintymyksestä ihmisen vielä illusorisempaan – koska se on niin lyhytaikainen ja epätodellinen – ruumiiseen ja fyysiseen itseen.

Entä mitä hyötyä on hyvästä ja hyveellisestä elämästä, joka on täynnä kieltäyksiä ja kärsimyksiä, jos sen ainoana seurauksena on tyhjäksi tuleminen sen lopussa? Jos jopa sellaisen korkean täydellisuuden saavuttaminen, joka saa vihityn muistamaan menneiden elämiensä koko sarjan ja näkemään tulevat elämät sisäisen, jumalallisen silmänsä täydellisen kehittymisen seurauksena ja hankkimaan tietoa, joka paljastaa syyt³ olemassaolon alituisesti uusiutuviin sykleihin, – jos se johtaa hänet lopulta olemattomuuteen eikä mihinkään muuhun, silloin koko järjestelmä on älytön, ja epikurolaisuus on paljon filosofisempi kuin tuollainen buddhalaisuus. Se, joka ei voi ymmärtää hienon hienoa ja kuitenkin vakuuttavaa eroa aineellisessa eli fyysisessä tilassa olemisen ja puhtaasti henkisen olemassaolon – hengen eli ”Sielun elämän” – välillä, ei tule koskaan ymmärtämään Buddhan suuria opetuksia täydellisessä arvossaan, ei edes niiden eksoteerista muotoa.

¹ Tashilhünpo-luostarin johtajalaman arvonimi.

² [Ks. *Lucifer*, XV, s. 97-98, ja *B. C. W.*, VI, 105., suomeksi: H. P. Blavatsky, *Jumalten viisaus*, s. 111.]

³ Kaksitoista nidänaa, joita Tiibetissä kutsutaan nimellä Tin-brel Chug-nyi ja jotka perustuvat ”neljään totuuteen”.

Persoonallinen olemassaolo aiheuttaa tuskaa ja surua: kollektiivinen ja persoonaton ikuinen elämä on täynnä jumalallista autuutta ja iloa ikuisesti, eivätkä syyt tai seuraukset pimennä sen valoa. Ja sellaisen ikuisen elämän toivominen on koko buddhalaisuuden avain. Jos meille kerrotaan, että persoonaton olemassaolo ei ole ollenkaan olemassaoloa vaan merkitsee tyhjäksi tulemistä, kuten jotkut ranskalaiset reinkarnationistit väittävät, silloin me kysymme: mitä eroa on egon henkisessä tietoisuudessa, jos hän astuu nirvânaan täynnä muistoja vain omista persoonallisista elämistään – [z433] kymmenistä tuhansista nykyisten reinkarnationistien mukaan – tai jos se sulautuneena täysin parabrahamniseen tilaan yhtyy kaikkeuteen, absoluuttiseen tuntoon ja absoluuttiseen tietoon vastaavista kollektiivisista ihmiskunnista? Heti kun ego elää vain kymmenen selvää yksilöllistä elämää, hänen on ehdottomasti kadotettava yksi itsensä ja sekoitettava – sulauduttava, niin sanoaksemme – näihin kymmeneen itseen. Näyttää todella siltä, että niin kauan kuin tämä suuri mysteeri pysyy kuolleenä kirjaimena länsimaisten ajattelijoiden ja erityisesti orientalistien maailmalle, niin kauan viimeksi mainitut eivät yritä selittää sitä totuuden hyväksi.

Kaikista vallitsevista uskonnonfilosofioista buddhalaisuus on vähiten ymmärretty. Lassenit, Weberit, Vasiljevit, Burnoufit ja Julienit ja jopa sellaiset tiibetiläisen buddhalaisuuden ”silminnäkiäjät” kuin Csoma de Körös ja Schlegelit ovat tähän asti vain lisänneet sekaannusta ja hämmennystä. Kukaan heistä ei ole koskaan saanut tietojaan alkuperäisestä Gelugpa-lähteestä: kaikki ovat arvostelleet buddhalaisuutta niiden tiedonmurujen perusteella, joita he ovat poimineet Tiibetin rajaseutujen luostareista ja bhutanilaisten ja lepchojen, böniä ja punamyssy-dugpojen tiheään kansoittamista maista kautta koko Himalajan linjan. Burjaateilta, shamaaneilta ja kiinalaisilta buddhalaisilta ostettuja satoja teoksia on luettu ja käännetty, varustettu selityksin ja tulkittu säännöllisesti väärin. Esoteeriset koulut lakkaisivat olemasta nimensä arvoisia, mikäli niiden kirjallisuudesta ja opeista tulisi niiden vihkimättömien uskonveljien, saatikka sitten länsimaisen yleisön omaisuutta.

Tämä on pelkkää tervettä järkeä ja logiikkaa. Orientalistimme ovat kuitenkin aina kieltäytyneet tunnustamasta tätä tosiasiaa. Niinpä he ovat jatkaneet vakavia keskustelujaan jumalienkuvien, ”ennustavien taulujen” ja ”neliökilpikonnessa” olevien ”Phurbun¹ maagisten hahmojen” vastaavista ansioista ja järjettömyyksistä. Millään näistä ei ole mitään tekemistä gelugpan tai edes sakyapa- ja kadampa-lahkojen sivistyneimpien edustajien todellisen filosofisen buddhalaisuuden kanssa. Kaikki tuollaiset ”laatat” ja uhritaulut, maagiset chinsreg-ympyrät jne. saatiin tunnetusti Sikkimistä, Bhutanista ja Itä-Tiibetistä, böneiltä ja dugpoilta. Siitä huolimatta niiden sanotaan olevan tiibetiläisen buddhalaisuuden tunnusmerkkejä! Olisi yhtä reilua arvostella piispa Berkeleyn lukematta jäänyttä filosofiaa sen jälkeen kun on tutkinut kristinus-

¹ [Phurbu, ’naula’ on rituaalitikari. Se on Vajrakilan symboli, ks. René Gothóni ja Mahâpañña (Mikael Niinimäki), *Buddhalainen sanasto ja symboliikka*, s. 106.]

koa napolilaisen *lazzaronin* klovnipalvonnasta käsin, tanssinut mystistä gigue-tanssia Pipin epäjumalankuvan edessä tai kantanut [z434] Cosmon ja Domianon vahafallos-votiivilahjaa Tserniessä.

On aivan totta, että alkuperäiset shrâvakat (kuulijat) ja shramanat (”ajatuk-sen hallitsijat” ja ”puhtaat”) ovat rappeutuneet ja monet buddhalaiset lahkot vajonneet pelkkään dogmatismiin ja ritualismiin. Kuten kaikki muut esoteeriset, puoliksi salatut opetukset, Buddhan sanat ilmaisevat kaksinaisen merkityksen, ja jokainen lahko on vähitellen väittänyt olevansa ainoa ryhmä, joka tietää oikean merkityksen, ja siten vaatinut herruutta muihin nähden. Eripuraisuus on hiipinyt sisään ja tarttunut kuin inhottava syöpäkasvain varhaisen buddhalaisuuden terveeseen ruumiiseen. Hīnayāna (eli ”pieni kulkuneuvo”) -järjestelmä vastusti Nāgārjunan mahāyāna (”suuri kulkuneuvo”) -koulua, ja vuosittaiset pyhiinvaellusmatkat pilasivat jopa Āryāsangan yogāchāran. Näitä pyhiinvaellusmatkoja Intiasta Manasarovarin rannikoille tekivät eräät takkukaiset kulkurijoukot. Nämä kiertolaiset olivat olevinaan joogea ja fakiireja, jotka pitivät vaeltamisesta enemmän kuin työstä. Teeskennelty maailman inhoaminen ja ikävät ja hyödyttömät sisään- ja uloshengitysharjoitukset ehdottoman mielenrauhan tai meditaation saavuttamiseksi ovat vieneet tämän koulun hatha-joogan alueelle ja ovat tehneet siitä brahmalaisten tirthikoiden perillisen. Ja vaikka sen srotāpanna, sen sakridāgāmin, anāgāmin ja arhatit¹ kantavat samoja nimiä melkein kaikissa kouluissa, kunkin opit eroavat kuitenkin suuresti, eikä mikään niistä todennäköisesti saavuta todellisia abhijñoja (viittä yliluonnollista epätavallista kykyä).

Eräs orientalistien päävirhe heidän arvostellessaan ”sisäisen (?) todistuksen” perusteella, kuten he asian ilmaisevat, oli se, että he olettivat, että pratyekabuddhat, bodhisattvat ja ”täydelliset” buddhat ovat buddhalaisuudessa myöhemmän kehityksen tulosta. [z435] Sillä adeptihierarkian seitsemän ja kaksitoista astetta perustuvat näihin kolmeen pääasteeseen. Ensimmäisiä ovat ne, jotka ovat saavuttaneet buddhojen bodhin (viisauden), mutta eivät tule opettajiksi.² Inhimilliset bodhisattvat ovat niin sanoakseni täydelliseen budd-

¹ Srotāpanna on sellainen, joka on saavuttanut todellisen ja epätodellisen ymmärtämisen *ensimmäisen* polun. Sakridāgāmin on kokelas, joka pyrkii yhteen korkeammista vihkimyksistä: ”sellainen joka on syntyvä vielä kerran”. Anāgāmin on sellainen, joka on saavuttanut ”kolmannen tien” eli sananmukaisesti ”se joka ei tule enää jälleensyntymään uudelleen”, *ellei hän niin tahdo*, ollen vapaa jälleensyntymään mihin tahansa ”jumalien maailmoista” tai jäämään devachaniin tai valitsemaan maallisen ruumiin ihmisrakkaudesta. Arhat on sellainen, joka on saavuttanut korkeimman polun; hän voi tahtonsa mukaan sulautua nirvānaan täällä maan päällä ollessaan.

² [Pratyekabuddha on buddhan tasolla, mutta hänen työllään maailman hyväksi ei ole mitään tekemistä sen opettamisen kanssa, ja salaperäisyyden verho on aina ympäröinyt hänen tehtävänsä. Eksoteerisista kirjoista voi löytää sellaisen merkittävän käsitteen, että hän sellaisessa voiman, viisauden ja rakkauden yli-inhimillisessä korkeudessa voisi olla itsekäs. On kuitenkin vaikea käsittää, miten tällainen käsitys on muo-

huuteen (tulevissa kalpoissa) pyrkijöitä ja he voivat nyt tarvittaessa käyttää kykyjään. ”Täydelliset” buddhat ovat yksinkertaisesti ”täydellisiä” vihittyjä. Nämä kaikki ovat ihmisiä eivätkä ruumiittomia olentoja, kuten hînayânan eksoteeriset kirjat esittävät. Heidän oikean luonteensa voi havaita vain Lugrubin eli Nâgârjunan, Mahâyâna-järjestelmän perustajan, salaisista teoksista. Nâgârjunan sanotaan olleen nâgojen (tarunomaisten ”käärmeiden”, vihityn tai mahâtman verhottu nimi) vihkimä.

Kiinalaisista asiakirjoista löydetty seipitetty kertomus, että Nâgârjuna piti oppiaan Gautama Buddhan opin vastaisena, kunnes hän havaitsi nâgojen avulla, että se oli täsmälleen sama oppi, jota Shâkyamuni itse oli salaisesti opettanut, on allegoria. Se perustuu sovintoon Himalajan vanhojen brahmalaisien salaisten koulujen ja Gautaman esoteeristen opetusten välillä, kummankin puolen vastustaessa aluksi toisen kilpailevia kouluja. Edellinen, kaikkien muiden alkuoppi, oli vakiintunut Himalajan toisella puolella kauan ennen Shâkyamunin ilmestymistä. Gautama oli sen oppilas, ja juuri näiden intialaisten viisaiden luona hän oppi Shûnyatân, tyhjyyden, ja kaiken maallisen ja katoavan ja tilapäisyyden totuudet sekä prajñâ-pâramitân eli ”joen toiselle rannalle menneen tiedon” salaisuudet, mikä vie ”täydellisen” lopulta ainoan todellisuuden seuduille. Mutta hänen arhatinsa eivät olleet hän itse. Jotkut heistä olivat kunnianhimoisia ja he muuttivat tiettyjä opetuksia suurten konsiilien jälkeen, ja näiden ”harhaoppisten” vuoksi emäkoulu ei ensin sallinut niiden sulautua kouluihinsa, kun vainot alkoivat ajaa esoteerista veljeskuntaa pois Intiasta. Mutta kun lopulta useimmat niistä suostuivat pääâshramien ohjaukseen ja valvontaan, silloin Âryâsangan yogâchâra yhdistyi vanhimpaan loosiin. Sillä juuri *siellä* on ikivanhoista ajoista ollut salassa maailman viimeinen toivo ja valo, ihmiskunnan pelastus. Tuolla koululla ja maalla on monia nimiä. Orientalistit pitävät nyt tuon maan nimeä tarunomaisen maan myytisenä nimenä. Juuri tuosta salaperäisestä maasta [z436] hindu kuitenkin odottaa Kalki-avatâraansa, buddhalainen Maitreyaansa, parsi Saoshyantiaan ja juutalainen Messiastaan, ja kristitty odottaisi myös sieltä Kristustaan – jos hän vain tietäisi siitä.

Siellä, yksin siellä vallitsee paranishpanna (Yong-Grüb), olemisen ja olemattomuuden ehdottoman täydellinen ymmärtäminen, muuttumaton todellinen olemassaolo hengessä silloinkin, kun viimeksi mainittu on ilmeisen hiljaa ruumiissa, jokaisen asukkaan ollessa siitä syystä egoton, koska hänestä on tullut täydellinen ego. Sen tyhjyys on ”itsestään olevaa ja täydellistä” – jos maallinen silmä voisi aistia ja tajuta sen – koska siitä on tullut absoluuttinen. Epätodellinen on muuttunut riippumattomaksi todellisuudeksi, ja tämän meidän maailmamme todellisuudet ovat kadonneet oman luontonsa mukaan ohueen (ei-olevaan) ilmaan. Kun ”ehdoton totuus” (don-dam-pa’i-denpa; sanskritiksi paramârthasatya) on vallannut ”suhteellisen totuuden” (Kun zab chi-den

---

dostunut. H. P. B. pyysi minua oikaisemaan erehdyksen, koska hän oli kerran ajatellamattomasti kopioinut tuollaisen selityksen muualle. – A. B.]

pa; sanskritiksi Samvritisatya), salaperäisen seudun asukkaiden oletetaan saavuttaneen tilan, jota kutsutaan mystisessä sanastossa svasamvedanaksi (”itseään analysoiva mietiskely”) ja paramârthaksi eli tuoksi persoonattomaan egoon sulautuneen persoonallisen absoluuttiseksi tietoisuudeksi, joka on kaiken, tästä syystä joka merkityksessä harhan yläpuolella. Sen ”täydelliset” buddhat ja bodhisattvat voivat olla jokaisen nopeaälyisen buddhalaisen kielellä taivaallisia, sen vuoksi saavuttamattomia olentoja, samalla kun heidän nimensä eivät ehkä sano mitään tavallisen eurooppalaisen hitaalle käsityskyvylle. Mitä se merkitsee niille, jotka ollen tässä maailmassa elävät silti illusorisen maailmamme ulkopuolella ja kaukana siitä! Heidän yläpuolellaan on vain yksi luokka nirvâneja, nimittäin cho-ku (dharmakâya) eli nirvânit ”ilman jäännöksiä” – puhdas arûpa, muotoa vailla olevat henkäykset.¹

[z437] Sieltä nousee silloin tällöin bodhisattvoja Tul-pa’i-ku (eli nirmânakâya) -ruumiissaan ja ottaen tavallisen ulkomuodon he opettavat ihmisiä. On tietoisia yhtä hyvin kuin tiedostamattomiakin inkarnaatioita.

Useimmat opit, jotka sisältyvät yogâchâraan tai muihin mahâyâna-järjestelmiin, ovat esoteerisia. Jonakin päivänä maallinen hindu ja buddhalainen voivat repiä *Raamatun* kappaleiksi ottaessaan sen sananmukaisesti. Kehitys on nopeasti leviämässä Aasiaan, ja siellä on jo tehty joitakin yrityksiä tällä suunnalla, niin että kristityille saatetaan silloin maksaa tylysti samalla mitalla. Mihin tahansa johtopäätöksiin nuo kaksi pääsevätkin, ne eivät koskaan ole puoliksikaan niin mielettömiä ja epäoikeudenmukaisia kuin jotkut niistä teorioista, joita kristityt ovat singonneet heidän vastaavia filosofioitaan vastaan. Spence Hardyn mukaan arhat astuu kuolemassa nirvânaan:

Se on, hän lakkaa olemasta.²

Ja majuri Jacobin mukaan jîvanmukta,

joka on sulautunut Brahmaan, astuu tiedottomaan ja kivenkaltaiseen olemassaoloon.³

¹ Eräs virheellinen aate saa orientalistit ottamaan kirjaimellisesti mahâyâna-koulun opetuksen kolmenlaisista ruumiista, nimittäin sprul-pa’i-sku, longs-spyod-rdzogs-pai’i-sku ja chos-sku -ruumiista, että ne kaikki koskevat nirvânista tilaa. On olemassa kahdenlaisia nirvânaa: maallinen ja puhtaasti ruumiittomien henkien nirvâna. Nämä kolme ”ruumista” ovat ne kolme verhoa – kaikki enemmän tai vähemmän fyysisiä – jotka ovat sellaisen adeptin käytettävissä, joka on kulkenut ja ohittanut Buddhan kuusi pârâmitâa eli ”polkua”. Kun hän on astunut seitsemännelle, hän ei voi enää palata maan päälle. [Ks. Csoma de Körös, *Journal of the Asiatic Society of Bengal*, 1. sarja, VII, 142; ja Schott, *Buddhismus*, s. 9., jotka esittävän sen toisin. Lainattu teokseen Schlagnitweit, *Buddhism in Tibet*.]

² [Ks. *A Manual of Buddhism*, s. 39; offset-painos vuodelta 1853: *The Chowkhamba Sanskrit Studies Series*, LVI, Varanasi 1967.]

³ *Vedânta-sâra*, kääntänyt majuri Jacob, s. 119.

Śankarâchâryan osoitetaan sanovan *Shvetâshvatara-upanishadin* johdannossaan:

Kerran syntynyt gnosis ei vaadi mitään muuta tuloksensa toteutumiseen: se tarvitsee apua vain jotta se voisi syntyä.

On päätelty, että teosofi voi niin kauan kuin hän elää tehdä hyvää ja pahaan valintansa mukaan eikä hän hanki mitään häpeätahroja, sellainen on gnosisen voima. Lisäksi on väitetty, että oppi nirvânasta johtaa siveettömiin päätelmiin, ja kaikkien aikojen kvietistejä on syytetty moraalittomuudesta.¹

Wassiljevin² ja Csoma de Körösin³ mukaan [z438]

Prasanga-koulu sai nimensä omaksumastaan erikoisesta tavastaan, jolla se päätteli kaikkien esoteeristen käsitysten järjettömyydet ja virheellisyydet.⁴

Buddhalaisen filosofian oikeat tulkinnat kruunaa tuo selitys, joka koskee Prasanga-koulun väitettä, että

Jopa arhat menee helvettiin, jos hän epäilee jotakin,⁵

tehden siten maailman suvaitsevimmasta uskonnosta sokean uskonjärjestelmän. ”Uhka” viittaa yksinkertaisesti siihen tunnettuun lakiin, että jopa vihitty voi epäonnistua ja saattaa siten tarkoituksensa täydelliseen perikatoon, jos hän epäilee hetkeäkään psyykkisten kykyjensä vaikutusta – okkultismin aakkosia, kuten jokainen kabbalisti tietää hyvin.

Tiibetiläistä Ngo-bo-nyid-med-par-smra-ba (”ne jotka kieltävät olemassaolon” eli ”pitävät luontoa mâyâna”) -lahkoa⁶ ei voi koskaan verrata hetkeäkään sellaisiin nihilistisiin tai materialistisiin kouluihin Intiassa kuin chârâvâka. Heidän näkemyksensä ovat puhtaasti vedântalaisia, jos mitkään. Ja jos yogâchâreja voidaan verrata vishishtâdvaitalaisiin ja kutsua tiibetiläisiksi vishishtâdvaitalaisiksi, silloin prasanga-koulu on varmasti sama kuin maan advaita-filosofia. Se jakautui kahtia; toisen eli svatântrika-madhyamika-koulun perusti alun perin Bhâvaviveka ja toisen [eli prasangika-madhyamikan] Buddhapâlita. Kummassakin on eksoteerinen ja esoteerinen puolensa. On välttämätöntä kuulua viimeksi mainittuun tietääkseen jotain tuon kaikkein metafyyysisimmän ja filosofisimman lahkon esoteerisista opeista.

¹ *Sama*, s. 122.

² *Der Buddhismus*, s. 327, 357 eteenpäin, Schlagintweit lainannut.

³ *Buddhism in Tibet*, s. 41.

⁴ *Sama*.

⁵ *Buddhism in Tibet*, s. 44.

⁶ He myöntävät myös ainoan ehdottoman puhtaan luonnon, Parabrahamanin, olemassaolon; kaiken illuusion sen ulkopuolella; että yksilöllinen sielu – ”universaali” säde – johtaa olemassaolon ja asioiden todelliseen luonteeseen yksin joogan avulla.

Chandrakirti (Dava Dagpa) kirjoitti kommentaarinsa Prasanga-opeista ja opetti julkisesti. Hän sanoo selvästi, että on kaksi tapaa astua nirvânaan johtavalle ”tielle”. Jokainen hyveellinen ihminen voi saavuttaa naljor-ngonsumin (”meditaatio itsehavainnon kautta”) avulla neljän totuuden intuitiivisen ymmärtämisen ilman [z439] että kuuluu johonkin luostarikuntaan tai on vihitty. Tässä tapauksessa pidettiin harhaoppisena väittää, että näkyihin, jotka voivat syntyä tuollaisen meditaation tai vijñânan (sisäisen tiedon) seurauksena,¹ ei voi sisältyä virheitä (namtog eli vääriä näkyjä), sillä niihin voi. Vain âlayalla, jolla yksin on ehdoton ja ikuinen olemassaolo, voi olla ehdotonta tietoa, ja jopa vihitty nirmânakâya-ruumiissaan² voi joskus tehdä virheen hyväksyessään väärän oikean sijasta tutkiessaan ”syytä vailla oleva” maailmaa. Ainoastaan dharmakâya bodhisattva on erehtymätön ollessaan todellisessa samâdhissa. Âlaya eli nying-po, ollen kaiken juuri ja perusta, näkymätön ja käsittämätön inhimilliselle silmälle ja ymmärrykselle, voi heijastaa vain heijastuksensa – ei itseään. Siten tuo heijastus kuvastuu, kuten Kuu tyyneen ja kirkkaaseen veteen, ainoastaan himottomaan dharmakâya-ymmärrykseen, ja sen vääristää kiitävä kuva kaikesta, mikä tajutaan mielessä, joka itse häiriintyy helposti.

Lyhyesti sanoen, tämä oppi vastaa rāja-yogaa, jonka harjoitukseen kuuluu kaksi samâdhi-tilaa. Toinen ”teistä” johtaa autuuden piiriin (sukhâvatî eli devachan), missä ihminen nauttii täydellisestä, puhtaasta onnesta, mutta on kuitenkin vielä yhteydessä persoonalliseen olemassaoloon. Toinen tie johtaa täydelliseen vapautumiseen harhan, itsen ja epätodellisuuden maailmoista. Ensimmäinen on avoinna kaikille ja se saavutetaan vain ansioiden avulla. Toinen – sata kertaa nopeampi – saavutetaan tiedon (vihkimyksen) avulla. Siten prasanga-koulun seuraajat ovat lähempänä esoteerista buddhalaisuutta kuin yogâchârit. Sillä heidän näkemyksensä ovat samat kuin salaisimpien koulujen, ja vain näiden oppien kaiku kuullaan Yam-yang-shay-ba'n teksteissä³ ja muissa yleisessä [z440] käytössä olevissa teoksissa.

Esimerkiksi aikaa koskevan kolmijaon sijasta esitetään yleisissä teoksissa epätodellinen kaksijako, nimittäin a) että ei ole menneisyyttä eikä tulevaisuutta, kummankin näistä jaoista ollessa vastaavuussuhteessa nykyisyyteen; ja b) että asioiden todellisuutta ei voi koskaan aistia tai tajuta kukaan muu kuin se, joka on saanut dharmakâya-ruumin. Tässä on jälleen tukala kohta, koska tämä

¹ Sama, 44.

² Nirmânakâya (kansanomaisesti myös nirvânakâya) on ruumis eli Itse ”jäännöksin” eli niiden maallisten ominaisuuksien, kuitenkin henkistettyjen, vaikutus, jotka takeruvat yhä tuohon Itseen. Vihitty dharmakâyassa tai nirvânassa ”ilman jäännöksiä” on jïvanmukta, täydellinen vihitty, joka erottaa korkeamman itsensä kokonaan ruumiistaan samâdhin aikana. [Kannattaa panna merkeille, että tässä käytetään näitä kahta sanaa toisessa merkityksessä kuin mitä aikaisemmin on esitetty. – A. B.] [Jotkut opiskelijat kysyivät tästä, ks. edellä, s. //366, /400-401.]

³ [H. P. B. viittaa tässä luultavasti hänen tekstikirjaansa *Suuri periaatteiden selitys*. Sitä on kommentoinut ja sen on osittain kääntänyt Jeffrey Hopkins teokseensa *Meditation on Emptiness*, Lontoo 1983. – Z.]

ruumis ”ilman jäännöksiä” vie vihityn täydelliseen parinirvânaan, jos hyväksymme eksoteerisen selityksen sanatarkasti, eikä hän sen vuoksi voi aistia eikä tajuta. Mutta ilmeisesti orientalistimme eivät huomaa varoitusta sellaisissa epäsuhdissa, ja he etenevät pohdiskelussaan pysähtymättä miettimään sitä. Mystisismiä koskevan kirjallisuuden ollessa tavattoman laaja ja pelkästään Venäjän, joka on ollut yhteydessä burjaatien, shamaanien ja mongolialaisten kanssa, ostettua kokonaisia kirjastoja Tiibetistä kertovaa kirjallisuutta oppineiden pitäisi jo tähän mennessä tietää paremmin. Riittää kuitenkin kun lukee mitä Csoma kirjoitti Kâlachakra-järjestelmän¹ alkuperästä tai Wassiljev buddhalaisuudesta ollakseen valmis luopumaan toivosta, että näkisi heidän menevän ”kielletyn hedelmän” kuoren alle. Kun huomaa Schlagintweitin sanovan, että tiibetiläinen mystiikka ei ole joogaa,

...[tuota] abstraktia omistautumista, jonka avulla hankitaan yliluonnollisia kykyjä,²

kuten Wilson määritteli joogan, vaan että se liittyy läheisesti Siperian shamanismiin ollen ”melkein kuin tântrika-rituaali” ja että Tiibetin *zung* on ”*dhârânî-loitsuja*” ja *gyû* vain *tantra* – arvosteltaessa esikristillistä tantraa nykyisten tântrikoiden riittien perusteella –, näyttää melkein oikeutetulta olettaa, että materialistiset orientalistimme ovat toimineet lähetyssaarnaajien parhaimpina ystävinä ja liittolaisina. Kaikki paikat, joita maantieteilijämme eivät tunne, näyttävät olevan olemattomia. Siten

”Mystiikan sanotaan olevan peräisin tarunomaisesta maasta, [z441] Shambhalasta... Csoma, *huolellisten* tutkimustensa perusteella, sijoittaa tämän [tarunomaisen?] maan Syrdarjan [Jaksartes-joen] toiselle puolelle 45. ja 50. leveysasteen välille pohjoista leveyttä. Se tunnettiin ensin Intiassa vuonna 965 jaa., ja tuotiin...Tiibetiin Intiasta Kashmirin kautta vuonna 1025 jaa.”³

”Se” tarkoittaa Dus-Kyi-’Khorloa eli tiibetiläistä mystiikkaa. Järjestelmästä, joka on yhtä vanha kuin ihminen ja joka tunnettiin Intiassa ja jota harjoitettiin ennen kuin Euroopasta oli tullut manner, ”tiedettiin ensi kerran”, kuten meille kerrotaan, vasta yhdeksän tai kymmenen vuosisataa sitten! Sen kirjojen teksti nykyisessä muodossaan saattaa ”olla peräisin” jopa myöhemmältä ajalta, sillä on olemassa lukuisia sellaisia tekstejä, joita lahkot ovat peukaloineet, jotta ne sopisivat jokaisen käsityksiin. Mutta kuka on lukenut alkuperäisen, Tsong-kha-pan uudelleen kirjoittaman kirjan ja hänen kommentaarinsa Dus-

¹ Dus-Kyi-’Khorlon (”Ajan pyörän”) ”pyhät” kirjat. Ks. *Journal of the Asiatic Society of Bengal*, II, 57-59. Nämä teokset annettiin Sikkim-dugpojen käsiin Tsong-Kha-pan uudistuksen ajasta lähtien.

² *Glossary of Judicial and Revenue Terms*, (H. W. Wilsonin artikkelissa ”Yoga”), lainattu teokseen *Buddhism in Tibet*, s. 47.

³ *Buddhism in Tibet*, s. 47 ja 48.

Kyi-'Khorlosta? Ottaen huomioon, että tämä suuri uudistaja poltti jokaisen noituutta käsittelevän kirjan, jonka hän saattoi saada käsiinsä vuonna 1387, ja että hän on jättänyt jälkeensä kokonaisen kirjaston omia teoksiaan – josta kymmenettä osaakaan ei ole koskaan tehty tunnetuksi – edellä esitetyn kaltaiset selostukset ovat liioittelematta harkitse mattomia. Sellaista ajatusta on myös vaalittu – abbé Hucin esittämän erikoisen olettamuksen perusteella – että Tsong-kha-pa sai viisautensa ja hankki epätavalliset kykynsä seurustellessaan erään länsimaisen muukalaisen kanssa, jolla oli ”huomattavan pitkä nenä”. Kunnon pastori uskoo, että tämä muukalainen oli eurooppalainen lähetys saarnaaja, ja tästä johtuu Tiibetin uskonnollisen rituaalin ja roomalaiskato lisen jumalanpalveluksen huomattava samankaltaisuus. Sangviininen ”Jehovan lama” ei kuitenkaan sano, keitä olivat ne viisi ulkomaalaista, jotka ilmestyivät Tiibetiin vuonna 381 ajanlaskuamme hävitäkseen yhtä äkkiä ja salaperäisesti kuin olivat tulleetkin jätettyään kuningas Lhatotori Nyen-tsenille ohjeet, miten käyttää erään arkun tiettyjä esineitä. Arkku oli ”pudonnut taivaasta” hänen läsnä ollessaan tasan viisikymmentä vuotta aikaisemmin eli vuonna 331 jaa.¹

[z442] Eurooppalaiset oppineet ovat yleensä sekoittaneet toivottomasti itämaiset aikamääräykset, ja kaikkein eniten on erehdytty tiibetiläisen buddhalaisuuden tapauksessa. Siten, samalla kun jotkut aivan oikein hyväksyvät seitsemännän vuosisadan buddhalaisuuden omaksumisajankohdaksi, on toisia – sellaisia kuin Lassen ja Koeppen esimerkiksi – jotka osoittavat arvovaltaisesti muuta. Toisen mukaan buddhalaisuus rakennettiin Kailâsa-vuoren rinteille niin kauan sitten kuin vuonna 137 eaa.,² ja toinen puolestaan sijoitti buddhalaisuuden Punjabiin ja siitä pohjoiseen alkamaan niin varhain kuin vuonna 292 eaa. Ero vaikkakin vähäpätöinen – vain 1000 vuotta – on kuitenkin hämmästyttävä. Mutta jopa tämä selittyy helposti esoteerisin perustein. Buddhalaisuus – Buddhan verhottu esoterismi – vakiintui ja juurtui kristillisen ajan seitsemännellä vuosisadalla, ja todellinen esoteerinen buddhalaisuus eli Tathâgatan oppien ydin, itse henki, tuotiin synnyinpaikalleen, ihmiskunnan kehtoon Buddhan valittujen arhatien välityksellä, jotka arhatit lähetettiin etsimään sille varma turvapaikka, koska

Viisas oli ymmärtänyt vaarat heti kun hän oli astunut Thonglamiin (“näkemisen tie” eli selvänäköisyys).³

¹ *Buddhism in Tibet*, s. 63 ja 64. Arkusta löydetyt esineet, jotka on lueteltu eksoteerisessä legendassa, ovat tietysti symbolisia. Niistä voidaan ehkä löytää maininta *Kanjurissa*. Niiden sanottiin olevan: 1) kaksi yhteen liitettyä kättä; 2) pienois-chörten (stûpa eli pyhäinjäännösmonumentti); 3) talismaani, johon on kaiverrettu ”Om mani padme hûm”; 4) uskonnollinen kirja, *Zamatog* (”rakennettu kulkuneuvo” [Kârandavyûhasûtra]).

² C. Lassen, *Alterthumskunde*, ii, 1072.

³ [Kolmas viisivaiheisesta tiestä. Ks. Tenzin Gyatso, 14. Dalai-lama, *The Opening of the Wisdom Eye*, s. 104-119, Theosophical Publishing House, Wheaton 1972.]

Noituuteen vajonneiden kansojen keskuudessa yritys epäonnistui. Vasta kun ”sydämen opin” koulu oli sulautunut edeltäjäänsä, vakiintunut paljon aikaisemmin Länsi-Tiibetin puoleisella rinteellä, buddhalaisuus juurtui lopulta kaksine erillisine kouluineen – esoteerinen ja eksoteerinen jako – Bön-pon maassa.

[z443][b406]

LUKU 51

”SILMÄN OPPI” JA ”SYDÄMEN OPPI” ELI ”SYDÄMEN SINETTI”

Prof. Albrecht Weber oli oikeassa väittäessään, että pohjoisbuddhalaisilla

Ainoastaan on nämä [buddhalaiset] pyhät kirjoitukset täydellisinä.

Sillä samalla kun eteläbuddhalaisilla ei ole mitään käsitystä esoteerisen opin – joka on kätkeyty kuin helmi jokaisen uskonnon simpukankuoreen – olemassaolosta, kiinalaiset ja tiibetiläiset ovat säilyttäneet paljon salaista tietoa. Vaikka Gautaman julkisesti saarnaama oppi on nykyisin rappeutunut, sitä säilytetään kuitenkin sellaisissa Kiinan luostareissa, jotka sijaitsevat vieraiden saavuttamattomissa. Ja vaikka yli 2000 vuoden aikana jokainen uusi ”uudistaja” on ottanut jotain pois alkuperäisestä opista ja korvannut sen jollakin omalla teoriallaan, totuus asustaa kuitenkin vielä nykyisinkin suurten joukkojen keskuudessa. Mutta vain Himalajan toisella puolella olevissa turvapaikoissa – vapaasti sanottuna Tiibetissä – vaikeapääsuisillä autioma- ja vuoripaikoilla elää tuo esoteerinen ”hyvä laki” – ”sydämen sinetti” – tänäkin päivänä koko alkuperäisessä puhtaudessaan.

Oliko Emmanuel Swedenborg väärässä, kun hän huomautti unohdetusta, kauan kadoksissa olleesta Sanasta:

Etsikää sitä Kiinasta, ehkäpä löydätte sen suuresta Tartariasta!

Hän kertoo lukijoilleen saaneensa tämän tiedon tietyiltä ”hengiltä”, jotka kertoivat hänelle, että he toimittivat palvontansa tämän (kadonneen) muinaisen Sanan mukaan. Tästä huomautettiin *Hunnuttomassa Isiksessä*, että

muilla okkulttisten tieteiden tutkijoilla on ollut tukenaan tässä erityistapa-
uksessa jotakin enemmän kuin ”määrättyjä henkiä” – he ovat nähneet kir-
jat,

jotka sisältävät ”Sanan”.¹ Ehkä suuren ruotsalaisen teosofin luona vierailleiden [z444] ”henkien” nimet olivat itämaisia. Tuollaisen moitteettoman ja rehellisen miehen sanaan, miehen joka matematiikan, astronomian, luonnontieteiden ja filosofian oppineisuudessaan oli paljon aikaansa edellä, ei voi suh-

¹ *Main. teos*, teologia osa 2, s. 70.

tautua eikä sitä torjua yhtä kursailematta kuin jos se olisi nykyaikaisen teosofin esitys. Hän väitti lisäksi siirtyvänsä vapaasti siihen tilaan, jolloin sisäinen itse vapautuu täysin kaikista fyysisistä aistimuksista ja elää ja hengittää maailmassa, missä luonnon jokainen salaisuus on kuin avoin kirja sielun silmälle.¹ Valitettavasti kaksi kolmasosaa hänen julkisista kirjoituksistaan on eräässä mielessä myös allegorisia, ja koska ne on omaksuttu sanatarkasti, kritiikki ei ole säästännyt suurta ruotsalaista näkijää yhtään enempää kuin muitakaan näkijöitä.

Luotuamme yleissilmäyksen salaisiin tieteisiin ja magiaan eurooppalaisine adepteineen meidän on nyt tarkasteltava itämaisia vihittyjä. Jos lännen pyhien kirjoitusten sisältämä esoterismi alkaa valjeta vasta nyt, kun lähes 2000 vuotta on sokeasti uskottu niiden viisauteen *kirjaimellisesti*, sama voidaan hyvin myöntää idän pyhien kirjojen suhteen. Sen vuoksi ei voi ymmärtää intialaista eikä buddhalaista järjestelmää ilman avainta, eikä vertailevasta uskonnontutkimuksesta voi tulla tiedettä ennen kuin kaikkien uskontojen symbolit ilmaisevat lopulliset salaisuutensa. Parhaimmillaan sellainen tutkimus on ajanhukkaa, kuin leikkisi piilosta.

Japanilaiseen tietosanakirjaan nojaten Rémusat² osoittaa, että ennen kuolemaansa Buddha ilmoitti järjestelmänsä salaisuudet oppilaalleen Kashyapalle, jolle ainoastaan uskottiin esoteerisen tulkinnan pyhä säilyttäminen. Sitä kutsutaan Kiinassa *Ching-fa-yin-Tsangiksi* ("Hyvän silmänopin mysteeriksi"). Jokaiselle buddhalaisen esoterismin opiskelijalle sana "silman mysteeri" paljastaa esoterismin poissaolon. Jos tilalla olisi ollut sana sydän, [z445] se olisi tarkoittanut sitä, mitä se nyt vain väittää ilmaisevansa. "Silman oppi" tarkoittaa dogmia ja kuolleen kirjaimen muotoa, kirkollista ritualismia, joka on tarkoitettu niille, jotka tyytyvät eksoteerisiin kaavoihin. "Sydämen oppi" eli "Sydämen sinetti" (Sin Yin) on ainoa todellinen oppi. Hiuen Tsang vahvistaa tämän. Hänen 120 osaa käsittelevässä *Mahā-prajñā-pāramitā-sūtran* (*Ta-pan-jo po-lo-mi-to ching*) käännöksessään sanotaan, että Kashyapa antoi Buddhan "lempioppilaan, Anandan", tehtäväksi, sen jälkeen kun tämän suuri mestari oli mennyt nirvânaan, julistaa "silman oppia", kun taas lain "sydän" jätettiin vain arhateille.

Oleellinen ero, joka vallitsee näiden kahden – "silman" ja "sydämen" eli ulkoisen muodon ja salaisen merkityksen, kylmän metafysiikan ja jumalallisen viisauden – välillä, osoitetaan selvästi useissa kiinalaista buddhalaisuutta käsittelevissä teoksissa, joita eri lähetysaarnajat ovat kirjoittaneet. Elettyään vuosia Kiinassa he eivät silti vieläkään tiedä yhtään enempää kuin mitä ovat oppineet mahtailevilta koulukunnilta, jotka kutsuvat itseään esoteerisiksi,

¹ Ellemme saa täsmällistä tietoa ja oikeaa menetelmää, näyt, vaikka kuinka oikeita ja tosia sielunelämän kannalta katsottuna, eivät voi koskaan tulla valokuvatuiksi inhimilliseen muistiimme, ja tietyt aivosolumme hävittävät varmasti muistojamme.

² [Ks. Abel Rémusat, *Foë-Kouë ou Relation des Royaumes Bouddhiques*, Pariisi 1836.]

mutta ovat kuitenkin toimittaneet auliisti uskonsa avoimille vihamiehille omien sanojensa mukaan muinaisaikaisia ja esoteerisia kirjoituksia! Tämä hullunkurinen ristiriita luostarivalan ja käytännön välillä ei näytä koskaan oudoksuttaneen ketään muiden kansojen salaisten oppien kunnianarvoisia länsimaisia historioitsijoita. Joseph Edkinsin kirjoittamassa *Chinese Buddhismissa* mainitaan monia esoteerisia koulukuntia. Hän uskoo vilpittömästi tehneensä ”yksityiskohtaisen tutkimuksen” buddhalaisten salaisista opeista. Lisäksi hänen mukaansa heidän alkuperäiset teoksensa ”ovat olleet viime aikoihin asti vaikeasti saavutettavissa”. Ei todellakaan ole liian paljon sanottu, kun esitämme tässä, että alkuperäinen esoteerinen kirjallisuus on ”vaikeasti saavutettavissa” tänäkin päivänä. Ja tuo arvoisa herra, joka innoittui esittämään, että

...ei näytä siltä, että olisi yhtään salaista oppia, jota sen tunteneet eivät olisi tuoneet päivänvaloon,

erehtyi suuresti, sikäli kuin hän koskaan uskoi siihen, mitä hän sanoo teoksensa sivulla 161. Sanottakoon hänelle heti, että kaikki nuo ”maineikkaiden opettajien *Yü-luh*” (”sanojen muistiinpanot”) ovat yksinkertaisesti yhtä täydellisiä verhoja – elleivät parempia – kuin bramiinien *purânoiden* verhot. On hyödytöntä luetella loputonta sarjaa mitä hienoimpia itämaiden tuntijoita tai esittää [z446] Rémusatin, Burnoufin, Koeppenin, St. Hilairen ja St. Julianin tutkimuksia. Näiden herrojen uskotaan tuoneen näkyviin muinaisen hindumaailman ja paljastaneen buddhalaisuuden pyhät ja salaiset kirjat: maailma, jonka he paljastivat, ei ole koskaan ollut verhottu. Orientalistien virheitä voidaan arvostella erään kaikista tunnetuimman ellei heistä suurimman – prof. Max Müllerin – erehdyksen pohjalta. Viittaamme siihen, minkä hän huvittuneena kääntää sanalla ”Jumala Kuka” (Ka).

...Brähmanoiden tekijät olivat poikenneet niin perusteellisesti menneisyydestä, että unohtaen hymnien runollisen luonteen ja runoilijoiden tuntemattoman Jumalan kaipuun he korottivat itse kysyvän pronominin jumaluudeksi ja tunnustivat Jumalan Ka (eli Kuka?)... Aina kun esiintyy kysyviä säkeitä, tekijä esittää, että Ka on prajāpati, luotujen Herra. Eivätkä he pysähtyneet tähän. Joitakin hymnejä, joissa esiintyi kysyvä pronomini, kutsuttiin Kadvatiksi, se on, niissä oli Kad eli [latinan] Quid. Mutta pian muodostettiin uusi adjektiivi, eikä vain hymnejä vaan myös jumalalle toimitettua uhria kutsuttiin nimellä Kaya eli ”Kuka”-nen... Pâninin aikana tämä sana saavutti sellaisen laillisuuden, että se vaati oman säännön selittämään sen muodostumisen. Kommentaattori selittää tässä Kan Brahman’iksi.¹

Jos kommentaattori olisi selittänyt sen edes Parabrahmaniksi, hän olisi ollut enemmän oikeassa kuin hän oli tulkitessaan sen ”Brahmaniksi”. Jää näkemättä, miksi korkeimman, sukupuolettoman, muotoa vailla olevan hengen,

¹ [A History of Ancient Sanskrit Literature, s. 433-434, Lontoo 1859.]

absoluutin – jota kukaan ei olisi uskaltanut sijoittaa muiden ilmenneiden jumaluuksien luokkaan tai edes kutsua sitä nimeltä symbolisen pantheonin alkuperäisen nimistön aikana – salaista ja pyhää mysteerinimeä ei olisi voitu ilmaista kysyvällä pronomiinilla. Onko niillä, jotka kuuluvat maailman antropomorfisimpaan uskontoon, oikeus panna muinaiset filosofit tilille jopa liiallisesta uskonnon kunnioituksesta?

Me olemme nyt kuitenkin tekemisissä buddhalaisuuden kanssa. Sen esoterismin ja suullisen opetuksen, jonka todellisten esoteeristen koulujen korkeimmat päämiehet kirjoittivat muistiin ja säilyttivät yksinä ainoana kappaleina, esittää tekijä San-kian-yi-su. Verratessaan Bodhidharmaa Buddhaan hän huudahtaa:

[z447] ”Ju-lai” (*Tathāgata*) opetti suuria totuuksia ja asioiden perusteita. Hänestä tuli ihmisten ja deujen opettaja. Hän pelasti suuria joukkoja ja ilmaisi yli viidensadan teoksen sisällön. Tämän jälkeen syntyi *chiao-men* eli järjestelmän eksoteerinen haara, ja sen uskottiin olevan perimätietoa Buddhaan *sanoista*. Bodhidharma toi läntisestä taivaasta (Shambhala) ”totuuden sinetin” (todellisen sinetin) ja avasi kontemplaation lähteen idässä. Hän viittasi suoraan Buddhaan sydämeen ja olemukseen, hävitti kirjaopetuksen loismaisen vieraskasvun ja perusti siten *tsung-menin* eli järjestelmän esoteerisen haaran, joka sisälsi perimätiedon Buddhaan *sydäimestä*...¹

Muutamat *Chinese Buddhismin* kirjoittajan tekemät huomautukset valaisevat hyvin orientalistien ja erityisesti ”pakanamaissa” toimineiden lähetyssaarnaajien yleisiä väärinkäsityksiä. Ne vetoavat hyvin voimakkaasti teosofien – erityisesti intialaisten teosofien – intuitioon. Huomionarvoiset kohdat on kursivoitu.

Tavallinen [kiinalainen] esoteerista koulua tarkoittava sana on *dan*, sanskritin *dhyāna*... Oikeaoppisista buddhalaisista on Kiinassa vähitellen mutta vakaasti *tullut harhaoppisia*. Kirjojen ja muinaisten perimätietojen buddhalaisuudesta *on tullut mystisen mietiskelyn buddhalaisuutta*... Kauan sitten Intian buddhalaisista yhteisöistä kehkeytyneiden muinaisten koulujen historia *voidaan nyt vain osittain tunnistaa uudelleen*. Kiina voi ehkä puolestaan valaista sen maan uskonnonhistoriaa, josta buddhalaisuus tuli.² Apu kadotetun tiedon uudelleen löytämiseksi on todennäköisemmin löy-

¹ *Chinese Buddhism*, s. 158. Past. Joseph Edkins ei joko välitä tai – mikä on todennäköisempää – on täysin tietämätön tuollaisten koulukuntien todellisesta olemassaolosta ja arvostelee niitä kiinalaisten ivamukailujen perusteella kutsuen niiden esoterismia ”harhaoppiseksi buddhalaisuudeksi”. Ja sitä se onkin, eräässä mielessä.

² Tämä maa – Intia – on kadottanut muistitiedot noista koulukunnista ja niiden opetuksista vain sikäli kuin on kyse tavallisesta yleisöstä ja varsinkin ymmärtämättömistä länsimaalaisista orientalisteista. Se on säilyttänyt ne täydellisinä eräissä mathameissa (mystisen kontemplaation turvapaikoissa). Mutta ehkä on parempi etsiä ja kysyä niitä niiden oikeilta omistajilta, niin kutsutuilta ”myyttisiltä adepteilta eli mahätmoilta.

dettävissä vain patriarkkojen selostuksista, Bodhidharman täydentäessä heidän sarjaansa. Kun etsitään kiinalaisten ja japanilaisten kertomusten parasta selitystä [ch'an-]patriarkoista ja seitsemästä *buddhista*, jotka päättyivät Gautamaan eli Shâkyamuniin, on tärkeää tietää jainalaiset perimätiedot, sellaisina kuin ne olivat varhain ajanlaskumme kuudennella vuosisadalla, kun patriarkka Bodhidharma muutti Kiinaan....

[z448] Etsiessämme esoteerisen buddhalaisuuden eri koulujen alkua on pidettävä mielessä, että hiukan apostolista suksessiota muistuttava periaate on niille kaikille ominainen. Ne kaikki väittävät *saaneensa oppinsa opettajien suksession kautta, joita kutakin opetti henkilökohtaisesti hänen edeltäjänsä Bodhidharman ajasta alkaen ja siitä taaksepäin aina itse Shâkyamuniin ja varhempiin buddhoihin asti*.¹

Tuonnempana valitetaan ja mainitaan ehdottoman oikeaoppisesta buddhalaisuudesta luopumisena, että *Tiibetin lamat saavat Pekingissä osakseen keisarin korkeimman kunnioituksen*.

Kirjan eri osista otetut seuraavat kohdat ovat yhteenvetona Edkinsin näkemyksistä.

Erakkoja tapaa usein sattumalta suurten buddhalaisten temppelien läheisyydestä...heidän hiustensa saadessa kasvaa leikkaamattomina... Oppi sielunvaelluksesta torjutaan... Buddhalaisuus on panteismin eräs muoto siitä syystä, että oppi sielunvaelluksesta saa koko luonnon uhkumaan elämää ja että tuo elämä on jumaluus, joka omaksuu eri persoonamuotoja. Tuo jumaluus ei ole itsetietoinen, vapaasti toimiva ensisyy vaan kaikkialle tunkeutuva henki. Kiinan esoteeriset buddhalaiset noudattaen järkähtämättä ainoaa oppiaan² eivät sano mitään sielunvaelluksesta...tai mistään muusta buddhalaisen järjestelmän aineellisemmasta puolesta... Amida Buddhan palvojille luvattu läntinen paratiisi on...ristiriitainen nirvâna-opin kanssa [?]³... *Se lupaa kuolemattomuutta tyhjäksi tulemisen sijasta*. Tämän

¹ *Chinese Buddhism*, s. 155-159. [Luetteloa perättäisistä opettajista, ks. Sangharakshita, *Zen – olemus ja ydin*, 1984, s. 40-42, ja Keizan, *Denkoroku Patriarkat*, 1996, s. 11.]

² He hylkäävät ehdottomasti yleisen teorian inhimillisten olentojen eli sielujen vaeluksesta eläimiin, mutteivät ihmisten kehittymistä eläimistä – ainakaan mikäli kysymyksessä ovat heidän alemmat periaatteensa.

³ Se on päinvastoin aivan yhdenmukainen, kun sitä selitetään esoteerisen opin valossa. ”Läntinen paratiisi” eli läntinen taivas ei ole mikään yliluonnolliseen tilaan sijoitettu kuvitelma. Se on *bona fide* -paikka vuorilla, tai ollaksemme täsmällisempiä, paikka vuorten ympäröimässä autiomaassa. Tästä syystä sitä on sanottu niiden esoteerisen viisauden tutkijoiden – Buddhan oppilaiden – paikaksi, jotka ovat saavuttaneet lohanien ja anâgâminien (adeptien) asteen. Sitä kutsutaan läntiseksi pelkästään maantieteellisistä syistä. ”Suuri rautainen vuorivyö”, joka ympäröi avichia, ja seitsemän lokaa, jotka ympäröivät ”läntistä paratiisia”, kuvaavat hyvin tarkasti itämaisen okkultismin tutkijan tuntemia paikkoja ja asioita.

koulukunnan korkea ikä käy selvästi ilmi Kumârajîvan *Amida Sûtra* -käännöksen ja *Wu-liang-shu-chingin*¹ varhaisesta ajankohdasta, jälkimmäinen on peräisin [z449] Han-dynastian ajalta. Sen laaja vaikutusalue voidaan todeta tiibetiläisten ja mongolialaisten kiintymyksestä tuon buddhan palvontaan ja siitä seikasta, että Kiinassa kuullaan päivittäisissä keskusteluissa tuon kuvitellun henkilön [?] nimi useammin kuin historiallisen Shâkyamunin nimi.²

Pelkäämme, että oppinut kirjoittaja on nirvânan ja Amita Buddhan suhteen väärillä jäljillä. Kuitenkin meillä on tässä lähetyssaarnaajan todistus, joka osoittaa, että Kiinan keisarikunnassa on useita esoteerisen buddhalaisuuden koulukuntia. Kun dogmaattisten ja oikeaoppisten buddhalaisten kirjoitusten väärinkäyttö oli saavuttanut huippukohtansa ja Buddhan filosofian todellinen henki miltei kadonnut, useita uudistajia ilmestyi Intiasta järjestämään suullisen opin. Näitä olivat Bodhidharma ja Nâgârjuna, Kiinan mietiskelykoulun tärkeimpien teosten tekijät ajanlaskumme ensimmäisinä vuosisatoina. Lisäksi tiedetään, kuten *Chinese Buddhismissa* sanotaan, että Bodhidharmasta tuli esoteeristen koulujen pääperustaja. Nämä koulut jakautuivat viiteen päähaaraan. Esitetyt asiatiedot ovat kyllä oikeat, mutta jokainen johtopäätös ilman ainoatakaan poikkeusta on väärä. *Hunnuttomassa Isiksessä* sanotaan, että –

Buddha esittää opin uudesta syntymästä aivan yhtä selvästi kuin Jeesuskin. Hindulainen uudistaja tuo useissa kohdissa ajatuksensa selvästi julki halutessaan päästä eroon muinaisista mysteereistä, joihin tietämättömien kansanjoukkojen ei ollut mahdollista päästä, vaikkakin hän tavallisesti vaikeenee monistakin salaisista opeista. Niinpä hän sanoo: ”*Muutamit ihmiset syntyvät uudelleen, pahantekijät menevät helvettiin [avichi], oikeamieliset taivaaseen [devachan], ne, jotka ovat vapaat kaikista maallisista haluista, astuvat nirvânaan*” (*Dhammapada*, 126). Toisessa kohdassa Buddha sanoo, että ”on parempi uskoa tulevaan elämään, jossa on mahdollista tuntea onnea tai kurjuutta. Sillä mikäli sydän näin uskoo, se on hylkäävä synnin ja toimiva hyveellisesti, ja jos pelastusta ei olisikaan, tällainen elämä antaa kuitenkin hyvän maineen ja ihmisten arvostuksen. *Mutta ne jotka uskovat tyhjiin häviämiseen kuolemassa* sortuvat mihin tahansa syntiin, koska he eivät usko tulevaisuuteen.”³

Miten kuolemattomuus on sitten ristiriidassa nirvâna-opin kanssa? Edellä esitetyt ovat vain muutamia Buddhan valituille arhateilleen avoimesti ilmaistavia ajatuksia; suuri viisas sanoi [z450] paljon muutakin. Kommenttina orientalistien vuosisadallamme omaamiin virheellisiin näkemyksiin, orienta-

¹ [*Amida Sûtra* eli *Pienempi Sukhâvati-sûtra* ja *Wu-liang-shu-ching* eli *Amitâyur-dhyâna-sûtra* on julkaistu suomeksi kirjassa *Buddha ja Läntisen onnen maa*. Dharmakustannus, 1994.]

² *Main. teos*, s. 166-167, 171.

³ Teologia osa 2, s. 172, lainattu Alabasterin kirjasta, *Wheel of the Laws*, s. 42.

listien, jotka ”turhaan yrittivät päästä perille Tathâgatan ja bramiinien ajatuksista” – bramiinithan ”ovat tähän päivään asti torjuneet suuren opettajan” –, tässä esitetään joitakin alkuperäisiä Buddhaa ja salatieteiden opiskelua koskevia ajatuksia. Ne ovat teoksesta, jonka eräs tiibetiläinen on kirjoittanut kiinankielellä ja joka on julkaistu T’ien-t’ain luostarissa siksi, että ne kiertäisivät niiden buddhalaisten keskuudessa,

jotka elävät vieraisissa maissa ja ovat vaarassa tulla lähetyssaarnaajien turmelemiksi,

kuten tekijä todella sanoo, jokaisen käännynnäisen ollessa paitsi oman uskonsa kannalta ”turmeltunut”, myös surkea saalis kristinuskolle. Seuraavassa on tuon teoksen muutamista kohdista käännös, joka on ystävällisesti tehty tätä kirjaa varten.

Kun mitkään maalliset korvat eivät olleet kuulleet Wu-Wei-chen-jenin [buddha buddhan *sisällä*],¹ rakastetun Herramme ja bodhisattvan, mahtavia Chau-yan (salaisia ja valaisevia *ohjeita*), miten joku voi kertoa, mitä hänen ajatuksensa todella olivat? Pyhä Sang-gyas-Panchen² ei koskaan ilmaissut selvästi *ainoa Todellisuutta* parannusta tekemättömille [vihkimättömille] bhikkhuille. Vain harvat jopa Tu-foinin [tiibetiläisten] keskuudessa tiesivät sen. Ja mitä Tsung-men-koulukuntiin³ tulee, ne taantuvat kaiken aikaa.... Ei edes Fa-hsiang-Tsung⁴ voi esittää toiselle viisautta, jota opetettiin todellisessa naljor-chod-passa [sanskritiksi *yogâchâra* ⁵].... Se kaikki on ”silmän” oppia eikä mitään muuta. Rajoitetun ohjauksen menetys tuntuu, koska sisäisen meditaation [itse-kontemplaation eli Chung-kuanin] ch’an-si [opettajat] ovat tulleet harvinaisiksi, ja Hyvä Laki korvataan jumalankuvien palvonnalla [Siang-kyan]. Juuri tästä [jumalankuvien palvonnasta] barbaarit [läntiset kansat] ovat kuulleet eivätkä he tiedä mitään Bas-pa-Dharmasta [salaisesta dharmasta eli opista]. Miksi totuus on kätkeytyvä kuin kilpikonnan kuorensa alle? Koska [z451] on todettu, että siitä on nyt tullut kuin laman tonsuuriveitsi,⁶ ase, joka on liian vaarallinen jopa lanon

¹ Orientalistit kääntävät tämän sanan ”todellinen ihminen ilman paikkaa” (?), mikä on hyvin harhaanjohtava. Se tarkoittaa yksinkertaisesti todellista sisäistä ihmistä eli egoa. ”Buddha buddhan *sisällä*” taas tarkoittaa, että oli olemassa Gautama *sisäisesti* yhtä hyvin kuin *ulkoisesti*kin.

² Eräs Gautama Buddhan arvonimi Tiibetissä.

³ ”Esoteerisia” koulukuntia eli lahkoja, joita Kiinassa on monta.

⁴ Matkailija Hsüan-tsangin perustama mietiskelykoulu, joka on miltei sammunut. Fa-hsiang-Tsung tarkoittaa ”koulua, joka verhoaa asioiden sisäisen luonteen”.

⁵ Esoteerinen eli salainen joogaopetus (kiinaksi Yo-ga-mi-kean).

⁶ ”Tonsuuriveitsi” on tehty *meteoriraudasta* ja sitä käytetään ”lupauslukon” eli hius-ten leikkaamiseen noviisiin päästä hänen ensimmäisen vihkimyksensä aikana. Siinä on kaksipäinen terä, se on terävä kuin partaveitsi ja se on piilossa sarven ontossa osassa. Koskettamalla jouta terä aukeaa kuin salamanleimahdus ja menee takaisin yhtä no-

käyttöön. Sen vuoksi kenellekään ei voida uskoa tietoa [salaista tiedettä] ennen hänen aikaansa. Chagpa-Thog-med ovat tulleet harvinaisiksi ja parhaimmat ovat vetäytyneet autuaaseen Tushitaan.¹

Lisäksi ihmistä, joka yrittää perehtyä esoterismin mysteereihin ennen kuin vihityt ch'an-si (opettajat) ovat ilmoittaneet hänelle, että hän on valmis vastaanottamaan niitä, verrataan

Sellaiseen, joka pimeässä yössä ilman lyhtyä menisi paikkaan, joka on täynnä skorpioneja, päätettyään etsiä maasta naapurinsa pudottaman neulan.

Vielä:

Sen, joka tahtoo hankkia salaista tietoa, olisi ennen kuin hän menee pitemmälle ”puhdistettava sisäisen ymmärryksen *lamppunsa*” ja sitten ”sellaisen hyvän valon avulla” käytettävä ansiokkaita tekojaan pölyriepuna poistaakseen kaiken epäpuhtauden mystisestä peilistään,² niin että hän voisi nähdä sen välkkeessä Itsen oikean heijastuksen... Ensin tämä, sitten tong-pa-nyi,³ lopuksi sammâ-sambuddha.¹

---

peasti. Käyttäjältä vaaditaan suurta taitoa, ettei hän haavoita nuoren gelong ja gelongma (munkki ja nunna) -kokelaan päätä julkisten alkurituaalien aikana.

¹ Chagpa-Thog-med on Âryâsangan, yogâchâra- eli naljorhodpa-koulun perustajan, tiibetiläinen nimi. Sanotaan, että itse Maitreya Buddha, kuudennen Rodun buddha, opetti ”viisautta” Tushitassa (hänen johtamansa taivaallinen paikka) tuolle viisaalle ja vihitylle, joka sai häneltä *Champai-chos-ngan* viisi kirjaa. Salainen oppi opettaa kuitenkin, että hän tuli Dejungista eli Shambhalasta, jota kutsutaan ”onnen lähteeksi” (”opittu viisaus”) ja jotkut orientalistit selittävät, että se on ”tarunomainen” paikka.

² Ei ehkä ole pahitteeksi muistuttaa lukijalle siitä seikasta, että ”peili” oli osa Thesmofoorian symboliikkaa, osa Eleusiin mysteereistä, ja sitä käytettiin Atmun, ”salaisen” eli ”Itsen” etsintään. Edellä mainittuja mysteerejä käsittelevässä loistavassa esityksessään tri Alexander Wilder New Yorkista sanoo: ”Niistä Herodotoksen ja muiden väitteistä huolimatta, että Bacchuksen mysteerit olivat egyptiläisiä, on erittäin todennäköistä, että ne tulivat alun perin Intiasta ja olivat shaivalaisia tai buddhalaisia. Kore-Persefone oli vain jumalatar Parashu-pani eli Bhavâni, Thugsin suojelija, jonka nimi oli myös Gorée, ja Zagreus on *Chakrasta*, maasta, joka ulottuu valtamerestä valtameriin. Jos tämä on turaanilainen tai tataarialainen kertomus, voimme helposti tunnistaa ’sarvet’ lama-pappien kantamaksi kuunsirpiksi. Kääntäen jumalnimet pelkiksi papilliseksi nimityksiksi voimme olettaa koko kertomuksen [Dionysios-Zagreuksen tarun] perustuvan lama-suksessioon ja sielunvaellukseen... Koko kertomus Orfeuksesta... vaikuttaa täysin hindulaiselta.” [Lainattu Thomas Taylorin teoksesta *Eleusinian & Bacchus Mysteries*, s. xv av., Wizards Bookshelf, 1980.] ”Lama-suksessiota ja sielunvaellusta” koskeva kertomus ei ole alkuaan peräisin lamoilta, jotka juontavat juurensa vasta seitsemänneltä vuosisadalta, vaan kaldealaisilta ja vielä varhaisemmilta braminiilta.

³ Kaikesta synnistä ja halusta ehdottoman vapaa tila.

Chinese Buddhismin [s. 163-164] Lin-chin aforismeista on löydettävissä vahvistus näille esityksille:

Kehossa, joka tuntee aistimuksia, hankkii tietoa, ajattelee ja toimii, on ”todellinen ihminen ilman paikkaa”, *Wu-wei-chen-jen*. Hän tulee selvästi näkyviin. Ohuinkaan erottava kalvo ei kätke häntä. Miksi et tunnista häntä? Ellei mieli tule tietoiseen olemassaoloon, vapautus on kaikkialla... Mikä on Buddha? *Vast.*: Mieli puhdas ja levossa. Mikä on laki? *Vast.*: Mieli kirkas ja valaistunut. Mikä on *Tao*? *Vast.*: Joka paikassa esteiden puuttuminen ja puhdas valaistuminen. Nämä kolme ovat yksi.²

Chinese Buddhismin kunnianarvoisa tekijä pilkkaa buddhalaiseen kuriin liittyvää symboliikkaa. Itse tuotetuilla ”läimäyksillä poskelle” ja ”iskuilla kylkeen” on kuitenkin vastineensa kristillisten munkkien itsekidutuksessa ja lihankiduttamisessa – ”ruoskan kurissa” – kristinuskon ensimmäisiltä vuosisadoilta aina meidän päiviimme asti. Mutta mainittu tekijä onkin protestantti, joka korvaa itsekidutuksen ja kurin – hyvällä elämällä ja mukavuudella. Lint-tsin lauseelle

”Todellinen ihminen ilman paikkaa”, *Wu-wei-chen-jen*, on kastanjan tavoin piikkisen kuoren sisällä. Häntä ei voi lähestyä. Tämä on buddha, buddha sinun sisälläsi...

nauretaan. Todellakin:

Pikkulapsi ei voi ymmärtää seitsemää arvoitusta!³

---

¹ Tila, jonka aikana adepti näkee menneiden syntymiensä pitkän sarjan ja elää läpi kaikki aikaisemmat inkarnaationsa tässä ja muissa maailmoissa. (Ks. Edwin Arnoldin kirjan *The Light of Asia*, VI, s. 166, 1884-edition, erinomaista kuvausta; suomennos: *Aasian valo*.)

² [Ks. *The Recorded Sayings of Chan Master Lin-chi*...käänt. R. F. Sasaki, Kyoto, Institute for Zen Studies, 1975.]

³ *Main. kohta.*